

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Ö L Ü R K E N
Y A L N I Z
O L A C A K S I N !**

**J A M E S
H A D L E Y
C H A S E**

76

P O L İ S Y E

Orijinal adı:

You're Lonely when you are Dead

Dizgi : Gül Matbaası
Baskı : Kardeş Matbaası
Ciltler : TABES Ciltevi
Kapak Baskısı : Vahdet Matbaası

ÖLÜRKEN YALNIZ OLACAKSIN!

James Hadley CHASE

Çeviren:
Enver GÜNSEL

Jay Franklin CERF

: Nakliyat şirketi müdürü ve Santa-Rosa'nın sahibi.

Nathalie CERF

: Cerf'in birinci karısından olan kızı.

Anita CERF

: Cerf'in ikinci karısı. Kleptomani mi? Mâcerâperest mi?

Vic MALLOY

: Hususî dedektif, Universal Servis'in müdürü.

Paula BENSINGER

: Vic Malloy'un sekreteri

Dana LEWIS

: Vic Malloy'un muavini

Ed BENNY

: Vic Malloy'un muavini

Jack KERMAN

: Vic Malloy'un muavini

Ralph BANNISTER

: Etoile isimli kabarenin sahibi, dalavere ile zengin olmuş iş adamı.

DONALD

-SF

CARTER

JOHN

FENDYCE

Nick NEDICK

: Brass Rail isimli müzikli kafeteryanın sahibi.

Cesar MILLS

: Cerf'in muhâfızı; eski bok-
sör...

Olaf KRUGER

: Bir boks akademisinin di-
rektörü, Malloy'un arka-
daşı.

Owen LEADBETTER

: Çiftleri gözetleyen bir rönt
genci.

Pat FINNEGAN

: Bir lokantanın patronu.

Gail BOLLUS

: Çekik gözlü, kızıl saçlı bir
dilber, boksa düşkün.

Mike MIFFLIN

: Mesleğini seven bir polis.

Edwin BRANDON

: Ocean City'nin polis şefi.

Lee THAYLER

: Eski müzikhol artisti ve
bir fotoğraf stüdyosunun
ortacı.

Louis

: Thayler'in ortağı.

JOE

BEGLIO

AKBA

YAYINEVİ

Bu kitap 1970 yılında
Akba Yayınevi tara-
fından Modern Polis
Romanları serisinin
76. kitabı olarak İs-
tanbul'da yayınlan-
mıştır.

(A K B A) kelimesi,
(KEDİBAŞI) monog-
ramı ve PARALEL
ÇİZGİLER (Bu çiz-
gilerin kullandığımız
ve kullanacağımız sa-
ğa eğri sola eğri düz
ve dik şekilleri) Mar-
kalar Kanunu hü-
kümleri dairesinde
tescillidir. Aynen ve-
ya benzetilerek kulla-
nılamaz.

3..

I

Saat, tahminime göre onbire gelmek üzereydi; bulutlarla kaplı bir Mart sabahı, Jay Franklin Cerf'in, beni dâvet ettiği mâlîkânesine, Santa-Rosa'ya doğru yol alıyordum.

Büroya telefon edip beni aradığı zaman ben henüz yoktum, fakat sekreterim Paula Bensinger her işimi idare ettiği gibi onu da idare etmiş ve bir saat sonra orada olacağımı benim yerime bildirmişti. Cerf, beni neden aradığını söylememiş, yalnız işin çok mühim olduğundan bahsetmişti; fakat onun, Santa-Rosa'nın sahibi olması dahi Paula'nın düşüncesine göre benim oraya gitmem için yeterliydi. Böyle bir malikâneye sahip olmak için insanın çok, ama çok zengin olması lâzımdı ve paraya herşeyden fazla kıymet veren Paula'ya göre, böyle bir adamın davetine gitmemek çılgınlık demekti.

Büroya geldiğim zaman o, Cerf hakkında öğreneceklerini öğrenmiş, Ocean City'nin mühim şahsiyetleri hakkında yazıları olan gazeteleri okumuştı bi-

le; bana hemen onun hakkında bilgi vermeğe başladı. Cerf, bütün Pasifik kıyılarını tarayan büyük Red Star şirketinin müdürüydü ve Red Star bizim sahillerin en büyük nakliyat şirketlerinden biriydi. Karısı iki sene önce bir araba kazasında ölmüştü ve adamcağızın hayatı o zamandan beri çok sakin geçiyordu. Kısa bir müddet önce bir mankenle evlenmişti ve Paula'nın fikrine göre beni karısı hakkında konuşmak için çağırıyordu. Yaman sekreterimin dediğine göre bir adam bu kadar yaşlı ve bu kadar zengin olup da bir mankenle evlenirse başı muhakkak derde girerdi.

Fakat, başı karısı yüzünden derde girmediyse —Paula hiç açık vermez, daima ikinci bir teoriyle tedbirini alırdı— probleminin sebebi muhakkak, karısının öldüğü otomobil kazasında yaralanan ve hiç bir dostu olmayan kızıydı; Nathalie, yirmi yaşlarındaydı ve hiç kimseyle geçinemez, devamlı düşman kazanırdı.

Paula, gözleri parlayarak beni kapıya doğru itmiş ve, «Bu adamda paradan fazla birşey yok, onun için vakit kaybetmeden hemen oraya git, fikrini değiştirirse kaybımız çok büyük olur,» demişti.

Kapıya doğru isteksiz adımlarla ilerlerken, «Senin bu şekilde konuştuğunu duyan olsa buranın patronu zanneder,» diye gülümsedim «Sen, daktilonun şeridini değiştir, gerisini ben idâre ederim.»

— Dikkat et, eğer ben burada olmasam hâliniz...

Fakat ben, onun sözlerinin sonunu beklememiş ve kapıyı kapamıştım bile.

Santa - Rosa, içinde yüzme havuzları, tenis kortları, çeşitli bahçeleri olan ve tahminen yüz hektarlık bir araziye kaplayan cennetti. Ne zaman böyle bir zenginin evine gelsem, aklıma hemen bankadaki mütevazı hesabım gelirdi.

Villâya doğru uzanan ağaçlı yolun sonundaki küçük meydanda beş, altı araba vardı ve en küçüğü de üstü açık, spor, krem ve açık mavi renkli bir Rolls-Royce'du. İki Filipinli uşak spor arabayı temizlemekle meşguldüler ve yaptıkları işten de hiç memnun olmadıkla-

rı belliydi; sanki dinleri onlara bu tip işleri yapmayı menetmişti.

Villâ, bu meydancığın sağ tarafındaydı; aşağı, yukarı yirmidört odalı, kapısından onbeş tonluk bir kamyonun rahatça geçebileceği ve verandasından bir uçağın rahatça kalkış yapabileceği küçücük birşey. Biraz nefes almak ve etraftaki çiçeklere bakınak için duraklayınca, tekerlekli bir koltuğa kurulmuş güneşlenen bir yavru gördüm. Sanki cüzdanımdaki ufak paraları görmek istiyormuşçasına, hiç de dost olmayan nazarlarla beni süzüyordu.

Yirmidört, yirmibeş yaşlarındaydı. sivah saçları omuzlarına dökülüyordu ve gözlerinde, sakat insanlarda rastlanan donuk ifâde vardı.

Ona fenâ bir insan olmadığımı anlatmak için şapkamı çıkararak hafif bir selâm verdim, fakat hiçbir tesiri olmadı, ifâdesi hiç değişmemişti; gülümsemedi bile.

Sert bir sesle:

— Universal Servis'ten mi geliyorsunuz? diye sordu.

Dizlerinin üzerinde bir kitap vardı ve okuduğu son kelimeyi kaybetmekten korkuyormuş gibi parmağını sıkıca üstüne bastırmıştı.

— Madam, dedim, Universal Servis'in ta kendisiyim ben...

— O halde, sağ taraftaki kapıdan girin, servis kapısı orasıdır.

Ona teşekkür ettim ve başını kitabına doğru eğerken ben büyük ana kapıya yöneldim.

Birden sesini yükselterek:

— Nereye gidiyorsunuz? diye seslendi; gözlerinde düşmanca bir ifade belirmişti. Size servis kapısının...

— Sağ arka tarafta olduğunu biliyorum, diye sözünü kestim, fakat servis kapısının nerede olduğu beni ilgilendirmez. İşimin olmadığı bir gün gelir etrafı iyice gözden geçiririm, şuraya not alıyorum. İkazınıza teşekkür ederim.

Fakat c, söylediklerimi duymuyormuş gibi başını kitabına eğmişti bile. Siyah saçları yüzünü kapa-

dığı için ifadesi de görünmüyordu; bu da benim işime geliyordu, kaybedecek vaktim yoktu zaten.

Bana kapıyı açan uşak, uzun boylu, iri-yarı bir adamdı ve Mr. Cerf'in beni beklediğini bildirdi. Pennsylvania garından biraz küçük olan bir holden geçip bir sürü merdivenden indikten sonra küçücük bir bilârdö salonundan geçtik ve sonra bir asansöre binerek ikinci kata çıktık. Asansörden çıkıp bir müddet yürüdükten sonra, bahçeyi ve okyanusu gören büyük bir salona girdik; burası herhalde büyük adamın çalışma odasıydı.

Uşak, önümde bir reverans yaptıktan sonra, bir kardinal edasiyle:

— Beyefendiye beklediğinizi bildireyim, efendim, dedi, herhalde sizi fazla bekletmezler.

II

Jay Franklin Cerf'in, altı milyon dolarlık bir ticâret filosunun sahibi olduğu ilk bakışta belli oluyordu. Otoriter ve sakadan hoşlanmayan bir adam olduğu muhakkaktı ve herhalde yemeklerini de hep vaktinde yiyordu. Uzun boyluydu ve sıhhatli bir görünüşü vardı. Güneş yanığı cildi ve mavi gözleriyle, ellisini geçtiği halde hâlâ yakışıklıydı; yalnız saçları tepesinde biraz seyrekleşmeğe başlamıştı.

Salona girer girmez hemen kapıyı kapadı ve bütün milyonerler gibi, israftan hoşlanmadığını belli eden bir tonla:

— Malloy, siz misiniz? diye sordu.

Öyle zannediyorum ki, bu adamın yanında ekmek parası için çalışan zavallılar, sesini duydukları zaman titremeğe başlıyorlardır; insanı âdeta azarlar gibi konuşuyordu.

Ona ,Malloy olduğumu söyledim ve bekledim, çünkü zengin kimselerin, kendi seslerinden başka ses duymaktan her zaman hoşlanmadıklarını tecrübelerime istinaden biliyordum.

Acayip bir ses çıkararak pencereye doğru ilerledi ve bir müddet düşündükten sonra:

— Şirketiniz hakkında biraz malûmat almak isterdim, dedi.

— Gayet tabiî. İşe nasıl başladığımı öğrenmek istersiniz herhalde. Birgün bir dostum, milyonerlerin benim gibi kimselere her zaman ihtiyaç duyduklarından bahsetti. Onun dediğine göre, insan zengin oldukça, başkalarından yardım isteme ihtiyacı artarmış. Ordudan ayrıldığım zaman ne param vardı, ne de bir pro-jem; o zaman, o dostumun dediğini hatırladım ve bütün milyonerlerin ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir teşkilât kurdum. Ve işte neticesi, gelecek hafta Universal Servis, üçüncü yılını kutlayacak. Bunun, fevkalâde bir iş olduğunu iddia etmiyorum, fakat oldukça iyi para kazandım ve geçinip gidiyorum.

Teşkilâtım, her müşteri için, her çeşit iş kabul eder; tabiî fazlaca gayri kanunî olmamak şartıyla. Boşanmağa uğraşanlar için çalıştığımız gibi, bazan beyaz fil avına dahi çıkarız. İşe başladığımızdanberi, şantaj yapanlarla, beyaz zehir kaçakçılarıyla, uyurken damda gezenlerle uğraştığımız gibi, bazı gençlik teşkilâtlarının dünya seyahatları ile de uğraştık ve hepsini de başardık. Bir müşterinin işini ele aldığım zaman onu her türlü kötülüğe karşı korurum. Çeşitli masraflar için ayrıca para istemem ve ağzımız sıkı olduğundan, bizden sır çıkmayacağından da emin olabilirsiniz.

Biraz nefes almak için durduğum zaman, bana doğru döndü ve sakın bir sesle:

— Evet, dedi, sizin teşkilâtı başkaları da bu şekilde anlattı. Oturun, lûtfen, ne içersiniz?

Oturdum ve hiçbir şey içmeyeceğimi söyledim. Fakat şaka yaptığımdan şüphelenmiş olacak ki, köşedeki büfeye giderek ikimize de birer buzlu viski hazırladı. Bardağın birini bana uzattı, diğerini ise, ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir müddet seyretti.

— Bana vereceğiniz iş ne olursa olsun, sonunu getireceğimden ve ağzımı da sıkı tutacağımdan emin olmalısınız. Bana her bakımdan itimat edebilirsiniz.

Başın kaldırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı; kısaca;

— Buna inanmamış olsaydım zaten sizi buraya

çağırılmazdın, dedi, size vereceğim işin zor olduğunu zannetmiyorum; yani sizin için tabîi.

Aradaki sessizlikten istifade ederek elimdeki viskiden bir yudum aldım; okadar sert hazırlanmıştı ki, bir atı bile sarhoş edeceğinden emindim.

Birden konuşmağa başladı,

— İşin detayına girmeden önce, keşfettiğim garip bir hâdise hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek, reaksiyonunuzu görmek isterim. Benimle beraber gelin lûtfen, size birşey göstereceğim.

Oradan çıkarak koridorun ortasındaki büyük bir odaya girdik. Odanın içindeki güzellik müstahzarı dolu etajerlerden ve büyük aynalı tuvalet masasından, burasının bir kadın yatak odası olduğu hemen belli oluyordu.

Büyük aynalı gardrobunu açarak içinden domuz derisi bir valiz çıkardı ve ayaklarımın dibine koyarak geri çekildi. Sonra kısaca:

— Açın şunu, dedi, ve içindekilere bir bakın.

Diz çöktüm ve fermuarı çekerek valizi açtım; içinde her çeşit şey vardı. Birkaç sigara tabakası, deri cüzdanlar, iki elmas yüzük, üç tek iskarpin, çeşitli lüks lokantalardan aşırıldığı belli olan çatal kaşıklar, yarım düzüne kadar ve bazıları markalı çakmak, bir sürü kadın çorabı, bir makas, birinin sapı altın olan iki çakı, üç dolmakalem ve kıymetli taştan yapılmış küçük bir kadın heykelciği gördüklerimden yalnız birkaçıydı.

Cerf, «İşte, size göstermek istediğim buydu,» dedi. «Şimdi büroma dönelim.»

Çalışma odasına girdiğimiz zaman hemen oturdu ve yüzüne bakarak:

— Ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

— Benim görüşüme göre, bütün bu cicibiciler, bir kleptomanın eseri olacak, dedim. Şu anda aklıma başka birşey gelmiyor.

— Evet, ben de aynı şekilde düşünüyordum.

Bir müddet derin, derin düşündükten sonra içini çekti.

— Bu iş, birisinin garip bir şakası da olabilir, dedim.

Acı bir sesle:

— Ben hiç zannetmiyorum, dedi. Karım ve ben evlendiğimizden beri birçok yere davet edildik. Gördüklerinizden pek çoğu davet edildiğimiz yerlere ait şeyler. Meselâ o küçük kadın heykelciği Misis Sydney Clegg'e aittir, onu orada görmüştüm. Altın çakı, roman yazarı Wilbur Rhyskind'in. Çatal kaşıklar da gittiğimiz muhtelif lokantalardan geliyor, bundan eminim. Hayır, bunun bir şaka olduğunu hiç zannetmiyorum.

— Benden istediğiniz iş bu mu?

Cevap vermeden önce bir puro aldı ve hafifçe titreyen eliyle yaktı.

— Evet, sizden istediğim iş bu. Bu benim için müthiş birşey, itiraf edeyim ki karım hakkında fazla birşey bilmiyorum. Tanıştığımız zaman, San Fransisko'da, Siméon'un yanında mankenlik yapıyordu. Onunla bir defile esnasında tanıştık.

Bir an durdu ve elini, saçlarının arasında gezdirdi, «Tanıştığımızdan üç hafta sonra evlendik ve evleneli de henüz dört ay oluyor. Bir müddet evliliğimizi herkesten sakladık, birçok kimse daha yeni öğreniyor.»

— Neden gizlice evlendiniz?

Hafifçe öne eğildi ve pürosunu sinirli bir hareketle söndürdü, koltuğunun kenarlarını o kadar kuvvetle sıkıyordu ki, parmak mafsalları bembeyaz olmuştu.

— Kızım, haddinden fazla sinirli, dedi. Annesi onu çok severdi ve onun ölümü Nathalie için muazzam bir şok oldu. Onun üzülmesini istemediğim için gizlice evlenmeğe karar verdim.

— Anladığıma göre kızınız ve Misis Cerf birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar.

— Haklısınız, fakat bunun, hâdiseyle alâkası olduğunu zannetmiyorum. Bütün bilmek istediğim karımın kleptoman olup olmadığı.

— Misis Cerf'e bunların nereden geldiğini sormadınız mı?

Fakat halinden, böyle birşeyi aklına dahi getirmediğini anlamıştım.

— Böyle birşeyi asla düşünmedim ve düşün-

mek de istenmem. Kolayca sorguya çekilecek bir kadındır. değildir o.

— Bunun, sırf Misis Cerf'i sizin gözünüzden düşürmek için yapılmış bir oyun olmadığı ne mâlûm? Bu da aklınıza gelmedi mi? Valizi buraya herkes koyabilir, hiçbir güçlüğü yok bunun.

Kımıldamadan, oturduğu yerde gözlerini bana dikti. Sonra buz gibi bir sesle:

— Peki, böyle bir oyunu kim yapabilir? diye sordu.

— Siz, bunu benden iyi biliyorsunuz. Benim vazifem her ihtimali ele almaktır. Karınızın, kızınızla geçinemediğini siz söylediniz. Bu, hiç de yabana atılacak birşey değil.

Bakışlarında hiç de dostane olmayan bir ifade belirdi.

— Lûtfen kızımı bu işlere karıştırmayın.

Sakinleşmesi için bir müddet bekledim, sonra:

— Herşeyden evvel, karınızın gardrobuna bakmak nereden aklınıza geldi? diye sordum, burada bu valizi bulacağınızı ümit ediyor muydunuz, yoksa tesadüfen mi oldu bu iş?

— Karıma şantaj yapıldığından şüpheleniyordum. Onun için eşyalarını karıştırıp birşeyler öğrenmeğe çalıştım ve o zaman da bu valizi buldum.

— Karınıza şantaj yapıldığını nereden anladınız?

— Ona her ay muayyen bir para veririm. Bu kadar çok paraya alışkın olmadığını anladım ve ona bankada bir hesap açtırdım, istediği kadar çekebiliyordu. Bir müddet önce bankadaki hesabını kontrol etmeye karar verdim. Hiç olmazsa evliliğimizin ilk senesi kendini idare etmesini, parayı ne şekilde harcaması icabettiğini öğrenmesi lâzımdı. Fakat geçen ay içinde üç defa mühim paralar çektiğini öğrendim.

Bu kadar zengin bir adamla evlenmenin bir kadının için herhalde çok eğlenceli olacağını düşünerek. «Ne kadar çekmiş?» diye sordum.

— Önce beşbin, sonra on ve onbeşbin dolar.

— Çekleri kimin adına yazmış?

Başını hayır manasına salladı.

— Maalesef, çekler hâmiline yazılmış.

— O halde siz, birinin, Misis Cerf'in bu hastalığını öğrendiğini ve ona şantaj yaptığını zannediyorsunuz, öyle mi?

— Olmayacak birşey değil bu —başını çevirerek pencereden dışarıya baktı— Karım çarşıya çıktığı zaman onu tâkip etmenizi istiyorum. Skandal istemiyorum. Kendisi adım, adım takip edilecek ve böyle bir hastalığı varsa yakalanmaması için herşeyi yapmanızı rica ederim. İstedğim zaman, onun nerede olduğunu, bilhassa ne gibi kimselerle buluştuğunu bilmeliyim.

— Bana güvenebilirsiniz. Daha Lewis ismindeki muavinim bu gibi tâkipler için yetiştirilmiştir. İsterseniz, bugün öğleden sonra hemen işe başlayabiliriz. Kabul ediyor musunuz?

Kabul ettiğini, başının hafif bir işaretile bildirdi.

— Ücretimizin ne olacağını size yarın bildiririm. Sizin için bir mahzuru yoksa Miss Lewis'in bugün öğleden sonra saat üçte sizinle de bir kere görüşmesini isterdim. Buraya gelmesi doğru olmaz herhalde, değil mi? Sizi nerede görebilir?

— Atletik Klüb'e gelsin. Kadınlar salonunda olacağımı kendisine bildirin.

Yavaşça ayağa kalktım.

— Pekalâ, dedim, yalnız birşey daha var; öyle zannediyorum ki, karınız ve kızınız da dahil hiçkimse-
nin, beni angaje ettiğinizi bilmesini istemezsiniz herhalde, değil mi?

Biraz da şaşkın nazarlarla beni süzdü.

— Gayet tabiî, istemem. Bunu neden söylediniz?

— Sabahleyin benim büromu aradığınız zaman, buradaki telefonu mu kullandınız?

Evet, mânâsına başını salladı.

— Evde başka telefonlar da vardır, herhalde, değil mi?

— Evet.

— Sizin yerinizde olsam, telefon ederken dik-

katli olurum. Buraya gelirken bahçede kızınızı gördüm, benim Universal Servis'ten geldiğini biliyordu.

Gözlerinde sıkıntılı bir ifâde belirdi.

—Pekâlâ, Malloy, dedi. Sen işine başla, burada olanlarla ben alâkadar olurum.

Çıkış kapısına kadar yalnız geldim ve usak şap-kamı getirdiği zaman:

— Misis Cerf buradalar mı? diye sordum.

Şüphe dolu, donuk nazarlarla beni süzdü.

— Zannedersen yüzme havuzundalar, efendim. Görmek ister miydiniz kendilerini?

— Havır, sadece bilmek istiyordum.

Dışarıya çıktığımda Nathalie'nin eski yerinde olmadığını gördüm. Otomobillerin park edildiği küçük meydana inen merdivenlerin üzerindeydim ki, binanın arkasına doğru uzanan dar, çiçekli yoldan mayolu bir kadının acele adımlarla yaklaştığını farkettim. Uzun boylu, sarı saçları omuzlarında kıvrılmış, yirmiyedi ile otuz yaşları arasında gri, iri gözleri olan oldukça güzel bir kadındı.

Bir an için bakışlarımız karşılaştı. Dolgun, kırmızı dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi; fakat tebessümün bana olup olmadığını pek anlayamadım. Acaba bana mı gülümsemişti, yoksa aklına, hoşuna giden birşey mi gelmişti?

Koşarak merdivenleri çıkarken bornozunun önü açılmış ve insanın yüreğini ağzına getiren bir çift enfes bacak bir an için görünüp kaybolmuştu. Mayo olarak kullandığı iki küçük kumas parçası da bana nedense birazcık fazla küçük gibi geldi.

Yanımdan o şekilde geçip terasın yarısını kattığı zaman bir an durdu ve omuzlarının üzerinden tekrar bana baktı; kalemle düzeltilmiş kaşları hafifçe kalktı ve o güzel dudaklarda yine belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Bu sefer bana gülümsediğini anlamıştım. Terasın köşesini dönüp kaybolduğu zaman ben hâlâ olduğum yerde, kulübesine bağlı bir bekçi köpeği gibi kımıldamadan şaşkın nazarlarla o tarafa bakıyordum.

Universal Servis'in büroları, şehrin iş merkezindeki en büyük bina olan Ocean - Building'in, ikinci katında iki odayı işgal ediyordu. Binanın arkasındaki dar sokak arabalara park yeri vazifesi görür ve bu dar sokağın sonunda da Finnegan'ın barı bulunurdu.

Beni merakla bekleyen Paula'ya, Cerf ile konuştuklarımızı anlattıktan sonra, aşağı inerek Finnegan'ın barına girdim. Tahmin ettiğim gibi Dana Lewis, Ed Benny ve Jack Kerman'la beraber barın kuytu bir köşesindeki bir masada karargâh kurmuştu.

Dana, Benny, Kerman ve ben çok anlaşılan bir ekiptik. Ben daha ziyade işin idâresiyle uğraşırdım, onlar ise müşterilerin arzularını yerine getirmek için koşuşup dururlardı.

Dana, yanındaki sandalyenin arkasına vurarak:

— Merhaba, Vic, dedi, otursana şuraya. Sabah-tanberi neler çeviriyorsun bakalım?

Güzel olduğu kadar zeki de olan şu Dana, yaman kızdı doğrusu. Onun yanına çökerken, «Sana mühim bir iş var; pardon ,merhaba çocuklar!» dedim. «Bu iş tahmin ettiğim gibi giderse ağı dolu olarak çekeceğiz demektir.»

Benny, bardağına iki parmak İrlanda viskisi koydu ve:

— Bana baksana aslanın, dedi, dün akşam çektiğimiz bize birkaç gün yeter, onun için bizi biraz rahat bırak bakalım.

Kerman bir kahkaha atarak, «Bizim Paula yine müthiş bir iş verdi bize. İki kocakarıyı gazinoya götürmemiz icâbettti. Ve ben kocakarı dediğim zaman yalan söylemediğimi bilirsın herhalde,» dedi.

Kerman, uzun boylu zayıf, tembel görünümlü bir oğlandır. Beyaz bir meç siyah saçlarını ikiye ayırır ve Clark Gable'in tıpkısı bir bıyığı vardır keratanın. Benny ise onun tamamen tersidir: kısa boylu tıknaz, güçlü kuvvetli adeta kauçuk bir top hissini veren bir

tip. Hayâtımda bunun kadar berduşunu az görmüşümdür; giyimine hiç dikkat etmez.

Fakat herşeye rağmen ikisi bir araya geldiler mi müthiş bir ekip olurlar ve aramızda ara sıra çıkan hırlara rağmen hepimiz gayet iyi anlarız.

Dana, sabırsız bir tavırla, «Sen bu serserilere bakma,» dedi, «bunlar ne yaptıklarını bilmiyorlar, biraz önce benim külotum için zar atmaya kalktılar, hem de hileli zarlar, dikkat et!»

Benny, onun arkasına bir darbe indirdi ve, «Bırak bu ağziarı yavrum,» diyerek güldü. «sende külot olduğundan bile emin değilim ben!»

Onların daha fazla ileriye gitmesini önlemek için ciddi bir sesle,

— Yeter çocuklar, dedim, şakanın bu kadarı bir kadın için fazladır.

Fakat Benny kafayı bulmuştu bile; Dana'nın şapkasını öne doğru eğerek:

— Boşver yahu, dedi, ben ona bir kızkardeş muamelesi yaparım her zaman, öyle değil mi yavrum?

Dana, daha fazla dayanamadı ve onun suratına okkalı bir yumruk patlattı. Benny, müthiş bir öfkeyle ayağa fırlayıp onun üzerine saldırmaya hazırlanırken, Kerman kolunu yakaladı ve ikisi birden yere yuvarlanıp dövüşmeğe başladılar; masaları deviriyor, şişe ve bardakları hiç acımadan kırıyorlardı. Dana müthiş harp çılgınlığını atıp onların üstüne atılırken, viski bardağını zor kurtardım.

Barda hiç kimse onlara bakmıyordu bile, devamlı müşteriler onların bu herzamanki sevişmelerine alışmışlardı. Bir müddet yerlerde yuvarlandıktan sonra üçü de nefes nefese gelip masaya çöktüler.

Dana, üstünü başını kontrol ettikten sonra, küskün bir sesle, «jartiyerimi kopardınız, domuzlar,» dedi. «Kibar bir insan gibi oturmasını ne zaman öğreneceksiniz, bilmem! Ne zaman şu bara gelip otursak, yerlerde yuvarlanmadan edemiyorsunuz.»

Benny, masanın altına eğilip kırık dökükleri toplarken, Kerman saçlarını taramağa başladı. Bir taraftan da söyleniyordu:

— Hakikaten külotu varınış demek ki, yahu! Halbuki ben onun, çoraplarını lâstikle tutturduğunu zannederdim.

— Yeter artık bu saçmalıklar, çocuklar, dedim. Size söylemek istediğim ciddi şeyler var.

Dana, elindeki gazeteyi kıvrarak Benny'nin kafasına vurdu.

— Patronu dinle bakalım biraz, dedi. Yoksa tüylerini yolarım, ha!

Masanın üzerine vurdum. Ciddî bir sesle:

— Eğer beni dinlemezseniz... diye bağırdım.

Dana, «Sen devam et, yavrum,» dedi. «Seni dinliyoruz, işin rengini öğrenelim bakalım.»

— Bugün öğleden sonra saat üçte, Athletic Club'e gidip Cerf'le görüşeceksin. Bana öyle geliyor ki, dönen dolaplarda kızının parmağı var. Bütün yapacağın, Miss Cerf'e kene gibi yapışmak olacak. Eğer birşeyler araklamağa kalkarsa meseleyi örtbas etmeğe çalış, hâdise olmamalı. İşin sessiz sedasız görülmesi lâzım. Kocası onun kleptoman olmasından şüpheleniyor.

Benny, viski şişesini bana doğru iterek, «Bu yavru ne biçim birşey?» diye sordu

Elimle onun kıvrımlarını elimden geldiği kadar belirtmeğe gayret ederek, «Hiç de fena bir parça değil,» diye cevap verdin.

Kerman, birden bizimle alâkadar olmağa başlamıştı:

— Demek işi aldık, ha! dedi, herhalde Dana'nın yardıma ihtiyacı olur, ne dersin, Vic? Bugünlerde çok yoruldu zaten zavallı...

Dana, sandalyesini geri iterek ayağa kalktı;

— Hiç de zannettiğiniz gibi değil, diye homurdandı, benden iş çıkaramadınız, değil mi? Vic, şu serilerle dikkat et, yine bir yerde sızıp kalacaklar.

Sonra, bacağını çimdiklemek isteyen Benny'den ani bir hareketle uzaklaştı.

Kerman, «Dejenere velet,» diye homurdandı, «biz de bu karı için onunla bununla dalaşıp duruyoruz. Hey! Şişenin hepsini bitirmeyin bakalım, bizim de hakkımız var orada.»

Viski şişesini onun elinden kaptım ve kapağını kapayarak :

— Siz işin şantaj yönünü araştıracaksınız, hadi bakalım, dedim. Yalnız Dana dönünceye kadar buralarda bulunun.

IV

Cerf'le konuştuğumuzun ikinci akşamı, sahildeki barakamın terasında oturmuş, elimdeki viskiyi yudumlayarak, Dana'nın akşam üstü büroya bıraktığı raporu okuyordum.

Dana'nın raporuna göre şu ana kadar Anita Cerf, kleptoman olduğunu gösterecek hiçbir harekette bulunmamıştı. Bu sabah da normal alış, verişini yapmış, aldıklarının parasını ödemiş veva hesabına kaydet-tirmişti. Fakat kleptomani, tesirini her zaman gösteren bir illet değildi. Onu suçüstü yakalamak için belki de bir müddet beklemek zorunda kalacaktık.

Fakat şu ana kadar keşfedilen en mühim şey, Anita'nın, gizlice George Barclay isminde bir karakter-le buluşmasıydı. Dana onları iki gün zarfında iki kere beraber görmüş ve kimseye görünmemek için sarfettikleri gayret de dikkatini çekmişti.

Birinci gün, şehirden iki mil mesafede bulunan küçük bir balıkçı lokantasında buluşmuşlar, ikinci gün ise yine şehirden oldukça uzak başka bir lokantada yemek yemişlerdi.

Dana, Barclay'ın otomobilinin numarasını almış ve trafikten, oturduğu yerin adresini öğrenmişti bile. Bizim Don Juan, Wilshire Avenue'de, kendine ait olan köşk sitili küçük bir evde oturuyordu. Artistler gibi giyiniyor ve spor, sık bir Chrysler araba kullanıyordu; herhalde epey dünyalığı vardı keratanın. Velhasıl kadınların beğendiği bir tipti. Barclay, şu anda bir numaralı adamımızdı.

İki numara ise, Fairview'daki sık bir gece klübü olan Etoile'in sahibi Ralph Bannister'di. Anita bir

gün evvel saat altı sıralarında oraya gitmiş ve kapıcıya Mr. Bannister'i çok acele bir iş için göreceğini söyleyerek içeri girmişti. Dana, onu bir saat kadar beklemiş, Anita nihayet acele adımlarla çıkmış ve tam yemek zamanı Santa-Rosa'ya dönmüştü.

Bannister'i hiç görmemiş, fakat ismini duymuştum. Klübü, milyonerlerin kumar oynarak vakit geçirdikleri çok sık bir yerdi; müthiş kazanıyordu muhakkak ve kumar oynatma müsaadesi almak için de avuç dolusu para yedirdiğine emindim.

Tam, Benny ve Kerman'ı bu iki yer hakkında malûmat toplamak üzere oralara göndermeyi kararlaştırıyordum ki, bir çift otomobil farı plaj yolunu aydınlattı. Saat onu çeyrek geçiyordu, hava çok sıcaktı ve ben hiç ziyaretçi beklemiyordum; araba herhalde yoluna devam edecek diye düşündüm. Fakat hayır. Araba benim bahçe çitinin önünde durdu ve farlar söndü.

Etraf zifiri karanlıktı ve hiçbirşey göremiyordum; gelen herhalde adres şaşırmış biri olacaktı.

Bahçe kapısı, hafif bir gıcırtyla açıldı ve bir kadın silüetinin bana doğru ağır adımlarla ilerlediğini farkettim.

Onu tam önüme gelip durduğu zaman tanıyabildim ancak; bu kadın Anita Cerf'in ta kendisiydi. Bana hiç yabancı gelmeyen o hafif tebessümü ile tahta basamakları yavaşça çıktı. Çok enteresan, koyu kırmızı bir gece elbisesi giymişti ve boynunda da dikkati hemen çeken bir elmas kolye vardı. Bakışlarını ise şu anda tasvir etmeyi hiç istemiyorum.

Kısık, insanın iliklerine işleyen bir sesle:

— İyi akşamlar, dedi. Yalnız mısınız? Yoksa misafiriniz var mı?

Ne söyleyeceğimi bilemeden ayağa kalktım, çünkü onun böyle bir zamanda beni ziyarete geleceğini rüyamda görsem hayra yormazdım.

Geldiği tarafa doğru kaçamak bir nazar attım; acaba Dana Lewis de onun peşinden buralara kadar gelmiş miydi? Fakat genç kadın bakışımın mânâsını hemen kavramıştı.

— Merak etmeyin, dedi, Miss Şerlok Holmes'inizi atlattım.

Ve benim birşey yapmama fırsat vermeden içeri girerek bir koltuğa kuruldu. Acele adımlarla onu takip ettim ve her ihtimale karşı perdeleri hemen kapadım.

Ağzını acıp birşey söyleyemiyordum; bu işin içinden nasıl çıkacaktım bakalım Eğer Cerf karısının gece vakti buraya geldiğini öğrenirse muhakkak ki ateş püskürmeğe başlayacaktı.

Koltuğunun arkasından dolanarak önüne geçtim ve:

— Ne istiyorsunuz, Madam? dedim.

Gözlerinde anlayamadığını parıltılar vardı ve dikkatle beni süzüyordu.

— Takip edilmekten hiç hoşlanmam, dedi. Neden beni takip ettiriyorsunuz?

Gizlenmesini herseyden iyi beceren Dana'yı nasıl yakaladığını anlayamamıştım. Fakat bir takibi tek kişi yapmanın sakat bir iş olduğunu anlıyordum; Benny'yi gönderip, Dana'yı kısa bir müddet de olsa bu kadının peşinden çekmem lâzımdı.

— Bunu, Mister Cerf'e sormalısınız, dedim. Kocanız buraya geldiğinizi duyarsa hiç de iyi birşey olmaz herhalde.

Birden gülmeğe başladı, bembeyaz, muntazam dişlerini hiç çekinmeden gösterebiliyordu.

— Oh! Kocamın hoşlanmadığı okadar çok şey var ki! Bunu da duysa hiçbirşey farketmez... Acaba sigaranız var mı?

— Ziyaretçi beklemiyordum, dedim. Yapılacak çok işim var.

— O halde işimizi çabuk bitirelim. (Sigarasını yaktı) Bu kadın neden durmadan beni takip ediyor

— Bunu kocanıza sormanızı daha önce söyledim size..

— Hiç nâzikâne hareket etmiyorsunuz; beni görmekten memnun olacağınızı zannediyordum. Birçok erkek benimle birkaç dakika olsun konuşabilmek için can atıyor. İçecek birşeyiniz var mı?

İçki şişeleri duvarın dibindeki masanın üzerinde duruyordu. Masaya giderek ikib ardağa viski ve buz koydum; bu müddet zarfında ikimiz de konuşmamıştık. Bardağını elimden alırken bana tekrar gülümsedi. İnsan böyle bir tebessüme muhatap olunca yüksek gerilimli bir elektrik telini tutmuş gibi oluyor nedense.

Süzgün nazarlarla yüzüme bakarak, «Teşekkür ederim,» dedi. «Yalnızsınız değil mi»

— Evet, burada oturduğumu nasıl öğrendiniz?

— Oh! Bunun için fazla zeki olmağa lüzum yok canım! Arabanızın üzerindeki Universal Servis yazısını gördüm ve isminizi öğrendim. Sonra da telefon rehberini biraz karıştırdım. Hepsi bu kadar işte!

— Tevekkeli, hususi dedektiflerin birçoğu işsizlikten şikâyet ediyor; sizin gibi amatörler oldukça...

— Universal Servis dediğiniz nedir acaba?

— Makul ve kanun sınırlarını fazla aşmayan her işi ele alıp halledabilen bir teşkilât.

— Demek kocam, beni takip etmeniz için sizi angaje etti, öyle mi?

— Ben böyle birşey söylediğimi hatırlamıyorum.

Viskisiinden bir vudun aldı ve bardağı sehpanın üzerine kovarak sualini tekrarladı:

— Bu kadın neden beni takip ediyor?

Tekrar başladığımız yere gelmiştik, onun için ilk cevabımı vermekte tereddüt etmedim.

— Kocanız isterse bunun cevabını verir size.

Omuzlarını silkti ve araştırıcı nazarlarını etrafta gezdirdi. Bir milyoner karısına benim mütevazı eşyalarım hiçbir mânâ ifade etmezdi, bunu biliyordum. Filipinli uşağım Toni, evin bir domuz yuvasından biraz daha temiz durması için elinden geleni yapıyordu, fakat hepsi okadar tabiî. Duvarları süsleyen tablolar dahi mecmualardan kesilmiş resimlerdi. Fakat ben evimden memnundum, gerisi beni alâkadar etmezdi.

— Herhalde kazancınız pek fazla değil, dedi.

— İşim ancak bu kadar getirebiliyor.

— Öyle görülüyor, eşyalarınız da pek kıymetli şeyler değil galiba.

Bu mevzu beni sıkmağa başlamıştı biraz galiba.

— Ne demek istediğinizi pek anlayamadım, dedim. Muhakkak ki, kendime elmas alacak kadar param yok, fakat yine de bir mankenden fazla kazanıyorum zannederim.

İstediğim olmuştu, dudaklarını büzdü ve yüzü hafifçe kızardı.

— Yani yaşayabilmek için bir banka hesabı ile evlenmeğe mecbur değilsiniz, bunu mu demek istiyorsunuz?

— Aşağı, yukarı.

— Fakat bin dolarlık bir çek herhalde oldukça işinize yarar, değil mi?

Çok güzel bir kadındı, onunla uzun müddet yalnız kalmak benim için tehlikeli olabilirdi. Birden ayağa kalktım.

— Özür dilerim, Madam, dedim. Fakat ben satılık değilim. İşim, az da getirse benim işimdir, halimden şikâyetçi değilim. Müşterilerimi aldatmayı hiçbir zaman düşünmedim; bu bizim meslekte iyi birşey değildir. Sizin de günün birinde bana ihtiyacınız olabilir. Bana iş verdiğiniz zaman, başkalarının beni satın almasını istemezsiniz, değil mi?

Derin bir iç çekti, sonra yine o müthiş tebesümünü ile yüzüme baktı.

— Haklısınız, dedi. Görüşünüze iştirak etmek mecburiyetindeyim. Demek ki buraya boşuna gelmişim. Fakat herşeye rağmen bir suçlu gibi takip edilmek hoşuma gitmiyor tabii.

Ona ne söyleyeceğimi düşünürken, devam etti, «Hazırladığınız içki çok güzeldi, bir tane daha alabilir miyim?»

Ben içkileri hazırlarken, yavaşça kalktı ve bizim lüks yatağa doğru ilerledi. Yatak olarak kullandığım geniş ve rahat divanı elden düşme almıştım, fakat oldukça işime yarıyordu. Divanın kenarına oturdu ve bacaklarını rahatça üstüste attı; o tarafa bakmağa korkuyordum.

Bardağını getirdim ve bacaklarına bakmamaya gayret ederek uzattım.

— Eteğiniz biraz fazlaca yukarı çıkmış, dedim. Beni alâkadar etmez ama buranın havası yabancılara iyi gelmez, soğuk alabilirsiniz.

Yavaşça eteğini düzeltti, gözleriyle beni yiyeceğinden korktum ve mahcup bir tavırla başımı çevirdim.

— Size karşı kabalık yapmış olmak istemiyorum, diye devam ettim, fakat çok işim var. mazur görün.

— İnsanın çalışması lâzım tabii, dedi, fakat biraz da eğlenceye zaman ayırmak lâzım, canım! Siz hiç eğlenmez misiniz Allah aşkına?

— Eğlenirim tabii! Ama müşterilerimin karıları ile değil.

Bardağının dibini gözlerine yaklaştırdı ve bir an düşündü. Sonra:

— Kocam, benimle pek alâkadar olmaz, dedi. Ben de onun yaptıklarına aldırmam. Sonra sizden de oldukça hoşlanıyorum. Gelip yanıma oturmaz mısınız biraz.

Bunu söylerken eliyle yan tarafını gösterdi.

Şeytana uyup yanına gitmemek için kendimi zor tutuyordum.

— Bu gece olmaz, dedim. Çok işim var. Evinize dönseniz çok iyi olur.

Kolay kolay vazgececeğe benzemiyordu; bardağını sehpaye koyarak kalktı ve ağır adımlarla yanıma yaklaştı... Parfümünün kokusu başımı döndürmeğe başlamıştı bile...

Elini kolumun üzerine koyarak:

— Acelem yok benim, dedi. İşinizi bitirmenizi bekleyebilirim.

Eline hafifçe dokundum. Ona olduğu kadar kendime de acıyordum, fakat yapılacak başka birşey yoktu.

— Ne kadar kalırsanız, kalın benden birşey öğrenemezsiniz, dedim. Belki Cerf size durumu açıklar.

Bugün çok çalıştım ve oldukça yorgunum. Hadi, şimdi uslu, uslu evinize dönün.

Gülümsemeğe devam ediyordu, fakat bakışları birden değişti. Ne yapmak istediğini dahi anlamadan, «Belki bu size fikrinizi değiştirtir.» dedi ve kolunu boynuna doladı.

Ona mani oîmak için birşey yapmama fırsat vermedi ve dudaklarını bana verdi; mani olmak da içimden gelmiyordu zaten. Öpüşme sanatını oldukça iyi biliyordu bu kadın; bir müddet o durumda kımıldamadan kaldık. Ona ne kadar namuslu ve kendine hâkim bir erkek olduğumu göstermek istiyordum, fakat onu kendimden uzaklaştıracak kuvveti bir türlü bulamıyordum.

Birden kendimizi divana, uzanmış buldum; elini gömleğimin icine sokmuş göğsümü okşuyordu. Bir ara gözlerini gördüm; şeytanca parıltılar geziniyordu o güzel gözlerde. Plânının ne olduğunu anlayamıyordum. Fakat birden aklım başıma geldi ve kendimi toplayarak ayağa fırladım.

Sanki sekizyüz metre koşmuş gibi nefes, nefeseydim:

— Kocanla işimiz bittiği zaman buradan devam ederiz yavru. Bu tip eğlenceler çok hoşuma gider, fakat eğlenirken kimseyi düşünmemeliyim. Hadi gel, şimdi seni evine kadar götürüyüm.

Müthiş bir öfkeyle ayağa kalktı:

— Pekalâ, öyle olsun bakalım, dedi. Boşanmak, beni başından atmak istiyorsa, bunu yapabilir. Fakat bu iş ona zannettiğinden pahalıya mal olacaktır. Beni takip ettirmenin ona birşey kazandırmayacağını söyle o serseme. Onunla parası için evlendim tabii. Fakat bu kadar âdi bir adam olduğunu bilseydim, beni milyonlarıyla bile satın alamazdı. (Sesini iyice yükseltmişti, fakat bütün öfkesine rağmen kendine hâkim olmasını becerebiliyordu.)Eğer birini takip ettirmek istiyorsa söyle ona, o sersem, pis kızını takip ettirsin; bak ne sürprizlerle karşılaşacak. (Sonra alay eden nazarlarla beni süzdü): Sana gelince şekerini, sen de biraz kuvvet verici haplar al, ne kaçırdığının farkında dahi değilsin.

Sonra hırsla kapıya doğru yürüdü ve perdeyi

eliyle iterek dışarı çıktı, birkaç saniye sonra da karanlıklarda kaybolmuştu.

V

Telefon öyle feci ötüyordu ki, âni fırlayıp reseptörü alırken neredeyse yere yuvarlanacaktım. Saate baktım; üçü dört dakika geçiyordu.

— Sen misin, Malloy? diye bağran sesin kulağımı delip geçtiğini zannettim. Ben Mifflin, burası Emniyet Müdürlüğü. Seni uyandırdığım için özür dilerim, fakat serserinin biri Dana Lewis isimli bir kadının çantasını getirdi. Bu kadın senin yanında çalışıyordu, değil mi?

— Beni, bunu söylemek için mi uyandırdın yani? diye hırsla söylendim.

— Kızma hemen yahu! Miss Lewis'in evine telefon ettim, fakat cevap vermiyor. Sonra mesele başka; çantanın bulunduğu yerde kan lekeleri varmış... Bunu, çantayı getiren tip söyledi; ben hemen oraya gidiyorum. Belki sen de gelmek istersin diye düşündüm.

Birdenbire bütün uykum açılmıştı.

— Çanta nerede bulunmuş?

— Senin kulübenin bir mil uzağında, kumsalda. On dakika sonra gelip seni alırsın, tamam mı?

— Tamam.

Reseptörü yerine koydum ve yataktan fırladım. Kapının önünde bir fren sesi duyduğum zaman tamamen giyinmiştim. Işığı söndürerek dışarı çıktım. Mifflin ve iki üniformalı polis radyolu polis arabasının içinde beni bekliyorlardı.

Mifflin, kısa boylu, tıknaz, güçlü kuvvetli işine bağlı bir polisti. Birkaç hâdisede beraber çalışmıştık, severdim onu. Ben içeri girer girmez araba ileri fırladı.

— Belki de boşuna gidiyoruz, hiçbirşey yoktur. Ama, herşeye rağmen senin de gelmen iyi olur. Herifin gördüğü lekeler belki de kan değildi, fakat çok emin konuşuyor.

— Bu saatte ne arıyormuş orada?

— Röntgencilik yapıyordu muhakkak. İsmi Owen Leadbetter, onu bu civarda herkes tanır. Kum-sala, gözlerden uzak kalıp sevişmeğe gelen çiftleri gö-zetler fakat zararsız bir adamdır, tanırım onu. Bir si-neği dahi incitmekten çekinir. Miss Lewis bir tahkikat-la mı meşguldü?

Hiç düşününeden, «Ben kendisine bir iş verme-dim,» dedim.

Cerf'e, sırnı kimseye vermeyeceğimi söylemiş-tim. Müşterimin müsaadesi olmadan polise dahi hiçbir açıklama yapamazdım.

Şoför birden, yavaşladı ve, «Şurası olacak ga-liba,» dedi. «Adam burasını tarif etmişti. değil mi?»

— Tamam, burası. Jack, şu ışığını yak baka-lım.

Küçük fakat kuvvetli projektör, sahildeki kum yığınlarını aydınlattı. Uzakta, sağda dalgaların kayala-ra çarparken çıkardığı uğultu duyuluyor, serin bir rüz-gâr kum taneciklerini havaya kaldırıyordu.

Hepimiz arabadan indik.

Mifflin, şoföre dönerek. «Sen buradan ayrılma, Jack,» dedi, «bağırığımı duyar, duymaz ışığı benim ta-rafıma çevir.» (Bana da bir el feneri uzattı.) «Ayrılma yanımdan, Malloy. Harry, sen sağ tarafı araştır, biz sola gideceğiz.»

Ayaklarımız kumlara batarak ilerlerken. «Ne-den Leadbetter'i de beraber almadın,» dedim, «boşuna yer arayıp vakit kaybetmezdik.»

— Bir de o serseriyle uğraşmak istemedim. Çan-tayı bulduğu yeri çakıl taşları ile işaretlemiş, fazla ara-yacağımızı zannetmiyorum.

Dediği doğruydu, arabadan ikiyüz metre kadar ayrılmıştık ki, bir çakıl taşı yığınına rastladık. Mifflin, şoföre bağırды, birkaç sâniye sonra projektör, bulundu-ğumuz yeri aydınlatıyordu.

Kum üzerinde birçok ayak izi vardı. fakat yer ıslak olduğu için bu izlerin pek işe yarayacağını zan-netmiyordum. Küçük tas yığınının yanında geniş kırmızı bir leke görölüyordu. Üzerine üşüşen sineklerden, bu-

nun kan lekesi olduğunu anlamamak için aptal olmak lâzımdı. Birden, midemin bulandığını, gözlerimin buğulandığını hissettim. Dana, çok iyi bir kızdı ve arkadaşlığımız da oldukça eskiydi.

Mifflin, şapkasını geriye iterek, «Bu izlerden birşey çıkarmak imkânsız Vic,» dedi. «Bunun kan lekesi olduğu belli.»

Kısaca, «Evet,» dedim.

Diğer polis, Harry bize doğru geliyordu. Yanımıza yaklaşıncaya:

— Eğer buralardaysa, şu fundalığın oralarda olınası lâzım, dedi, bazı izler o tarafa doğru gidiyor, fakat ıslak kumda iyi belli olmuyor.

Mifflin, «Hadi,» dedi. «gidip oraya bir bakalım.»

Onların arkasından gitmemiş, olduğum yerde ipnotize olmuş gibi kalmıştım. Bir müddet sonra başımı kaldırarak, onların el fenerleriyle fundalığı araştırdıkları tarafa baktım.

Birden ikisi de durdular ve yere eğildiler. İnsiyaki bir hareketle sigara paketimi çıkarıp dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırdım; fakat yakmayı dahi düşünemiyordum. Sonra Mifflin ayağa kalktı:

— Hev. Vic! (Sesinden kederli olduğu belliydi.) Bulduk onu.

Yakmadığını sigaramı yere fırlatıp, titreyen bacaklarla oraya doğru ilerledim.

Fenerlerin ciğ ışığı altında cansız bir mankene benziyordu. Sırtüstü yatıyordu ve kum, saçlarının arasına, gözlerine, ağzına dolmuştu. Alnında derin bir yara izi vardı ve anadan doğma çıplaktı. Buraya kadar ayaklarından sürüklenerek getirilmiş ve boş bir çuval gibi çalılardan arasına atılmıştı.

Yüzündeki müthiş korku ifadesini görünce birden titremeye başladım.

Emniyet Müdürlüğünden çıktığım zaman so-luk gün ışığı gökdelenlerin tepelerini aydınlatmaya baş-lamıştı. Saat altıya beş vardı. O kadar harap ve bitkin bir durumdaydım ki, kaldırımın üzerine yığılıp kalaca-ğımdan korktum.

Cesedin getirilmesini beklerken Paula'ya tele-fon etmiş ve durumu bildirmiştim. Bana, oradaki işim biter, bitinez evine gelmemi söyledi.

Miffiin beni uzun müddet sorguya çekti, fakat Cerf'in isminden bahsetmediğim müddetçe ona yar-dım edemezdim. Dana'nın ölümü hakkında hiçbirşey bilmediğimi, kendisine hiçbir iş vermediğimi tekrarla-yıp durdum. Nihayet şefi Brandon'la görüşeceğini ve beni öğleden evvel tekrar çağıracaklarını bildirip yaka-mı bıraktı. Beni bırakmak istemediği hâlinden belli olu-yordu, fakat bu durumda beni tutamıyacağını da bili-yordu.

Kapının önündeki nöbetçi polis memuru, ben merdivenleri inerken yüzüme kötü, kötü baktı. Ben de ona aynı bakışlarla mukabele ettim ve ilk geçen taksi-ye atlayıp Park Bulvarında oturan Paula'nın adresini verdim.

İçeri girdiğimde, onu karşımda hazır bulunca şaşırdım.

— Gir içeri, dedi, sana kahve hazırladım, iyi gelir.

Paula uzun boylu, kahverengi gözlü, tatlı bir esmerdir. Şâhâne dudaklarına bakarak iç çektiğim za-manlar olmuştur ama, herşeye rağmen zeki, sağlam ka-rakterli bu kızın bana çok yardımı olmuş, beni çok za-man teselli ederek üzüntülerimi unutturmuştur. Onun hakkında kötü hisler beslememe imkân yoktur. Onunla dostluğumuz çok gerilere gider; harp esnasında bera-ber çalışmıştık.

Harpten sonra Universal Servis'i açma fikrini bana o vermiş. işsiz geçen ilk altı ay zarfında da yine maddî, manevî yardımlarını esirgememişti. Birbirimiz-

den gizli hiçbir şeyimiz yoktur. Artık onu karşımda bir kadın olarak değil de candan bir dost olarak görmeğe okadar alışmıştım ki, ona karşı hissi hareket etmem imkânsızdı. Zaten en ufak imalarda dahi öyle şeyler söyler ki insan yaptığına pişman olur. İşte bütün bu sebepler yüzünden çok iyi anlarız onunla.

— Şimdi kahvenin sırası değil, dedim, Dana'nın cesedi hâlâ gözümün önünde duruyor. Hemen onun apartmanına gidip araştırma yap, belki bizim için rapor hazırlamıştı. Ben de hemen gidip Cerf'i göreceğim.

Heyecansız bir sesle, «Ağır ol biraz, Vic,» dedi, «bütün bu söylediklerin yapıldı bile. Ben Cerf'in mâlikânesinden biraz önce geldim, Benny ise şu anda Dana'nın evinde.»

Yanımdaki koltuğa otururken, «Sizin hemen faaliyete geçeceğinizi düşünmeliydim.» dedim, «demek Cerf'i görmeğe gittin. Kalkmış mıydı?»

— Hayır, fakat beni fazla bekletmedi!

Bana büyük bir fincanla kahve getirdi, sonra büfedeki konyak şişesini alarak kahvemine içine biraz döktü. Sütsüz kahvenin en iyi teskin edici ilâç olduğuna inanmıştır Paula; hele konyaklı olursa.

— Müthiş birşey bu, Vic. Zavallı kızcağız...

— Evet... Pekalâ, Cerf'le ne konuştun sen?

— O adam delinin biri bence. Polise, onun hesabına çalıştığını söylemedin, değil mi?

— Hayır, fakat bir müddet sonra meseleyi anlayacağından eminim; ağzı süt kokan polislerden değildir Mifflin, kurt gibidir. İnşallah Cerf, ona verdiğimiz sözü tuttuğumuzu anlar da, polise herşeyi anlatmamıza müsaade eder.

— Haklısın, onun haberi olmadan polise meseleyi açarsak, bir daha burada iş alamayız. Bir kere, bütün anlattıklarımızı, bizi, karısını takip için angaje ettiğini inkâr edecek, belki de aleyhinizde hakaret davası açacaktır.

— Herneyse, zâten bunlara lüzum kalmayacak. Ona, sırrını muhafaza edeceğinize dâir söz verdik, sözümüzü tutacağız. Fakat bu iş hoşuma gitmiyor, Paula, ben ona ağzını sıkı tutacağıma dâir söz verdiğim zaman isin içinde cinayet yoktu.

— Dana'nın neden öldürüldüğüne dâir bir fikrin var mı?

— Kat'i birşey bilmiyorum. Belki de Anita'ya şantaj yapan hergeleyi ele geçirdi ,o da kızcağızı temizledi.

— Nasıl öldürülmüş?

— Aşağı, yukarı onbeş metre mesafeden, kırkbeşlikle alnına ateş edilmiş; ateş eden kimse muhakkak ki çok nişancıydı. Benim anlamadığım mesele onu, neden soymuşlar acaba? (Kahvemi bitirdim ve ayağa kalkarak odanın içinde dolaşmağa başladım.) Katili m uhakkak bulmamız lâzım, Paula. O hergeleyi ele geçirene kadar başka hiçbir iş almayacağız, yalnız onu yakaladığımız zaman, Cerf'i işin içine katmadan polise durumu nasıl anlatacağız, bilmem.

— Mifflin seni sever, neden ona durumu anlatmıyorsun? Belki de Cerf'i karıştırmadan bu dâvâyı hal letmemize müsaade eder.

— İmkânsız. Bizden öğrendiklerini Brandon'a söylemeğe mecbur. Brandon'un da bizi nekadark sevdiğini bilirsin. Bu, kendimizi tehlikeye atmak olur. Dediğin gibi meseleyi onlara açarsak, Cerf herşeyi inkâr edecektir. Daha beş kurus almış değiliz zaten, bu durumda hiçbirşey de alamayız. Zaten bizimle ilk temasını da telefonla yaptı; bizi angaje ettiğini ispat etmemiz kolay değil.

— Bu iş hiç hoşuma gitmiyor, Vic. Eğer polis bizden önce katili enseler de konuşturursa halimiz harap demektir.

— Evet, ama katili bulacaklarını hiç zannetmiyorum. Ellerin de hiçbir ipucu yok. Bütün bilgiler bizim elimizde, onun için de beni sıkıştırıp duruyorlar. Sonra bu artık bizim kendi dâvâmız. Bir arkadaşımızı öldüren namussuzun ortalarda dolaşması hoşuna gitmez herhalde değil mi?

— Gayet tabii, pekalâ şimdi ne yapıyoruz?

— Ben, Misis Cerf'i bir ziyaret edeceğim. Paula, başını iki yana salladı.

— Bunun kolay olacağını hiç zannetmiyorum. Kadın ortalarda yok, kayıp.

— Ciddi mi söylüyorsun?

— Cerf'e, karısı ile konuşmak istediğimi söyledim, adam beni refüze etti. Bana, karısının en kısa zamanda şehirden ayrılması için icabedeni yapacağını söyledi. Şu anda muhakkak buradan uzaklaşmıştır.

— Onu muhakkak bulmanız lâzım; onun, katili tanıdığını zannediyorum.

— Ben de Cerf'e aynı şeyi söyledim. Fakat o bana aksini iddia etti, karısının hiçbirşey bilmediğini ve onunla temas etmeğe çalışırsak başımıza iş açacağını bildirdi.

— Üzme kendini, onu muhakkak bulacağız. Şu anda kendimden oldukça emin görünüyordum.

— Katilin, Anita'ya şantaj yapan biri olduğundan henüz einin olamazsın, Vic. Cerf bize şantajdan hiç bahsetmedi. Belki de paraları, sevdiği bir erkeğe veriyordu.

— Şu halde şimdi yapılacak bir tek iş var. Gidip Miss Cerf'i görmek. Üvey annesini pek sevmediği için, ondan birsevler öğrenebiliriz belki.

— Güzel fikir. Başka temas etmemiz icabeden kimse var mı?

— Çantayı bulan şu Owen Leadbetter isimli tipi de bulmak lâzım. Yalnız polis, bizim de tahkikata başladığımızı ve o adamla temas etmek istediğimizi anlarsa, birşeyler bildiğimizden şüphelenebilir.

— Herneyse, onun eline birkaç para vererek ağzını kapatabiliriz. Polise fazla bilgi vermesi bizim için iyi olmaz.

Paula'ya göre para her işi yapardı.

— Olabilir, deneyeceğiz bakalım. Sonra şu Barclay isimli herif de var Dana'nın raporuna göre gizlice buluşup sevişiyorlarmış galiba. Ondan da şüpheleniyorum. Dana'nın katili o da olabilir.

— Dinle beni. işin içinde şantaj hikâyesi varsa ilk ele alacağın adam Bannister olmalı bence. Bu şehre geldiğinden beri nekadardalavere varsa hepsinde parmağı var. Evvelsi akşam Anita'nın onu acele görmek istemesinin sebebi neydi dersin? Bu ziyaretin sebebini öğrenebilirsek belki bir netice çıkarabiliriz.

— Benny'yi, Bannister'in Kerman'ı da Anita'nın peşine göndereceğim. (Paketimi çıkararak bir sigara yaktım) Birşeyler yapmağa çalışacağız, fakat ben herşeyden evvel gidip Natalie Cerf'i görmeğe çalışmalıyım.

Paula yine her zamanki gibi gayet sâkindi. Bu kızın sinirli olduğu zamanı pek hatırlamıyorum zaten.

— Acele etsek iyi olacak, Vic. Biran evvel faaliyete geçmek lâzım. Polis bizden önce davranırsa işimiz bitik demektir...

O anda kapının zili çaldı, gözgöze geldik.

— Muhakkak polis geldi, dedim.

— Ben Benny olduğunu zannediyorum. Dana'nın evindeki araştırmayı bitirir, bitirmez buraya gelmesini söylemiştim.

Odadan çıktı, kapının açılıp kapandığını duydum. Birkaç sanive sonra Benny'yle beraber içeri girdi. Benny'nin ağzını bıçak açmıyordu, suratı karmakarışık.

— Buna inanabiliyor musun, Vic? dedi, onu öldüren namussuzu hemen bulmalıyız. Şimdiye kadar beraber çalıştığım kadınların en tatlısı en iyi arkadaş olanıydı...

Sert bir sesle onun sözünü kestim:

— Niçin öldürüldüğüne dâir bir emâreye rastladın mı?

— Gayet tabii, diye cevap verdi, rapor defterini ve son raporunun kopyasını buldum. Sonra garip bir şey daha var, ben pek bir netice çıkaramadım. Bakalım siz ne diyeceksiniz? Bunun, Dana'ya ait olduğunu hiç zannetmiyorum, fakat yatağının altında buldum.

Bunu söyleyerek elini cebine soktu ve Anita Cerf'in elmas kolyesini çıkararak gözümüzün önüne tuttu.

VII

Bir müddet sonra Benny ile Finnegan'ın salonuna kahvaltı etmek için indik; saat henüz yedibuçuk olmasına rağmen Kerman bizden evvel gelmiş, sabırsızlıkla bizi bekliyordu.

Yerimize oturur, oturmaz Finnegan tezgâhın arkasından çıkarak yanımıza geldi. Finnegan, yüzünde birkaç yara izi olan uzun boylu, iri yapılı ve iyi kalpli bir adamdır. Masayı silmek üzere eğilerek:

— Çok üzüldüm, Mister Malloy, dedi, biraz önce gazetede okudum. Onun yokluğunu hissedeceğiz burada. Bu işi kimin yaptığını biliyor musunuz?

— Hayır, Fat, dedim, fakat merak etme kısa zamanda bulacağız namussuzu. Sen şimdi bana iki yumurta ile acı kahve getir. Yapılacak çok işimiz var.

Başını sallıyarak, «Hemen Mister Malloy, şimdi getiririm. Eğer size başka bakımlardan da yardımım dokunabilirse çok memnun olurum» dedi ve uzaklaştı.

Onun yanımızdan ayrılmasını sabırsızlıkla bekleyen Kerman hemen atıldı:

— Söyle bakalım, şimdi ne yapacağız, Vic?

— Üçümüz birden faaliyete geçeceğiz, Jack. Elimizi çabuk tutmalı ve Cerf hakkında da kimse ve birşey söylememeliyiz, anlaşıldı mı?

Kerman başını sallayarak, «Eğer Brandon bunu duyarsa hapi vuttuk demektir» dedi, «bu şekilde ona, buna söz vermekle başımıza birgün birşey geleceğini biliyorum zâten.»

— Mifflin'in nasıl bir kurt olduğunu biliyorsunuz. Kısa zamanda birşeyler öğrenebilir, onun için elimizi çabuk tutmalıyız. Bu hâdisede garip şeyler var. Şu anda en garibi de Dana'nın yatağının altından çıkan Anita'nın kolyesi.

Kerman, Benny'nin yüzüne bakarak, «Kolye mi?» diye sordu.

Benny, «Evet» dedi, «her tarafı arıyordum, yatağın durumu bana biraz şüpheli göründü. Somyeyi kaldırıncı altında bunu buldum. Vic, kolyenin Misis Cerf'e ait olduğunu söylüyor.»

— Anita dün gece beni görmeğe geldi, bu kolye de boynundaydı. (Onlara, Anita'nın ziyaretini kısaca anlattım ve devam ettim:) Bu kolyenin aşağı, yukarı yirmibin dolar kıymetinde olduğundan eminim, Ed. sen işin bu tarafını araştır bakalım Bu kolyenin oraya nasıl gittiğini bilmemiz lâzım...

Finnegan'nın, elinde bir tepsiyle geldiğini görünce sustum. Finnegan tepsinin içindekileri önümüze koyarken, «Ben de çiçek yollamak isterim, Mister Malloy» dedi, «cenaze merasiminin ne zaman olacağını bana bildirirsiniz, değil mi?»

Dana'nın cenaze merasiminden bahsedilmesi birden asabını bozmuştu, fakat adamın kötü niyetle konuşmadığını bildiğim için kendimi tuttum ve başımla olur işareti verdim. Sonra onu görmemek için yüzümü Benny'ye dönerek devam ettim, «Sen, Dana'nın bütün yaptıklarını öğrenmeğe çalışacaksın, tâ öldürüldüğü âna kadar. Etoile'in kapıcısının da bir ağzını ara bakalım. Fakat Anita Cerf'ten bahsetme. Kapıcı belki de Dana'yı görmüştür. Öldürüldüğü zaman üzerinde nasıl bir elbise olduğunu biliyor musunuz?»

Benny, ağzındakini çiğnemeğe çalışırken, «Gardrobuna bir göz attım, ekseriya çalışırken giydiği mavî etek ve bolerosu ortada yoktu. Herhalde üzerinde o elbise vardı.»

Kerman, fincanına kahve doldurdu ve kahve kabını bana uzattı.

— Ben ne yapacağım, Vic?

— Sen Leadbetter'i bulmağa çalış. Mifflin'in dediğine göre yarı manyak röntgencinin biriymiş. Belki de polise anlattıklarından çok daha fazlasını gördü o akşam. Eğer konuşmak istemezse cebine bir miktar Dolar koyabilirsin. Paradan kaçmıyacağız, yalnız netice istiyorum.

Kerman, «Peki» dedi, «onu görmeğe gideceğim, fakat yine de anlamadığım bazı şeyler var, garip şeyler, (önündeki boş tabağı ileri doğru itti ve bir sigara yaktı) Şimdiye kadar Cerf'in karısından otuzbin dolar sökmüşler, oldukça büyük para bu... bütün bu parayı vermesinin sebebi de parmaklarında biraz zamk bulunması mı yani? Hadi canım! Nihayet kleptomani de bir hastalık. Onu da kabul edelim. kadın, hırsızlık yaptığı duyulmasın diye bu kadar parayı ödedi. Pekalâ ama şantajcı Dana'yı neden öldürsün?»

— Belki de herif çok büyük bir vurguna hazırlanıyordu. Önce beşbinle başladı, onbin, derken onbeş-

bin çekti karıdan, fakat dediğim gibi belki de çok daha büyük bir mikdar istemeğe hazırlanıyordu ve Dana'nın buna mâni olmağa çalıştığını anlayınca temizledi onu.

Kerman, kaşlarını çatarak, «Pekalâ ama neden öldürsün onu?» diye tekrarladi. «Dana'nın bütün yaptığı Anita'yı takip etmektir.»

Birden aklıma başka ihtimaller geldi ve, «Haklısın» dedim, «bu cnun öldürülmesi için kâfi sebep değil. Fakat farzedelim ki Barclay, Anita ile sevişiyordu ve Dana'nın, durumlarını keşfettiğini anlayınca, konuşmasına mani olmak için onu temizledi. Bu da akla yakın bir teori, değil mi?»

Kerman, «Hiç te değil» dedi, «Dana'ya biraz bir şeyler vererek onu susturabilirlerdi pekalâ. Sonra aralarındaki aşkın ciddi olduğunu farzedelim; Anita denen karı, kocasından kolayca ayrılabilir ve Barclay ile evlenebilirdi. Değil mi? Burada Dana'nın öldürülmesi için hiçbir sebep göremiyorum ben.»

— Evet, haklısın.

Kerman biran yüzümüze baktıktan sonra devam etti:

— Dana'nın, Anita'yı takip ettiğini ve o kadın hakkında birşeyler öğrenmeğe çalıştığını bildiğiniz için ölümünün sebebini de hep o tarafta arıyoruz. Belki de Cerf'lerin, cinayetle hiçbir ilgisi yok, olamaz mı yani?

— Yok canım, olamaz böyle şey! diye bağırdım, imkânsız bu! Dana'nın ciddi olarak hiçbir düşmanı yoktu ki! Sonra Anita'yı takip etmediyse sahilde ne işi vardı?

Benny, «Peki, Anita'nın sahilde olduğunu nereden çıkarıyorsun?» diye sordu.

— Sana anlattım ya, be adam! dedim, saat onbuçuğa doğru beni görmeğe geldi karı. Dana ise benim kulübeden bir mil mesafede bulundu. Öyle zannediyorum ki Anita benim yanımdan ayrıldıktan sonra, kendisine şantaj yapan hergeleyi görmeğe gitti. Dana'nın nasıl çalıştığını bilirsiniz. kolay, kolay mağlup edilmez o. Anita, onu atlattığını zannederek rahatça randevuya gitti. Dana da kısa bir müddet sonra onları beraber

gördü. Şantajcı Dana'yı kandıramıyacağını anlayınca kafası kızdı ve temizledi kızcağızı.

Kerman, «Ama daha önce onu, Anita'nın öldürdüğünü zannediyordun, değil mi?» diye sordu.

Başımı evet mânâsına salladım:

— Evet, ama bu işe benim de aklım pek yatmıyordu. Çünkü kırkbeşlik bir tabancayı herhangi bir kadın kolayca kullanamaz, sonra Anita'da hiç de bir katil surati yoktu.

Kerman, ağzını doldurdu ve başını sallayarak birşeyler mırıldandı:

— Onu henüz görmediğim için birşey söyleyemeyeceğim. Pekalâ, Dana o kolye ile ne yapıyordu dersin? İşin bu tarafını hiç düşünmedik. Bu hususta ne düşünüyorsun?

— Belki de birisi gizlice oraya girerek bu kolyeyi bıraktı. Anita'nın bu cinayetle ilgisi olduğunu polise belirtmek isteyen biri. Kolyenin kime ait olduğunu polis kolayca meydana çıkarabilirdi. Polis muhakkak Dana'nın evini araştıracaktı ve bu işi Ed daha önce yapmasaydı kolye de polisin eline geçecek ve Anita kısa zamanda yakalanacaktı.

— Olabilir. Yani, Nathalie Cerf'ten mi şüpheleniyorsun?

— Belki de. Ed, kolyeyi bulduğunu söyler söylemez aklıma ilk gelen şahıs o oldu. Çünkü Nathalie, Anita'dan nefret ediyor, onun cinayetle itham edilmesi de muhakkak ki çok hoşuna gider.

Benny, «Fakat kızcağız yürüyemiyor» diye itiraz etti, «Dana'nın evine nasıl gider de merdivenleri çıkabilir? Asansörsüz bir apartmanın dördüncü katında oturuyor Dana.»

— Bu işi kendisinin yaptığını söylemedim ki ben de. Birini de göndermiş olabilir, tabii bu bir faraziye. Ed, dün gece saat onbirle sabahın üçü arasında Dana'nın apartmanına giren olup olmadığını öğrenmeğe çalış. Bu iş daha önce olamaz, çünkü Anita bana geldiği zaman bu kolye henüz boynundaydı.

Kerman, «Eğer o küçük yaramazı yakalayıp da

konuşturabilirsek epey şey öğrenmiş olacağız galiba,” dedi.

Ayağa kalktım:

— Ben Cerf’in villasını bir ziyaret edeceğim. Sen de bu arada Leadbetter denen herifi bulmağa çalış, belki hâdise mahalline yakın yerlerde Anita’yı hatta katilin kendisini görmüş olabilir. Ed, sen de Dana’nın apartmanına git. fakat aynasızlar oradaysa burnunu gösterme. Öğle yemeğinde burada buluşalım, bakalım neler yapabileceğiz.

VIII

Santa-Rosa villâsının önünde bir muhafız vardı, iki kanatlı büyük bahçe kapısı kapalıydı. Bugün ziyaretçi kabul edilmediğini anlamıştım.

Kapıdaki nöbetçi, genç ve üniformasından pek memnun değilmiş havasını veren, uzunca boylu bir adamdı. Sarışındı fakat gözlerinin mavi mi, yoksa gri mi olduğu pek belli olmuyordu. Kendinden çok emin bir hali vardı, yirmiiki, yirmiüç yaşlarındaydı, fakat daha olgun bir tipi vardı. Çocukluğunun fırtınalı geçtiğine yemin edebilirdim. belki de birkaç kere içeri girip çıkmıştı. Velhasıl koro çocuklarına veya Y.M.C.A’nın spor salonunda pingpong oynayan gençlere hiç benzemiyordu.

Arabamı onun önünde stop ettim, solgun gözleriyle beni süzüyordu ve benden hoşlanmadığını da bakışlarından hemen anlamıştım.

Arabanın kapısını açarak dışarı çıktım ve:

— Arabayla içeri girebilir miyim? Yoksa yürüyerek mi devâm edeyim? diye sordum.

Güneş, elbisesinin iki sıra krom düğmeleri üzerinde parlıyordu. Ellerindeki deri eldivenler gıcır, gıcırdaydı. Kare burunlu ayakkabıları kolayca ayna vazifesi görebilirdi. Pek parlak bir delikanlıydı canım!

Burnunu yukarı doğru kaldırarak:

— Birşey mi dedin, aslanım? diye sordu. Sesi buz gibiydi.

— Arabayla içeri girebilir miyim, yoksa yürüyeyim mi? diye tekrarladım.

Sabaha kadar uykusuz kalınış kumarbazlar gibi bir omuzunu duvara dayayarak, «Hiçbiri» dedi, «arabana atla ve hemen kirisini kır buradan.»

Başını olmaz mânâsına salladım:

— Maalesef dediğini yapamıyacağım; patronunla görüşmek istediğim mühim bir mevzu var... İsmim Malloy. Hadi kardeşim, geldiğimi bildiriver. Beni kabul edeceğine eminim.

Ceketinin sağ üst cebini açarak altın bir sigara tabakası çıkardı ve bir sigara alarak yaktı, sonra derin bir nefes çekerek dumanı burun deliklerinden çıkardı. Uzaklara bakıyordu ve dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti.

— Evde kimse yok. Dediğimi yap ve defol buradan !

Bunları söylerken yüzüme bile bakmıyor, okyanusun sularını seyrediyordu.

Onu duymamış gibi, «Ciddî konuşuyorum ben» dedim, «patronuna benim geldiğimi bildir, yoksa benim yerime karşısında polisi bulacaktır.»

Bir an düşündü, sigarasını ileri doğru fırlattı ve ayakkabısının ucu ile toprağı karıştırdı. Fakat bu hareketlerin hiçbirisi onu teskin etmişe benzemiyordu.

— Moruk birkaç dakika evvel kirisini kırdı, nereye gittiğini de bilmiyorum. Belki de uzun bir seyahate çıkmıştır. Onun için sabah, sabah benim rahatımı bozma da tatlı, tatlı uzaklaş buradan. Sabahları rahatsız edilmek hiç hoşuma gitmez.

Onunla münakaşa etmenin, bana birşey kazandırmayacağını biliyordum, kavga etmeğe kalksam neticenin ne olacağını bilmediğim gibi zaman da kaybedecektim. Ağır adımlarla arabaya yürüdüm ve içeri girerek kontağı açtım. Arabanın uzaklaştığını görünce büyük kapılardan birini açmış ve iç taraftaki kapıcı kulübesine girerek gözden kaybolmuştu. Villânın duvarını takiben bir müddet yol aldım ve bir köşeyi dönünce stop ederek dışarı çıktım. Arabanın, villânın ana kapısından görülmesini istemiyordum.

Duvar ikibuçuk metreden birkaç santim daha yüksekti, yâni tırmanmak için akrobat olmağa lüzum yoktu. Hafifçe zıplayarak duvarın üst kısmını tuttum ve kendimi çekerek bahçenin iç kısmına, çiçeklerin arasına atladım.

Saat sabahın dokuzu idi ve Nathalie Cerf'in bu kadar erken saatte bahçede olmayacağından emindim. Genç kızın, tipimden hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmekle beraber şansımı denemeğe karar vermiştim. Belki Anita da hâlâ buralardaydı. Başka bir yerde olduğu kadar burada da pekalâ saklanabilirdi. Villâya doğru uzanan yol oldukça uzundu; tedbirli adımlarla **binâya doğru** yaklaşıırken, arada, sırada omuzumun üzerinden geriye bakmayı da ihmal etmiyordum. Kapıdaki serseri ile tekrar karşılaşmayı hiç istemiyordum.

Büyük bir yüzme havuzunun yanından geçtikten sonra kendimi villâyı çevreleyen terasta buldum. Bir müddet büyük bir çiçek kümesinin arkasına saklanarak etrafı kolaçan ettim; hiçbir hareket yoktu. Etrafta kimseyi görmemenin verdiği cesaretle saklandığım yerden çıktım ve teras boyunca ayaklarımın ucuna basarak binanın kösesine doğru ilerledim. Terasın sonunda loca gibi ayrılmış bir köşe vardı. Biraz daha ilerledim ve âniden durdum.

Genç kız, sırtına mavi bir kimano almış tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, ayağında tüylü terlikler vardı. Kucağındaki tepsiden aldığı tereyağlı kızarmış ekmeği dalgın bakışlarla yiyordu.

Gölgeyi ayaklarının ucunda görünce hemen başını kaldırmadı, fakat yüzünde bir hiddet ifadesinin belirdiğini farketmiştim. Elindeki kızarmış ekmeği dizlerinin üzerindeki tepsiye koydu ve gözlerini yavaşça yukarı kaldırdı.

Şapkamı çıkarıp onu selâmladıktan sonra, «Günaydın» dedim, «ismim Malloy'dur. Beni hatırladınız herhalde.»

Öfkeli nazarlarla beni süzmeğe devam ederek, «Burada ne arıyorsunuz?» diye sordu.

Geldiğim tarafa bir göz atıp kimsenin gelmedi-

ğini görünce, «Babanızla konuşmak için gelmişim» diye cevap verdim, «Burada mı acaba?»

— Mills size nasıl müsaade etti?

— Mills dediğiniz, şu kapının önünde bekleyen parlak düğmeli delikanlı mı?

Solgun yanaklarında birdenbire iki kırmızı leke belirdi. Dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı.

— Nasıl girdiniz buraya? diye tekrarladı.

— Duvardan atladım, dedim, hem böyle güzel bir bahar sabahı münakaşa etmek doğru birşey değil. Babanızı görmek istiyorum.

— Babam burada değil. Lûtfen gider misiniz buradan?

— O halde belki Misis Cerf'i görebilirim.

— O da yok burada.

— Nekadar fenâ tesâdüf. Halbuki elmas kolyeleri bende idi.

Elinde tuttuğu küçük kaşığı kıracak zannettim. Oturduğu yerden ileri doğru uzandı ve sesini yükselterek, «Defolun buradan» dedi.

— Kolyeyi teslim etmek isterdim, oldukça pahalı birşey. Onu nerede bulabileceğimi söylemez misiniz bana?

— Hiçbirşey bilmiyorum ve bunlar beni ilgilendirmez.

Bir an yüzüme baktı ve sonra parmağı ile kapı istikametini göstererek bağırdı:

— Defolun diyorum size, yoksa sizi zorla attırırım kapı dışarı!

— Sizi kızdırmak istemem, fakat durum tahmin edemiyeceğiniz kadar berbat. Babanız, benim ajanlarımdan birini, Misis Cerf'in takibi için angaje etmişti ve bu arkadaşım takip esnasında öldürüldü. Misis Cerf'in kolyesi de bu zavallı kızcağızın odasında bulundu.

Birden başını eğdi ve dizlerinin üzerinde duran tepsideki tabakadan bir sigara alarak, sâkin ellerle yakıtı. Yüzünü göremiyordum. Hafif bir sesle:

— Misis Cerf'in meseleleri beni alâkadar etmez. Lûtfen gidin buradan, dedi.

Alaycı bir sesle, «Ben bu meselenin sizi ilgilen-

direceğini zannediyordum» dedim, «çünkü kolyeyi bulan polis değil biziz. Şimdi bana Misis Cerf'in nerede olduğunu söylerseniz kendisiyle konuşmak istiyorum.»

Donuk, kin dolu nazarlarla yüzüme baktı, suratı bembeyaz olmustu. Birseyler söylenmek için ağzını açtı, fakat vazgeçti ve gözlerini yarı kapayarak öylece kaldı. Birden bir hışırtı duvarak geri döndüm.

Yakışıklı delikanlı Mills, eldivenli yumruklarını sıkarak kalcalarına devamı benı seyreliyordu. Yüzünde mütebessim bir ifâde vardı. Önce de gördüğüm gibi kendinden çok emin bir hâli vardı. O anda neden bilmiyorum, tabancamı almadığıma pişman oldum.

— Demek yine karsılaştık ha, aslanım! dedi, sana buradan uzaklaşmanı söylemişim galiba.

Nathalie, Alexandre Dumas'nın romanlarındaki öfkeli kraliçeler gibi :

— Defet bu adamı buradan! dedi. ve buraya tekrar gelmeyeceğinden de emin ol bu sefer.

Mills, yan gözle bana baktı ve meydan okuyan bir ifâdeyle:

— Merak etmeyin, dedi, hâdi bakalım arkadaş, adımlarını ayarla biraz. Söyle kapıya doğru ufak bir yürüyüş yapalım seninle.

Nathalie'ye baktım, fakat o olanlarla hiç alâkası yokmuş gibi başını önüne eğmiş, eline aldığı bir dilim kızarmış ekmeğe tereyağı sürüyordu.

— Dinleyin beni, dedim. buraya hâdis e çıkar-maya gelmedim, fakat bana Misis Cerf'in nerede olduğunu söylerseniz, hem birçok tatsız hâdiseyi önlemiş, hem de boşuna vakit kaybetmemiş oluruz.

Fakat boşuna çene yoruyordum. bütün bunları Çin seddine söyleseydim belki daha tesirli olurdu.

Yakışıklı delikanlı yanıma sokuldu.

— Hadi, yürü bakalım, arkadayım.

— Bana bak... diye başladım, fakat lâfımı tamamlamama fırsat vermedi ve çeneme müthiş bir yumruk oturttu.

Yumruk pek o kadar kuvvetli değildi, fakat Mills oldukça atikti ve ben gafil avlanmışım. Buna rağmen pek sarsılmadım.

Dudaklarımı oğuşturarak, «Pekalâ» dedim, «kapiya kadar gidelim, mâdem ki bana kallesçe yumruk at-tın, sana iyi bir ders vermem lâzımgeldiğini anladım.»

Okadar bozulmuştum ki, Nathalie Cerf'in yüzü-ne bakmadım bile. Acele adımlarla merdivenleri inerek kapiya doğru yürüneye başladım. Peşimden geliyordu, fakat onu haklayabileceğimden emindim. Ondan dört santim kadar daha uzun ve en aşağı sekiz, on kilo daha ağırdım. Yediğim yumruğu cevapsız bırakamazdım.

Kapiya geldiğimizde aramızda hâlâ üç metre kadar bir mesâfe vardı. Durdum ve bekledim. Hâlâ al-dırmıyor ve benden çekinmek lüzumunu bile hissetmi-yordu. Bu tipleri hiç sevmem.

Üzerime doğru ağır, ağır gelirken sol gösterip, sağ yumruğumu olanca kuvvetimle yüzüne savurdum. Kroşelerimin hedefini şaşırdığını hiç hatırlamıyorum. Fakat hergelenin bu kadar çevik olabileceğini hiç düşü-nememiştım... yana çekilmesile beraber çuval gibi üze-rine abandım ve sert yumruğunu midemin üzerinde hissettim.

Nefesim kesilmişti ve sağının geldiğini gördü-ğüm halde mâni olmak için hiçbir hareket yapamadım. Başımın sersemliği geçtiği zaman yerde sırtüstü yatı-yordum.

Uzaktan gelen bir sesin, «Anladın mı dediği-mi?» diye sorduğunu duydum, «serin gibi serserileri buralarda pek sevrnezler. Onun için buralara pek ayak atma bir daha.»

Onun. hafifçe üzerime eğildiğini farkettim ve boynuma yediğim bir tekme darbesile kendimden geç-tim.

IX

Bizim barakanın önüne geldiğim zaman, mo-törlü polisin, kapının önünde beni beklediğini gördüm. Yüzünden, iyice sıkılmış olduğu belli oluyordu; herhal-de beni uzun müddet beklemişti. Fakat yapılacak birşey yoktu. vazifesi buydu onun da.

Beni görünce hafifçe gülümşedi ve motorunu harekete hazır hale getirdi.

Santa-Rosa'dan buraya gelene kadar hırşımdan tırnaklarımı yemiştım ve midemin ağrısı ile boynuma yediğim tekmenin acısı iyice hırslanmama sebep oluyordu.

Mills'den çok kendirne kızılıyordum, okadar bir veledin beni yere yuvarlayıp dövmesini bir türlü hazmedemiyor, bunun acısını ne zaman çıkarabileceğimi düşünerek plânlar kuruyordum.

Öfkeli bir ifadeyle polisin suratına baktım ve, «Yine ne var?» diye sordum, «ne istiyorsun benden?»

Adamı, boynumdaki morartıya bakarak gülümşedi. Sonra hafif bir ıslık çalarak başını salladı. Kollarını kavuşturup benim arabanın açık penceresine bütün ağırlığıyla yaslandı ve, «Vay canına be!» dedi, «at mı çifteledi seni böyle?»

Herif hâlimi görmüyor, bir de dalga geçiyordu.

— Şef müdüriyette seni bekliyor. Haber vermem için gönderdiler beni.

— O halde git ona söyle, su anda onun gibi bir baykuşla kaybedecek vaktim yok.

Aynasız oldukça sempatikti:

— Bana, seni getirmemi söylediler, dedi, ister kendin gel, istersen ben götüreyim. Çünkü şef benden birşey istediği zaman icâbederse istenen nesneyi hamur haline getirir ve kolayca taşıyım. Suratında birkaç çürük daha olmasını istemezsin herhalde. Seninle dün akşamki cinâyet hakkında birkaç kelime konuşacakmış.

— Pekalâ öyleyse, güzel, güzel gideceğim ben de. Sirenini öttür bakalım.

İnsanın önünde siren çalarak giden ve trafiği açan bir polis olması nekadard güzel birşeymiş! Şehrin caddelerinde yüzle rahatça gidiyorduk, trafik sıkışıklığının ne olduğunu unutmuşum bile. Kırmızı ışıkları dinlemeden geçiyor, tek istikarnetli yollardan ters olarak gidiyorduk.

Müdüriyetin antresinde Mişflin'i merakla beni bekler buldum.

— Merhaba Mike, ne haber?

— Şef seni bekliyor ve cinâyet hakkında, anlattığından çok daha fazla şey bildiğinden enin, onun için dikkatli ol.

Onun arkasından, taş merdivenleri süratle çıktımı ve bir koridor geçtikten sonra üzerinde Brandon'un ismi yazılı olan kapının önünde durduk.

Mifflin, sanki içerde oturan adamdan korkuyormuş gibi kapıya hafifçe vurdu ve sonra açarak girmem için geri çekildi.

Burası oldukça büyük ve güzel döşenmiş, havadar bir büroydu. Odanın köşesinde, iki pencere arasındaki büyük bir masanın arkasında oturuyordu Brandon. Camlardan biri limana, diğeri de şehrin iş merkezine bakıyordu.

Brandon elli yaşlarındaydı, kısa boylu olduğu için kilo almamağa dikkat ediyor, buna rağmen de karmarmağa başlayan göbeğine mâni olamıyordu. Gözlerinde devamlı yanıp, sönen parıltılar var gibi geldi bana.

Etli, beyaz eliyle masasının yanındaki bir koltuğu işaret ederek:

— Oturun, dedi, sizinle ufak bir konuşma yapmanın zamanı geldi zannederim.

Otururken dikkatli olmağa gayret ederek, «Evet!» dedim.

Mide kaslarım fecî ağrıdığı için hafifçe yüzümü buruşturdum. Brandon'u sokakta birkaç kere görmüş fakat hiç konuşmamıştım. Mifflin, kapının önünde ayakta duruyor ve döşemeyi seyrediyordu; mezarda yatan bir ölü gibi hareketsizdi. Brandon'un çok sert olduğunu ve emrinde çalışanların ondan çekindiklerini birkaç kişiden duymuştum. Mifflin'in öylece kımıldanmadan durduğunu görünce söylenenlerin doğru olduğunu anladım.

Brandon birdenbire, «Dün akşamki cinayet hakkında ne biliyorsunuz?» diye sordu.

— Hiçbirşey. Ceset bulunduğu zaman Mifflinle beraberdim. Bütün bildiğimi cesedin bulunduğu yer ve nasıl öldürüldüğü.

Önündeki çekmeceyi açarak bir puro kutusu çı-

kardı. Sonra, sanki kendisi yokken birisi karıştırmış olabilir korkusuyla puroları gözden geçirdi.

— Bu işin içinde bir sürü dalavere var gibi geliyor bana.

Bir an başını kaldırarak gözlerimin içine baktı, sonra nazarlarını tekrar purolara çevirdi ve devam etti, «Otopside hiçbir mücadele izi bulunmadı. Öldürüldükten sonra soyulduğu muhakkak.»

Onun ağır hareketlerle kutudan bir puro aldığını sonra kutuyu tekrar itinayla çekmeceye yerleştirdiğini seyrettim.

— Miss Lewis sizin yardımcılarınızdandı, değil mi?

— Evet.

— O halde siz onu herkesten iyi tanırırsınız.

Bunları söylerken hiç yüzüme bakmıyor, elindeki puronun kâğıt şeridini çıkarmağa uğraşıyordu; sanki o anda yapılacak başka işi yoktu hıyarın.

— Onu iyi tanırım tabii, fakat benden iyi tanıyanlar da vardır belki.

— Düşmanları var mıydı acaba?

— Zannetmiyorum.

— Seviştiği herhangi bir erkek filân.

— Bu hususta hiçbir malûmatım yok.

Dik, dik yüzüme baktı.

— Bir sevgilisi olsaydı, haberiniz olur muydu?

— Böyle birşey olsaydı bana bahsederdi zannediyorum.

— Peki, cinayet gecesi o saatte East-Beach'de ne yaptığı hakkında bir fikriniz var mı?

— Hiçbir fikrim yok.

— Sizi görmeğe gelmemis miydi?

Ona, «hayır» diye cevap verdim, fakat garip nazarlarla beni süzdüğünü görünce çok dikkatli olmam gerektiğini anladım; durup, dururken cinayet suçuyla itham edilmek, hele şu anda hiç işime gelmezdi.

— Fakat öldürüldüğü yere gitmesi için sizin oturduğunuz verden geçmesi icabetmez miydi? Bu kadar yakınıınızdan geçtiği halde uğrayıp da sizi görme-miş olmasa biraz garip.

— Biz yalnız beraber çalışıyorduk, geceleri de beraber yatmıyorduk.

— Emin misiniz?

— Geceleri kiminle yattığını bilmeyen insanlar da vardır belki, fakat ben biliyorum, özür dilerim.

Nihayet purosunu yakmağa karar vermişti herhalde, cebinden çıkardığı kibriti yakarak purosunun ucunu ateşledi. Sonra sordu:

— Dün gece onbirbuçukla yarım arası ne yapıyordunuz?

— Uyuyordum.

— Silâh sesi filân duymadınız mı?

— Ben uyurken hiçbirşey duymam.

Bir müddet parmaklarının arasında tuttuğu puroyu çevirerek dalgın gözlerle seyretti, sonra koltuğuna biraz daha gömüldü ve tekrar yüzüne baktı:

— Dün akşam ziyaretinize gelen oldu mu?

— Evet.

— Kimdi ziyaretçiniz?

— Bir kadın. Fakat bu hâdiseyle hiçbir ilgisi yok ve üstelik de evli; onun için ismini veremiyeceğim size, kusura bakmayın.

— Bu kadın, üzerinde koyu kırmızı gece elbisesi olan uzun boylu bir sarışındı, değil mi?

Sualini bir çırpıda sormuş ve aynı anda da öne doğru eğilerek bütün dikkatle yüzüne bakmağa başlamıştı. Her an için hücumu geçmesini beklediğim ve boş gecelerimde de oldukça yüksek poker oynamaya alışkın olduğum için hiç bozulmadım tabii. Yüzümden birşey anlamasına imkân yoktu.

— Ziyaretine gelen hanım kızıl saçlıydı. Sarışın olduğunu da nereden çıkardınız?

Gözlerinde tekrar öfkeli parıltılar belirdi.

— Mifflin'e, Miss Lewis'in birkaç gündür teşkilât adına çalışmadığını söylemissiniz, doğru mu bu?

— Mifflin'e öyle söylediysem doğru demektir.

— Ben pek emin değilim. Bunu, bir müşterinizi korumak için de söylemiş olabilirsiniz pekâlâ.

— Hayır, zannettiğiniz gibi değil.

Benim birşeyler yumurtlamamı bekler gibi bir

hâli vardı. Birden, çok daha sert, çok daha acı bir sesle, «Dikkatli ol, Malloy» dedi. «Eğer bir müşterini korumak için bildiklerini bizden sakladığını bir öğrenirsem hiç tereddüt etmeden ofisini kapattırır ve seni de en azından cinayete suç ortaklığından tevkif ettiririm. Ne olduğunu anlayamadıktan kendini jürinin karşısında bulursun.»

— Bunu yapabilmek için önce bir sebep bulmanız lâzım.

Bana doğru biraz daha eğildi. Emrinde çalışanların ondan neden bu kadar korktuklarını şimdi çok iyi anlıyordum. Herifin şu görünüşü aynen bir çingiraklı yılanı hatırlatıyordu insana.

— Eğer tahkikatınızın neticesini bir an evvel alamazsak bunun sebebi sen olacaksın, Malloy. Çünkü Miss Lewis, senin müşterilerinden biri hesabına çalışırken öldürüldü. Bir katili saklıyorsun bizden, bundan eminim.

Sakin bir sesle, «Söylediklerinizden hiç birşey anlayamadım», dedim, «bunları uydurmanın size ne gibi bir faydası olabilir acaba?»

Mifflin son derece huzursuz görünüyordu; bir an için yerinden kımıldar gibi oldu. fakat şefinin buz gibi nazarlarla kendine baktığını görünce olduğu yerde kaldı.

Brandon tekrar, «Kim bu sarışın kadın, Malloy?» diye sordu. «Dün gece Dana Lewis'in evinde de görmüşler onu. Kim bu kadın, söyle?»

— Hiçbirşey bilmediğimi söyledim size.

— Bu kadının zengin biri olduğunu biliyoruz, boynunda çok kıymetli elmas bir kolye vardı. Dana Lewis'le ilgisi neydi bu kadının? Konuşmazsan senin için hiç iyi olmayacak.

— Size söylediklerimden fazlasını bilmiyorum, anlamıyor musunuz?

Kafasını yüzüme doğru iyice yaklaştırdı ve gözlerimin içine baktı:

— Bu kadın senin müşterin ve onu korumak için bildiklerini anlatmıyorsun, bundan eminim.

— Burası serbest bir memleket, herkes istediği şekilde düşünebilir.

Bir an düşündü ve purosundan birkaç nefes çekerek daha sâkin bir sesle devam etti:

— Dinle beni Malloy. Şurada erkek, erkeğe konuşuyoruz. Senin bu inatçılığın bize yalnızca zaman kaybettirir, fakat sonunda zararlı çıkacak yine sen olacaksın; bir katilin suç ortağı olarak mahkeme huzuruna çıkacaksın. Biraz mâkul ol. Meslek sırrının ne olduğunu ben de bilirim. Müşterinin sırrını açıklamakla nihâyet birkaç müşteri kaybeder, en fazlası da ofisini kapatmaya mecbur kalırsın. Fakat onun suç ortağı olarak içeri atılmaktan çok daha iyidir bu herhalde, ne dersin? Hadi, inadı bırak da şu kadının ismini söyle.

— Bu şehirde elmas kolyesi olan kadınların hepsini tanıyacak hâlim yok herhalde. Sonra beni ziyârete gelen kadının kim olduğunu bilmiyorum bile. Özür dilerim, fakat size yardım edemiyeceğim.

Brandon purosunu, kül tablasının kenarına bıraktı. Dislerini gıcırdatmaya başlamış, gözlerinde düşmanca bir ifâde belirmişti.

— Demek son sözün bu, öyle mi?

— Maalesef, dedim ve koltuktan yavaşça kalktım. Size yardım etmeyi çok isterdim, fakat elinden gelen birşey yok, emin olun.

— Pekalâ, öyle olsun bakalım. Sen yine bizi uyuttuğunu zannet. Fakat sana ihtar ediyorum, Malloy. En ufak bir hatânı yakalarsam kendini içerde bulacaksın. Buraya ikinci gelişinde bu kadar çabuk kurtulamayacağını bilmelisin. Senin gibi taş kafalıları yumuşatacak çok usul var bizde, bunu sen de bilirsin!

— Tabii biliyorum. Fakat kaide dışı hareket eden polis şeflerinin buralarda fazla tutulmadığını da biliyorum.

Birden yüzünün morardığını, gözlerinin çakmak, çakmak olduğunu gördüm; boyun damarları patlayacak gibi şişmişti. Boğuluyormuş gibi bir sesle bağırdı: «Bir yanlış adım at, Malloy! Bir tek yanlış adım! Göstereceğim sana!»

Sâkin bir sesle, «Pekalâ, pekalâ» dedim ve kapıyı hızla çarparak dışarı çıktım.

Olaf'ın spor salonu, Ocean City'nin doğu kısmında, Princess Street'deki büyük bir iş hanının bodrum katındaydı. Aşınmış merdivenleri inip, loş koridorun sonundaki kapıya doğru yürüdüm. Kapının üzerindeki tahta tabelâda şunlar yazılıydı:

BOKS AKADEMİSİ
DİREKTÖR — OLAF KRUGEER

Çift kanatlı kapıyı iterek reçine ve ter kokan büyük salona girdim. Salon, ip atlayan, koşan, kum torbalarını yumruklayan bir sürü gençle doluydu. Etrafta on, oniki tâne muhtelif ağırlıkta kum torbası, birkaç punch-ball, muhtelif spor âletleri ile karşı tarafta profesyonel boks kaidelerine uygun olarak yapılmış iki boks ringi görülüyordu.

Ringlerden birinde, bir zenci ile Olaf'ın antrenörlerinden biri eldiven giymiş ve birbirlerine kıyasıya girmişlerdi. Ringin etrafı, oldukça hatırı sayılır bir seyirci kalabalığı ile çevrilmişti. Bütün bu hazırlıklar, Olaf'ın hafta sonu Athletic Klüp'te yaptıracığı müsabakalar içindi.

Salonu geçerek Olaf'ın yazıhânesine doğru yürüdüm.

— Oh, merhaba, Vic. Hoşgeldin.

Koluma yapışarak bunu söyleyen, Herald'ın spor muhabiri Hughson'du.

Kısaca, «Merhaba, Hughson» dedim, «Nasılsın?»

Uzunca boylu, zayıf, tepesi iyice açılmış ve karaciğerleri bozuk olduğu için gözlerinin altı torbalanmış garip bir tipti bu Hughson. Ceketinin yakasında sigara külleri leke hâlinde duruyordu. Bana ringi işaret ederek:

— Git de biraz seyret, Vic. dedi, Araç çocuğu Hunter'i iyice hırpalamaya başladı. Acele edersen belki de nakavt olduğunu görebilirsin.

Küçücük parlak gözleri birden boynumdaki çü-

rüğe takıldı ve purosunu ağzından alarak, «Kim yaptı bunu, Allah'ı şükra?» diye sordu.

— Boşver şimdi bunu da git maçını seyret sen. Olaf buralarda mı?

— Evet, biraz önce bürosundaydı, (meraklı bakışları hâlâ boynumdaki çürükteydi.) Cinayetten yeni bir haber var mı, Vic? Sana birşey söyleyeyim mi? Bana öyle geliyor ki, kızcağızı o Leadbetter denen polis röntgenci temizledi. Namussuz herif o civara gelen gençlere hiç rahat vermezdi. (Bir an düşündü ve büyük bir ciddiyetle devamı etti): Bir gün bana bile musallat oldu. Aman Allahım! Onun, uzaktan bizi gözetlediğini fark edince yanımdaki yavrunun kocası zannettim önce...

— Herneyse, bu mevzu hakkında bildiklerin varsa git Brandon'a anlat. Konuşacak adam arıyor.

— Hey. bi dakika! (kolumu yakalamış bırakmıyordu). Şimdi aklıma geldi, şurada ringin köşesinde bir yavru var ki görmelisin. Hayâtımda gördüğüm nâdir şasilerden! Kim olduğunu öğrenmek istedim, fakat kimse tanımıyor, vevahut da söylemek istemiyorlar. Fakat enfes bir parça doğrusu!

Gösterdiği tarafa bakınca, ringin etrafına dizilmiş banklardan birinin ucuna oturmuş olan genç kıızı gördüm. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüş, zayıf yüz-lü, çıkık elmacık kemikleri olan güzel bir kızdı hakika-ten. Uzun ve kıvrımlı kirpikleri ile insanda şarklı bir tipmiş hissini uyandırıyor. Birden nedense aklıma Şark Ekspresinde geçen casusluk hikâyeleri geldi.

Bütün dikkatle maçı seyrediyor ve yerine otu-
ran her yumrukla beraber o da sallanıyor, dudaklarını ısıırıyordu. Hiçbir hareketi kaçırmak istemiyormuş gibi öne doğru eğilmiş, bütün dikkatini ringe vermişti.

— Fena parça değil, dedim. neden meşgul ol-muyorsun onunla?

— Kolay yola gelenlerden değil, Vic! Hank şan-sını denemek istedi, fakat kız ne söyledi bilmiyorum, suratına müthiş bir kroşe yemiş gibi oradan uzaklaştı zavallı. Garip bir havası var kızın. Böyle bir yere yalnız gelebilmek bile büyük cesâret doğrusu!

Birisi ismini bağıırıp onu çağırmasaydı hâlâ ko-

nuşacak ve beni de kolay, kolay bırakmıyacaktı. Kızıl saçlı dilbere bir daha alıcı gözü ile baktım ve tekrar Olaf'ın yazıhânesine doğru yoluma devam ettim.

Yazıhânenin duvarları, bir sürü boksör resmi ve Olaf'ın Ocean-City'ye geldiğinden beri tertiplediği boks müsabakalarının afişleri ile kaplıydı. Olaf'ın oturduğu büyük masanın üzerinde tam oniki telefon vardı ve hiçbir zaman da tek, tek çalmazdı namussuzlar.

Yan taraftaki küçük masanın arkasında, saçlarının boyalı olduğu hemen belli olan bir sarışın, önündeki daktiloda birşeyler yazıyordu; parfümünün, litreyle kolonya satan kenar mahalle dükkânlarından alındığı kokunun âdiliğinden belliydi.

Kapıyı topuğumla kapatarak, «Benimle konuşacak birkaç dakikan var mı, yoksa çok mu meşgul-sün?» dedim.

Olaf, eliyle bana bir sandalye gösterdi. Son zamanlarda kafasındaki birkaç tel sac da dökülmüştü. Altın saat zinciri, veleşinin iki cebini birleştiriyor, kravatı açık yakasının birkaç santim altında sallanıyordu.

— Nasılsın Vic? Hayır, pek fazla işim yok, rahatça konuşabiliriz.

Birden, onun bu sözlerini yalanlamak istiyor-muşcasına üç telefon birden çalmağa başladı; arkasından kapı ardına kadar açıldı ve maç günü hangi takımları kullanacaklarının münakaşasını yapan iki insan azmanı birbirlerini şikâyet ederek içeri daldılar. Fakat Olaf, bu gibi sahnelere alışıktı. Karşısında sanki iki Lilliput cücesi varmış gibi heriflere bir baktı ve bütün gücüyle. «Defolun buradan be, sersem herifler!» diye bağırdı, «Görmüyor musunuz misâfirim olduğunu?»

Adamlar hiç seslerini çıkarmadan dışarı çıkıp kapıyı kapatırken, telefonlardan ikisini aldı ve meşgul olduğunu söyleyerek kapadı. Üçüncü telefonu bir müddet dinledi, sonra, telin diğer ucundakine, «Yırt o hiyarın kontratını, defet gitsin!» dedi. Bütün bunlar bittikten sonra rahatlamış gibi bana baktı ve puro kutusunu önüme sürdü.

— Puro içermisin, Vic? diye sordu. Başın dert-

te galiba. Cinayet haberini duydum. kızcağızı tanımam ama, bilirsin seni üzen hâdiseler beni de üzer.

— Çok iyi bir kızdı, Olaf. Neyse şimdi bunu bırakalım, Mills isminde bir oğlan tanıyor musun?

Baş parmağı kopuk olan elini saçsız başında gezdirdi ve bir müddet düşündü.

— Bizim meslekte çok rastlanan bir isimdir bu, Vic. İlk ismi neymiş bu adamın?

— Onu bilmiyorum. Yalnız kendisi yirmiüç, yirmidört yaşlarında şimşek gibi bir oğlan. Yumruklarını çok güzel kulalıyor ve çok da süratli.

Olaf birden gülümseyerek doğruldu:

— Tamam, yahu! dedi, tanımaz olur muyum hiç? Cesar Mills senin bu dediğin. Karılara fazla düşkün olmasaydı, kilosunda dünya şampiyonu bile olabilirdi serseri. Burada başladı boksa ,kimse kafa tutamazdı ona. Onu bir şampiyon olarak yetiştirecektim ve olacaktı da. İlk üç maçını nakavtla kazandı, fakat sonradan su koyverdi. Piyasanın iyilerinden birkaçı ile karşılaştırdı isim yapmasını istedim, baktım çalışmaları aksatmağa başladı ve altı ay kadar önce de tüydü buradan.

— Onunla ufak bir münakaşamız oldu da! dedim ve boynumdaki çürüğü gösterdim, artık tekmelerini de kullanıyor!

Olaf'ın gözleri faltaşı gibi acıldı.

— Ciddi mi söylüyorsun. Vic? Aman dikkatli ol, tehlikeli bir serseridir o. Ne yapacağı hiç bir zaman belli olmaz. Çok fena vurur, karşısına klâs bir ağır siklet bile çıkarsam aleyhine iddiaya girmem doğrusu. Nasıl oldu da karşılaştın onunla?

— Santa-Rosa'nın muhafızlığını yapıyor. Bir iş için gitmiştim oraya, takıştık.

Olaf şaşırmış görünüyordu.

— Muhafızlık mı yapıyor? Fakat nasıl olur, o hergelede iyi para vardır. Herhalde senin bahsettiğin başka biri olacak.

— Zannetmiyorum, ikimiz de aynı adamdan bahsediyoruz. Onda para olduğunu nereden biliyorsun?

— Vay anasını! Bu oğlanın işine akıl ermiyor doğrusu! Arada, sırada uğrar buraya. Artistler gibi gi-

yinir kerata; altında krem-açık mavi bir Rolls, Fairview'da da bir evi var.

Birden, sabahleyin Mills'in, cebinden çıkardığı altın sigara tabakası aklına geldi, fakat birşey söylemedim.

Olaf, «Parasının nereden geldiğini hiç kimse bilmiyor» diye devam etti. «Beni ilk ziyarete gelişinde bayağı şaşırmıştım. Muhafızlık yapıyor ha! Garip şey doğrusu! Belki de elindekileri düşünmeden yedi sonra da çalışmaya başladı. Ben de bir aydır görmedim kendisini.»

— Kadınlara düşkün olduğunu söylemiştin, değil mi?

— Evet, o sahada rakipsizdir hergele! Ufacık bir selâmla karıları hemen araklar.

Bir an düşündünü, sonra sandalyemi iterek ayağa kalktım.

— Eyvallah, Olaf. (Parmaklarıyla boynumu yokladım, çürüğün olduğu yer hâlâ müthiş acıyordu.) Battler'in bana öğrettiği yumruğu biliyorsun, değil mi? İşte benim o müthiş darbeden kaçınmasını bildi; herife sanki yumruk atmadık da leblebi torbasiyle vurduk!

— Bilirim o keratanın tekniğini. Yalnız bir darbe yedikten sonra çabuk söner. Bütün mesele ilk darbeyi indirebilmekte.

Kapının önüne çıkınca durdum.

— Olaf, dedim, su ringin kenarındaki kızıl saçlı yavru kim? Şu, gözleri Çinlilere benzeyen sık pantolonlu şey!

Olaf'ın yüzünde bir tebessüm belirdi.

— Gail mi acaba? Gail Bolus'u mu diyorsun? Orda mı o? Vay anasını! Kaç haftadır gelmivordu. İşte o sana Mills hakkında esaslı bilgi verebilir. Bir zamanlar onun metresiydi. Fakat Mills antrenmanları bıraktınca bu da onu defetti. Boks hastasıdır bu kız. Altı ay kadar önce hemen. hemen her akşam gelirdi buraya. Nâdir bulunur kızlardandır, Vic.

— Öyleyse gel benimle bakalım, tanıştır bizi. Onunla konuşmak istiyorum.

Finnegan'ın salonu bilhassa öğle zamanı pek kalabalık ve gürültülü olur. Devamlı gelmeyenler her zaman kolayca yer bulamazlar. Fakat Finnegan birkaç masanın üzerini meyva tabakları ile kapatarak sadık müşterileri için yer ayırır.

Amerikan barın hemen yakınında bize ayrılmış masaya oturduktan birkaç dakika sonra Benny'yle Kerman'nın sallanarak içeri girdiklerini gördüm ve beni aramamaları için kolumu kaldırarak onlara yerimi bildirdim. Görünüşe bakılırsa ikisi de bulut gibiydi ve masaların arasından geçerken birçok kadının şapkasını yere düşürüp maskaralık yapmaktan da geri kalmadılar. Kerman'nın düşürdüğü şapkaları Benny alıp sahibinin başına gelişi güzel oturtuyor, bazan da kadıncağızların kulaklarına kadar geçirip gülüyordu.

Bukadar çok içmelerine bozuluyor fakat bir taraftan da teselli buluyordum; en iyi randımanlarını böyle zil, zurna sarhoş oldukları zaman verirlerdi çünkü.

Masaya iyice yaklaştıkları zaman birden oldukları yerde donup kaldılar; yanımda oturan Miss Bolus'u görmüşlerdi. Birbirlerine destek yaparak bir müddet hayran, hayran genç kızı seyrettiler, sonra da kafalarına birer kova soğuk su yemiş gibi masaya doğru atıldılar.

Onları elimle iterek, «Hey!» diye bağırdım, «Biraz ağır olun bakalım! Hemen dişlerinizi göstermeyin de edepli, edepli oturun şuraya. Size göre birşey yok burada.»

Benny, Kerman'a döndü ve pis, pis sırıtarak, «Bu arkadaşın zekâsı bugünlerde kendisine fazla gelmeğe başladı galiba, ne dersin?» dedi. «Bizi bütün gün oraya, buraya gönderip taban patlattırıyor, kendisi de gacolarla fındık kırıyor. Sonra da utanmadan bize göre birşey olmadığını söylüyor. Bukadarı da fazla doğrusu!»

Kerman kırıtarak kravatını düzeltti ve genç kızın gözlerine bakmağa başladı. Bir müddet baktıktan sonra da, «Madam», diye başladı, «sizi bu adama karşı

ikaz etmeyi bir insanivet borcu olarak kabul ediyorum. Bunu yapmazsam vicdan azabı çekerim. Bu adam, yalnız yaşayan genç kızlar için bir felâkettir. Memleketin dört bir tarafında bir sürü baba, elinde silâh âile namusunu temizlemek için onu arıyor. Yetimhânenin önünden ne zaman geçse, terkedilmiş, babasız yavrular kollarını uzatarak, «Baba! Baba!» diye bağıırırlar. Batak-hânedeki genç, güzel kızların pek çoğu bunun eseridir. Kendinizi bir an evvel bu korkunç canavarın ellerinden kurtarmağa bakın! Size yardım etmeğe hazırım. İster-seniz hemen muhterem annenize götüreyim sizi.»

Benny gözünü kırparak lâfa karıştı:

— Eğer annen de senin gibi ciciyse, beni de kaydet güzelim!

Miss Bolus gülmemek için kendini güç tutuyordu. Söylenenlerden birşey anlamamış gibi soran gözlerle yüzüne baktı ve, «Bunlar her zaman böyle fitil gibi midir kuzum?» diye sordu.

— Aşağı, yukarı. Sizi tanıştırayım bâri. Bu yakışıklı arkadaşın ismi Jack Kerman'dır. Şu ayakta uyan da Ed Benny. Korkmayın, tehlikeli değillerdir. Bay-lar, size Miss Bolus'u takdim ederim.

Bizim serseriler, sandalyelerine oturduktan sonra kollarını masava dayayarak havran. havran genç kı-zı seyretmeğe başladılar. Miss Bolus da onların bu nazarlarından sıkılmışa benzemiyordu pek.

Benny, bir müddet sonra parmaklarını büzüp dudaklarına götürdü ve havaya doğru bir öpücük göndererek, «Şunun gözlerine bayıldım doğrusu, Jack» dedi.

— Ya kulaklarının şekli! Ya boynunun harikulâde hatları... Bilhassa boynu fevkalâde, değil mi, Ed?

Kerman gözlerini yarı kapadı ve bir şiir mırıldanmaya başladı:

Ah! Bu nasıl görünüş?

Yap kalbime süzülüş.

Her zaman seni andım,

Senin yüzünden yandım.

Benny ile birbirimizin yüzüne baktık; şaşkına dönmüştük.

— Bunları nerden öğrendin yahu sen? dedim, ben senin okuma yazma bilmediğini zannederdim.

Benny cebinden bir kalem çıkardı ve arkadaşının okuduğu satırları kolalı manşetine yazdı.

— Müsaade eder misin, şu satırları ben de kullanayım, Jack, dedi, nişanlıma haftalardan beri söyleyecek güzel birşeyler arıyordum.

Kerman eliyle, onu hor gördüğünü belirten bir işaret yaptı:

— Gayet normal, dedi. Biz tahsil, terbiye görmüş kişileriz. Kadın kalbine nasıl girildiğini iyi biliriz.

Tam o sırada garson gelip önümüze tabakları dizmeğe başladığı için hepimiz sustuk.

Kerman garsona, «Bize bir şişe Skoç getir bakalım» dedi ve sonra Miss Bolus'a dönerek, «Size bir bal şerbeti ikram etmeme müsaade eder misiniz Madam?» diye sordu.

Genç kız artık kendini tutamamış, gülmeğe başlamıştı.

— Serserinin teki bu, dedi, her zaman böyle mi dolaşırlar bunlar?

— Ekseriya. Onları ciddiye almazsanız tehlike yok demektir. Fakat kilonuzu öğrenmeğe kalkar ve el yoklamasına teşebbüs ederlerse imdat istemenin zamanı geldi demektir.

Kerman, mahmur gözlerle yüzüme bakarken birden boynumdaki çürüğü gördü ve neşeli bir sesle, «Hey, şuraya bak!» dedi. «Bu heriften, bizden başka nefret edenler de varmış!»

Benny de boynuma baktı, sonra yerinden kalkarak masayı dolandı ve burnunu boynuma dayadı.

— Bunu şu güzel mi yaptı, yoksa? diye sordu. Suratımı asıp yerine oturmasını ihtar ettim ve yemeğe başlarken Mills'le aramızda geçenleri onlara anlatıtm. Benny anlattıklarımı inanmak istemiyordu.

— Yani, herif seni bir güzel marızledi ve sen de hiç birşey yapmadan onun yakasını bıraktın, öyle mi? dedi. Dalga mı geçiyorsun bizimle?

— Bana inanmıyorsan tanıştırayım seni onunla. Belki sen benden daha baskın çıkar da birşeyler yaparsın. Madem inanmıyorsun, Miss Bolus'a sor nasıl birşey olduğunu, onu iyi tanıyor.

Miss Bolus, umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti.

— Korkulacak kadar değil, canın! dedi. Fena demek istemiyorum tabii, ama ondan çok daha iyilerini de gördüm. Bir kere sol kontralara dâima açık verir ve sağının arkasından daima sol kroşe çıkarır.

Gülümseyerek, «Bütün bunlar teori, tabii» dedim. «Bütün mesele yumruğunu yememekte, yedikten sonra insan kolay toparlanamıyor. Bir dahaki sefere onun karşısına tabancasız çıkmam dorgusu. (Çocuklara döndüm) Miss Bolus bize bu meselede yardım etmek istiyor,» diye devam ettim. «Kriminoloji ile uğraşmak hoşuna gidiyormuş.»

Benny acayip bir sesle, «Seninle arkadaş olabilmesi için muhakkak böyle bir merakı olması lâzım zaten,» diye homurdandı. Sonra kıza dönerek, «Gece nöbetini beraber tutarız, değil mi güzelim?» dedi. «Vaktin nasıl geçtiğini bile anlamayız berâberce!»

Kerman, şoke olmuş gibi, «Mösyö Benny!» diye bağırdı, «Lûtfen terbiyenizi takının!»

Benny de suratını astı, «Sana ne oluyor be, yumurta kafalı!»

Garson viski şişesini getirdiği zaman onların yarı şaka, yarı ciddi münakaşalarını kestim.

— Maskaralık yeter artık, beyler! dedim. Böyle devam edersek hiçbir halt edemeyiz.

Bir bardağa viski koyarak Miss Bolus'a uzattım, fakat saat yediden önce alkollü içki içmediğini söyleyerek almadı. Benny fırsatı kaçırmadı tabii.

— Ben de yediden önce pek içmem, dedi. Tabii sabahın yedisi demek istiyorum.

Viski bardağını kendim aldım ve şişeyi Benny'e uzattıktan sonra Kerman'a döndüm:

— Eee, Jack, Leadbetter işinden ne haber getirdin?

Kerman kaşlarını çatarak, «Gördüm herifi,» dedi. «Fakat fazla birsey öğrenemedim. Acayip hıyarın biri! Sahilde bir kulübesi var, damına da koca bir teleskop verlettirmiş; vaktinin çoğunu orada geçirirmiş. Gördüklerini öyle ballandırarak anlatıyor ki, bir gün gi-

dip öğleden sonra birkaç saat teleskobun başında oturmak herhalde epey zevkli olacak.»

— Hokkabazlığı bırak da öğrendiklerini anlat.

— Anlattıklarından fazlasını bildiğine eminim.

Söylediğine göre geceleyin canı biraz dolaşmak istemiş. Sahilde yürürken mehtapta birden çantayı görmüş ve onu alırken de kan izlerini farketmiş. Bizim de bildiğimiz gibi çantayı hemen polise götürmüş ve meseleyi anlatmış. Önce etrafta kimseyi görmediğini söyledi, fakat öğreneceklerine mukabil kendisine para vereceğimi imâ edince kafasının çok karışık olduğunu, biraz düşünmesi icabettiğini söyleyip beni savdı.

— Allahtan Mifflin'e de aynı şekilde konuşmamış.

Kerman kafasını salladı, «Polisten müthiş korkuyor,» dedi. «Bana öyle geliyor ki işimize yarıyacak çok şey biliyor, fakat bildiklerini pahalı satmak istiyor namussuz.»

Bir an düşündüm, «Belki de,» dedim, «Katili bulup ona şantaj yapmak istiyordur, ne dersiniz?»

— Evet, benim de aklıma geldi bu.

— Onunla bir de ben görüşeyim, dedim. Belki iyilikle yola getirebiliriz.

— Şansını dene bir kere. Fakat Brandon'a da dikkat et. Cinâyetle ilgili çalışmalara başladığımızı anlarsa herşey bitti demektir.

— Gayet tabîî, dikkatli olmamız şart. Peki, başka haber var mı?

— Santa-Rosa'nın yakınındaki büyük garaja gittim. Anita ortadan kaybolmadan önce belki oradan geçmiştir diyordum. Fakat uğramamış. Makinistle konuşurken Cerf'in Filipinli şoförlerinden biri, lâstiği patlak bir arabayla geldi. Garajdakiler lâstiği değiştirirken herifle ahbaplığa başladım ve beş dolara ağzını açtım. Kendi sesini çok beğenip, konuşmaya bayılan tiplerden. Herald gazetesinden olduğumu ve Miss Cerf'i bir iş için görmek istediğimi söyleyince karının tüydüğünü anlattı. Fakat enteresan birşey öğrendim: Misis Cerf, Packard'ı dün geec saat onda köşkün küçük kapısı önüne bırakmalarını emretmiş ve alıp gitmiş. Şoför de dö-

ner diye sabahın ikisine kadar beklemiş ve en nihâyet geceyi dışarda geçireceğini düşünüp yatmış. Ve araba hâlâ meydanda yokmuş; kadın da tabîî.

— Hâlâ dönmemiş demek!

— Hayır. Şoför sabahleyin Cerf'e gidip durumu anlatınca herifcioğlu bunu normal karşılamış ve haberi olduğunu söylemiş.

— Vay anasını! Demek benim yanımdan ayrıldıktan sonra başka bir yere gitti ve geceyi orada geçirdi. O halde Paula köşke gittiği zaman da orada değildi. Demek böyle saklanacak köşe aradığına göre cinâyetten haberi var.

Kerman, «Ben de aynı şekilde düşündüm,» dedi, «Başka birşey de öğrenemedim. Arabanın numarasını aldım, fakat ikisinin de izine rastlayamadım. Böyle koca bir arabayı saklamak da kolav iş değil hani!»

— Sen arabayı aramaya devam et, Jack. On kilometrelik bir daire içinde ne kadar gara, otel, motel varsa hepsini dolaş.

Miss Bolus konuşmalarımızı büyük bir ciddiyetle dinliyordu. Ben sözümü bitirince, «Gece klüplerini de unutmayın,» dedi.

— Evet, hakkı var, Etoile'ı da dene, Jack. (Benny'ye döndüm) Bu sabah oraya gittin, değil mi Ed?

Benny, başını evet mânâsında salladı:

— Evet, ama konuşacak kimseyi bulamadım. Bannister'i gördüm, fakat o beni farketmedi. Gece ekibinin akşam altıda geldiğini öğrendim.

— Pekalâ, (Tekrar Kerman'a döndüm) Sen hemen Etoile'e git, Jack. Dana'nın o civarda görülüp, görülmediğini öğrenmeye çalış. Etrafı iyice gözden geçir, belki de Packard oralardadır. Bana öyle geliyor ki Anita denen karı o civarda bir yerde saklanıyor.

Benny önündeki boş tabağı itti ve viskisinden bir yudum aldıktan sonra gerinerek, «Bende enteresan bir haber var, çocuklar,» dedi.

Suratına alaylı bir tebessümle bakarak, «Evet, biliyorum,» dedim, «Anita dün gece Dana'nın evine gitmiş, değil mi?»

Benny, suratına bir balyoz verniş gibi oldu ve ellerini havaya kaldırarak, «Allah kahretsin böyle mesleği!» diye homurdandı. «Sabah, sabah kapı zillerini çalıp taban tepelim, Dana'nın karşısındaki apartmanda oturuyor diye leş gibi alkol kokan fare suratlı bir kocakarıya kur yapıp birşeyler öğrenmek için çırpıalım, bu herif oturduğu yerde bütün numaralarımıza çivi koysun. Olacak iş mi bu yahu!»

Gülümseyerek onun kolunu sıvazladım:

— Kusura bakma, Ed, dedim. Bunu istemiye-
rek Brandon'dan öğrendim.

— Brandon'dan mı?

— Evet. bizim yalan söylediğimizi, müşterimizi korumak için konuşmadığımızı biliyor. En ufak açık verişimizde hapi yutacağız.

Bunu söyledikten sonra onlara, Brandon'la aramızda geçen konuşmayı anlattım. Kerman endişelenmişti.

— Eğer karının eşkâlini gazetelere verirse tanıyan biri muhakkak çıkar.

Omuzlarımı silktim, «Ne yapalım, başa gelen çekilir! Başka haber var mı, Ed?»

— Ne olsun, birader. Biz de sansasyon yaratacağız diye seviniyorduk! Dana'nırı karşısındaki dâirede oturan kocakarı komşularını röntgenleyip duruyor galiba. Dün gece onbiri çeyrek gece merdivenlerde ayak sesi duyunca yine her zamanki gibi kapısındaki posta kutusunun deliğine gözünü uydurmuş. Herhalde Dana'nın bir erkekle çıkacağını zannediyordu pis karı. Dedğine göre Dana'nın yanında koyu kırmızı elbiseli ve boynunda kolye olan bir kadın varmış. Kadının yüzünü görmemiş. Dana kadınla içeri girmiş ve apartmanda yarım saat kadar kalmışlar. Yarım saat sonra Misis Selby, karşı kapının açıldığını duyunca yine bakmış ve yabancı kadının yalnız olarak çıktığını görmüş. Artık seyredilecek birşey olmadığına kanaat getirerek yatmış. Fakat saat bire doğru Dana'nın apartmanındaki telefonun sesiyle uyanmış ve beş dakika sonra da kapının açılıp kapandığını duymuş. Anlaşıldığına göre katil bir bahâneyle Dana'yı sahile çağırdı ve orada temizledi. Kadın polise de aynen bunları anlatmış.

— Gariip şey! dedim. Dana evinden saat birde çıktıysa ikiye çeyrek kaladan önce sahile varamazdı. Halbuki polis onun saat yarımında öldürülmüş olduğunu söylüyor.

— **Brandon** saati kasten yanlış söylemiştir sana. Kafainızı karıştırmak için yapmıştır bunu o namussuz!

— Zannetmiyorum. Mamafih Mifflin'le konuşup durumu anlamağa çalışacağım.

Kerman, «İyi olur,» dedi, «Hiç olmazsa bulanık suda balık avlamağa kalkmayız.»

— Herneyse bırakalım bunları şimdi. Ortada olan bir tek gerçek var; Anita. Dana'yı kandırmaya muvaffak oldu ve büyük para teklif ederek neden takip edildiğini öğrendi.

Benny, birden diklendi ve öfkeli bir sesle, «Hey, bi dakika bakalım!» diye bağırdı, «O kadar çabuk karar veremezsin! Söylediklerini yakıştıramadım sana.»

— Bunun acı bir gerçek olduğunu biliyorum, Ed. Fakat hakikatları olduğu gibi kabul etmemiz lâzım. Anita bana da bin dolar teklif etti, fakat benden birşey öğrenemedi. Yarım saat sonra Dana'nın evindeydiler ve yirmibin dolarlık kolye de sabahleyin Dana'nın yatağının altında bulundu. Başka nasıl olur bu iş?

Kerman da üzgün görünüyordu.

— Maalesef ben de aynı şeyi düşünüyorum, dedi. Kadınların böyle şeylere karşı zaafları fazla olur.

Fakat Benny'nin öfkesi geçmemiştir.

— Hadi be siz de! diye söylendi. Kolyenin oraya Nathalie Cerf tarafından konmuş olabileceğini ortaya atan siz değil miydiniz? Ne söylediğinizi bilmiyorsunuz.

— Bunu söylediğim zaman, Anita'nın, Dana'nın evine gittiğini bilmiyordum, dedim. Sonra, Selby denen kocakarı, Anita'nın çıkışından sonra oraya başka birinin girdiğini görmüş mü?

— Hayır ama, ondan sonra uyumuş olduğunu unutma. O uyurken başka birisi gelip içeri girmiş olabilir.

— Hislerini anlıyorum, Ed. Dana'yı hepimiz çok severdik biliyorsun. Fakat ne de olsa henüz çok gençti, kolyenin câzibesine kapılması normaldir.

— Bilmiyorum, ben bu şekilde düşünmeyi...

— Ben de istemem, fakat hakikat ortada. Herşeyden önce Anita'yı bulmamız lâzım. Onun, ya Etoile'de, yahut da Barclay'ın evinde saklandığını zannediyorum. Fakat şehri terketmiş olması ihtimâli de yok değil tabii. Ben öğleden sonra Barclay'ı görmeye gideceğim. Ed, sen de Misis Selby'ye git; Anita oradan çıkarken kolyesi boynunda mıydı, değil miydi, öğrenmeye çalış. Oradan da Dana'nın öldürüldüğü yere git ve yol boyunca da araştırma yap; belki öldürülmeden önce onu gören olmuştur oralarda. O saatlerde civarda kimsenin olacağını zannetmiyorum ama ne olur, ne olmaz.

— Pekalâ.

— Jack, sen de Etoile'den başlayarak Packard'ı bulmaya çalış.

Miss Bolus, «İsterseniz orasını bana bırakın,» dedi, «Ben âzâsıyım o kulübün.»

Birden şaşırmıştım, «Ciddi mi söylüyorsun?» diye sordum.

— Gayet tabii! Zâten öğleden sonra gidip havuza girecektin orada. Etrafa da bir göz atarım.

Benny hayran, hayran ona bakarak, «Kim bilir mayoyla insanı nasıl çarparsın sen?» diye söylendi.

Genç kız hafifçe gülümsedi ve onun gözlerinin içine bakarak, «Mayosuz daha çok çarpırım ben,» dedi.

Benny'ye baktım; hakikaten çarpılmışa dönmüştü. Birkaç kere yutkunmuştu.

Miss Bolus sandalyesini iterek ayağa kalktı:

— Arabanın nasıl birşey olduğunu bana söyle misiniz?

Kerman fırsatı kaçırmadı ve hemen kartını çıkararak arkasına arabanın numarası ile tarifini yazdı ve genç kıza uzattı:

— Eğer bir gün canınız sıkılırsa kartın arkasında telefon numaram da var.

— Bende hiç sıkılacak insan hâli var mı, Mister Kerman? (Sonra Çinli gözlerini bana çevirerek sor-du:) Seni nasıl bulacağım, Vic?

Ona adresimi verdim. Hafif bir tebessümle beni selâmladı ve masada sanki başka kimse yokmuş gibi uzun ve çevik adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Benny ellerini oğuşturup, dudaklarını yaladı:

— Ay! Ay Ay! Arkadaşlar bu akşam garanti üç buutlu ve renkli rüya göreceğini. Nerden buldun bunu, Vic?

Kerman da, «Ne yapacaksın onunla?» diye arkadaşının sorusunu tamamladı.

— Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Kruger'den, onun bir zamanlar Mills'in metresi olduğunu duyunca bize faydalı olabileceğini düşündüm. Kruger tanıştırdı beni onunla. Mills'in Fairview'da bir ev satın alabilecek kadar parayı nereden bulduğunu kız da bilmiyor. Fakat gördüğünüz gibi sağır dilsizleri bile konuşturabilecek bir şey. Onun da Mills'le görülecek ufak bir hesabı varmış, onun için bizimle işbirliği yapmak istedi. Velhasıl karşılıklı olarak birbirimizden faydalanacağız işte!

XII

Arabamı almak için park yerine giderken, Dana'nın katilini bir tarafa bırakıp hep Mills denen hergeleyi düşündüğüm için kendi kendime bozuldum. Mills'le aramdaki şahsî bir problemdi. Fakat o namus-suzun cinayetle en ufak bir ilgisi olduğunu keşfedebilsem onunla da rahatça uğraşabilecek cinayet meselesini bir tarafa bıraktım diye üzölmeyecektim.

Herşeyden evvel Wilshire Avenue'ye gidip Barclay'la konuşmam lâzımdı. Buna rağmen birkaç dakika düşündükten sonra, Cesar Mills için birkaç dakika daha kaybetmenin bana fazla bir zararı dokunmayacağına kendimi inandırdım.

Arabayı ilk gördüğüm postahânenin biraz ilerisinde bıraktım ve içeri girip telefon rehberini ka-

rıştırmaya başladım. Adresi bulmam birkaç saniyemi almıştı. Rehberde aynen şöyle yazılıydı:

MILLS CESAR; 235 Beechwood Avenue, Fairview 34257.

Hiç vakit kaybetmeden tekrar benim külüstü-re atlayıp Feldman Street'le Centre Avenue'nün birleştiği köşede bulunan Tapu Sicil Dâiresine gittim. Birinci kata çıkıp alâkalı memuru bulmam pek zor olmadı ama, dünyasından bezmiş yaşlı adamı kandırabilmek için bir parça terledim.

Nihayet adam kayıt defterini çıkarmaya razı oldu. Beechwood Avenue'deki 235 No. lu ev bir sene kadar önce Nathalie Cerf tarafından satın alınmıştı. Kayıtlarda Mills'in ismi geçmiyordu bile.

İhtiyar memura teşekkür ettim ve merdivenleri ağır, ağır inerek arabama doğru yürüdüm. Direksiyon başına oturduğum zaman düşünmeye başladım; kafatasımın içindeki beyin denen nesneyi çalıştırmanın zamanı gelmişti. Yeni keşfim beni bayağı neşelendirmişti. Demek ki, Cerf'lerin kapısında bekçi köpeği gibi bekleyip, gelen ziyaretçilerin boyunlarına tekme atan hergele âilenin Rolls-Royce arabasını kullanıyor ve sakat kızın evinde oturup onun parasını yiyordu. Belki de bütün bunların, Dana'nın ölümü ile ilgisi yoktu, fakat yine de çok enteresan birşey öğrenmiştim.

Kruger, Mills'in Ocean-City'ye geldiği zaman meteliksiz olduğunu söylemişti. Bu kadar zamanda böyle büyük bir anafora konabilmesi için muhakkak mühim şeyler biliyordu namussuz. Belki de bütün âileye şantaj yapıyordu. Meselâ Anita'nın kleptoman olduğunu kolayca öğrenmiş olabilirdi.

Kendi, kendime, «Devam et. Malloy!» dedim, «Fena gitmiyorsun. bu hergelerin belki cinayetle de ilgisi vardır. Biraz daha düşün.»

Eğer Mills şantajı yapan adamsa Dana'vı öldürmüş olması gavet mâkuldu. Fakat bütün bunları düşünürken muhakkak ki hislerimin tesiri altında kalıyor olabilirdim. Ne olursa olsun, bu herifin gaz odasına girdiğini görmek beni herhalde kevflelendirecekti.

Mills'le bu kadar uğraşmanın simülilik kâfi ol-

duğuna karar verdikten sonra arabayı, Barclay'ın oturduğu Wilshire Avenue'ye doğru gazladım.

Burası, iki tarafı ağaçlı, sâkin şirin bir sokaktı ve Barclay'ın evi bu sokağa bakan küçük bir çıkmaz sokağın sonundaydı. Demir parmaklıklı bahçe kapısının önünde durdum ve arabadan çıkarak sağa, sola bakındım. Etrafta hiç kimse görünmüyordu.

Bahçe kapısını hafifçe ittim; gıcırdayarak açıldı. İçeri doğru iki adım atıp etrafa göz gezdirdim, bahçe oldukça bakımlıydı. Elli metre kadar ilerde bir tenis kordu ve onun arkasında da tuğla ve kereste karışımı ile İsviçre dağ evleri stilinde iki katlı olarak inşa edilmiş bina görünüyordu.

Tahta merdiveni çıkarak zile bastım ve bir müddet bekledim. Ses çıkmadığını görünce zili bir daha çaldım. Birkaç saniye daha bekledikten sonra evde kimse olmadığını anlamıştım.

İçeri girmek benim için çok basitti ve Barclay'ın ne zaman döneceğini bilmemekle beraber evde yapacağım süratli bir araştırma bana belki de mühim şeyler öğretebilirdi. Fakat arabayı kapının tam önünde bıraktığımı hatırlayınca kendi kendine küfrettim. Onu orada bırakıp eve girmem başıma iş açabilirdi.

Vakit kaybetmeden hemerı tekrar bahçeyi geçtim ve dışarı çıkıp arabaya atladım. Wilshire Avenue'ye çıkıp birkaç dakika yol aldıktan sonra arabayı kaldırımın kenarına bıraktım ve yürüyerek tekrar eve döndüm.

Kapının ziline her ihtimale karşı bir kere daha bastım ve içerde hâlâ kimse olmadığına kanaat getirince zemin kat pencerelerinden birini çakımın ucu ile biraz kaldırdım. Pencere hiç gürlütü çıkarmadan açılmıştı.

Perdeler kapalı olduğu için içerisi karanlıktı ve gözlerimi alıştırmak için bir müddet bekledikten sonra iki adım ilerleyerek etrafa baktım. Zemin kat tek bir salondan ibaretti ve karşı taraftaki merdivenle üst kattaki odalara çıkılıyordu. Duvarlar baştan aşağı, eski silâhlar, baltalar, kılıc ve mızraklarla kaplıydı. Yan taraftaki rafın üzerinde bir sürü kullanılmış pipo

dizilmişti ve yuvarlak bir masanın üzerinde bir pipo tütününü kesesile bir şişe Black and White görölüyordu; viskinin yarısı içilmişti.

Etraftaki eşyaya, doldurulmuş kuş maketlerine ve golf sopalarına bakınca, Barclay'ın açık hava sporlarından ve avdan hoşlanan bir erkek olduğu anlaşılıyordu.

Bu salonda gizli köşe pek yoktu; burada işime yarayacak birşey bulabileceğimi pek zannetmiyordum. Onun için ayaklarımın ucuna basarak basamakları ağır, ağır çıktım ve merdiveni başında durarak etrafı tekrar gözden geçirdim.

Birden, Barclay'ın öğle uykusuna yatmış olabileceği ihtimali aklıma geldi; olduğum yerde kaldım. Mills ile karşılaşmamın tadı damağımda kalmıştı. Bir de şimdi silâh hastası ve balta, mızrak toplamaya meraklı olan bu herifle burun, buruna gelmek hiç işime gelmezdi doğrusu. Bütün dikkatimi kulaklarıma vererek etrafı dinledim ve hiçbir nefes sesi duymayınca en yakınimdaki kapıyı yavaşça açıp başımı içeri uzattım.

Burası bir banyo odasıydı. Bornoz, havlu, traş takımı gibi lüzumlu eşyadan başka kenarda kolları kuvvetlendirmek için kullanılan bir kürek makinesi ve ayrı bir kabin halinde inşa edilmiş bir Türk hamamı görölüyordu.

İkinci kapı, Barclay'ın yatak odasına açılıyordu. İki kişilik geniş bir yatağın yanında, aynalı bir tuvalet masası ve büyük bir gardrop odanın başlıca eşyâsını teşkil ediyordu. İlk işim, gardrobun çekmecelerini karıştırmak oldu; ilk iki çekmecedeki normal olarak iç çamaşırları vardı, şüpheli birşey göremedim. Fakat üçüncü çekmecedeki, kolalı gömleklerin arasında büyük, deri çerçeveli resmi bulunca sevincimden neredeyse bağıracaktım.

Bu, Anita'nın bir boy resmiydi ve genç kadın, koyu bir fon önünde, kuvvetli bir ışık altında anadan doğma poz vermişti. Üzerinde, ellerindeki eldivenlerden başka hiçbir şey yoktu ve elleriyle önünü kapamıştı. «Anasının kuzusu pek te mahcup!» diye düşündüm. Poz o kadar iç açıcı, o kadar şâhâneydi ki, insan bunu tab ettirse tren istasyonlarında tânesi beş dolardan

düzinelerce satabilirdi. Resmin sol alt köşesinde mürekkeple yazılmış şu kelimeler görülüyordu: Büyük aşkım George'a. Onu çok seven Anita'sından.

Resmi araklamak istedim, fakat cebime sığmayacağını düşünerek vazgeçtim. Deri çerçeveyi çıkarıp resmin arkasına baktım; birkaç sene evvel çekilmişti ve stüdyonun adresi de belirtilmişti: LOUIS - Stüdyo Fotoğrafları - San Fransisco. Resme tekrar bakarak kendi, kendime küfrettim. O gece ne kadar büyük bir eşeklik ettiğimi şimdi anlıyordum. Bu resmi, Anita'nın beni ziyaretinden evvel görseydim herhalde onu o gece hiç bekletmezdim.

Resmi tekrar çerçevesine takıp aldığım yere koydum ve diğer çekmeceleri araştırdım. Başka birşey bulamayınca gardrobun kapağını açtım. Dana, Barclay'ın artistler gibi giyindiğini söylediği zaman hiç de boş konuşmamıştı. Herifin elbise koleksiyonu oldukça zengindi. Elbiselerin arasında enteresan birşey bulacağımı zannetmemekle beraber yine de hepsini teker teker gözden geçirdim. Gardropta anormal birşey yoktu, fakat garip bir hissin tesirile hepsini yan tarafa sıkıştırdım ve dolabın dip tarafına baktım. Hissim beni yanıltmamıştı; en dipteki askıda mavi bir etek ve ceket asılıydı.

Birden vücudumun buz gibi olduğunu hissettim ve olduğum yerde kaldım. Sonra kendimi toparladım ve takımı askıdan alarak pencereye yaklaştım. Hiç şüphem kalmamıştı; Dana'nın elbisesiydi bu. Benny' de, Dana'nın gardrobunda bu elbisenin eksik olduğunu söylememiş miydi? Zavallı kızcağız demek ki, öldürüldüğü zaman bu elbiseyi taşıyordu üzerinde. Yâni biz Mills denen serseriyle boşuna uğraştık. Bu duruma göre zanlı Barclay oluyordu.

Elbiseyi ne yapacağımı düşünürken aşağıda hafif bir ayak sesi duydum. Elimdeki etek ve ceketini hemen yumak hâline getirdim ve ayaklarının ucuna basarak aralık kapıdan merdiven başına kadar gittim. Diz çöktüm ve başını parmaklıkların arasına gizleyerek aşağı baktım.

Cesar Mills, üzerinde mavi, sık bir gabardin

elbise, başında renkli kurdeleli, geniş kenarlı panama bir şapka ve ince dudakları arasında bir sigara olduğu halde köşedeki büyük masanın önünde duruyordu. Olaf'ın dediği aklıma geldi; milyonerler gibi giyinmişti hergele.

Hemen geriye döndüm, kapıyı yavaşça kapadım ve çekmecedен resmi alıp elimdeki elbisenin arasına koyarak, yine sessizce açtığım pencereden verandaya süzıldüm. Mills belki de Anita'nın resmini arıyordu ve ben de ona bırakmıyacaktım bu resmi.

XIII

Wilshire Avenue'ye dik olarak devam eden plâj yolunu takip ederek oradan uzaklaşırken birkaç dakika sonra yolun kenarında Benny'nin portakal - kırmızı karışımı spor Ford'unu gördüm. Dondurmadan balık yemine kadar herşey satan baraka dükkânlardan birinin önünde duruyordu.

Arabamı hemen yakındaki park yerine sokup park biletini aldıktan sonra dükkâna doğru yürüdüm. Benny'nin içerde dalga geçtiğinden emindim.

Yanılmamıştım; içerde ufak, tefek bir esmerle çene yarıştırıyor, yine türlü maskaralıklarla kızı zorla güldürüyordu. Kız kentuarın arkasındaydı ve bizimkine doğru hafifçe eğilmiş, onun gözlerine ziyafet çekiyordu. Benny'nin âğız şapırdatmasından, manzaranın hiç de fena olmadığını anlayınca ben de hafifçe eğilip kızın göğüslerine bir göz attım.

Fakat esmer birden doğruldu ve öfkeli nazarlarla beni süzdükten sonra burnunu dikerek oradan uzaklaştı. Benny de ne olduğunu anlayamamış ve kafasını çevirip beni karşısında görünce suratını asıvermişti.

Acı bir sesle, «Hep böyle zamansız gelirsin zaten!» dedi, «Dalgamızı taşlamasan olmaz sanki, değil mi? Şimdi rahatladın mı bâri?»

— Kusura bakma. kasten vapmadım. Kızın göğsüne bir beş dolarlık filân düşürdün de onu arıyorsunuz zannettim.

Öfkeli bir sesle devam etti:

— Berbat ettin herşeyi işte! Şurada tatlı, tatlı dalgamızı geçiyorduk!

— Peki, senin işin yok mu Allahaşkına? Ben sana iş vermedim mi?

Birden yüzü kızardı ve, «Be birader!» diye homurdandı, «Bana, Dana'nın öldürüldüğü yere kadar git ve yolda da araştırma yap demedin mi? Araştırma yapıyoruz işte!»

— Peki ama, Dana sahile giderken bu kızın göğüsleri arasından mı geçti acaba?

Canı sıkılmış gibi kafasını salladı ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi kıza bakarak göz kırptı.

— Arabaya gel de rahatça konuşalım bâri, dedim.

Arabanın yanına gidince bir sigara yaktım ve sordum:

— Yeni birşeyler var mı?

— Dün gece Dana'yı gören hiç kimse yok bu civarda, dedi. Sonra bana iyice sokuldu ve elinin tersile göğsüme hafifçe vurarak: Fakat Anita'yı gören iki kişi buldum, diye devam etti.

— Anita'yı mı?

— Evet, biri onu sahile getiren taksinin şoförü. Kırmızı gece elbisesini hemen hatırladı. Onu indirirken bir elektrik direğinin dibinde durmuş ve iyice görmüş. Kadın, tanınmamak için elinden geleni yapmış. O saatte orada inip de arabayı bekletmemesi şoförün iyice garibine gitmiş zaten.

— Saat kaçmış o sırada, Ed?

— Geceyarısını birkaç dakika geçiyormuş.

— Peki, öteki kim?

— O da bir balıkçı. İstakoz ağlarını toplarken uzakta, kunıların üzerinde yürüyen bir kadın görmüş. Yüzünü seçememiş tabii, fakat ay yükseldiği için gece elbisesini farketmiş.

Sigaramın izmaritini sinirli bir hareketle fırlattım.

— Şu halde Dana öldürüldüğü zaman Anita da oralardaydı. Ortalıkta görünmemesinin sebebi şimdi daha iyi anlaşılıyor.

— Fakat Dana'yı hiç kimsenin görmemesi garip değil mi? Apartmanı civarındaki bütün taksi şoförlerini sorguya çektim, hiçbirisi de onun eşkâline uyan bir kadın görmemişler.

İkimiz de arabanın kapılarını açıp ön koltuğa oturduk. Hemen arkaya eğildim ve Dana'nın, paket halindeki etek, ceketini alarak onun kucağına koydum.

— Şuna bir göz at bakalım!

Elbiseyi görür, görmez yüzü kireç gibi oldu, sonra kızardı; gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

— Onun tayyörü bu, Vic! diye heyecanla bağırdı.

— Evet. George Barclay'ın gardrobunda buldum.

Ona, Mills ve Beechwood'daki ev hakkında öğrendiklerimi anlattım ve sonra da Anita'nın resmini gösterdim. Böyle manzaralara balıklama dalan oğlan, Dana'nın elbiselerini görünce öyle sarsılmıştı ki, resme aldırmadı bile.

— O halde katil Barclay, dedi. Demek bunun için Dana'nın izine rastlayamadım. Herhalde kızcağızı villâsına çağırıp orada temizledi, sonra da arabasıyla sahile götürüp bıraktı. Fakat onu neden öyle soymuş olabilir, Vic?

— Şu anda hiçbir şey bilmiyorum, dedim. İşler gittikçe karışmaya başladı. Ne zaman güzel bir ipucu bulup bir netice çıkarmaya kalksam başka bir dalga gelip ortalığı karıştırıyor. En iyisi öğreneceklerimizi öğrenelim, sonra da hep beraber oturup bir netice çıkarmaya çalışırız. Ben şimdi şu Leadbetter denen serseriye görmek istiyorum. Sen de benimle gelersen iyi olur.

Arabayı park yerinden çıkarırken, «O herifi de gördükten sonra büroya bir uğrayalım,» diye devam ettim, «Şimdiye kadar bulduğumuz ipuçları ile birşey çıkarabilecek miyiz, bir bakalım.»

— Mills'in Barclay'ın evine ne maksatla gittiği hakkında bir fikrin var mı?

— Hayır, fakat oraya ondan evvel gittiğim çok iyi oldu. Anita'nın resmini muhakkak bulacaktı. Sana

bir San Fransisco seyahati çıkacak galiba; Anita'nın mâzisi hakkında birşeyler öğrenmemiz lâzım. Resimden anlaşıldığına göre uzun müddet müzikhollerde çalışmış. Belki enteresan birşeyler bulursun.

Benny, birden hatırlamış gibi arkaya uzanarak resmi aldı ve hayran, hayran seyretmeye başladı.

— Evet, bir San Fransisco seyahati hiç de fena olmaz, (Resmi kol mesafesinde tutup tekrar uzun, uzun seyretti,) Bunu ayarlayabilmek için ne yapmak lâzım acaba? Biliyor musun, Vic, bu resmi Leadbetter'in teleskobunun ucuna takmalı. Herifin aklına başkalarını röntgenlemek gelmez herhalde o zaman.

Bulvarın sonuna geldiğimiz zaman sahil yolunu tâkiben Leadbetter'in evinin bulunduğu tarafa saptım. Anlatılanlara göre bu evin, hangisi olduğunu tahmin ediyordum. Denize girdiğimiz zamanlar birkaç kere arkadaşlarla bu evin önünden de geçtiğimizi hatırlıyordum. Bu, güneşin zamanla sarartmış olduğu, kah-verengi ağaçtan inşa edilmiş iki katlı bir evdi. Yarım daire şeklinde bodur palmyelerle çevrili küçük bir tepenin üzerinde olduğu için, hemen, hemen bütün sahipli görüyordu.

Eve dört yüz metre kadar kalmıştı, fakat kumlar arabanın ilerlemesini güçleştirdiği için Dana'nın elbisesiyle resmi bagaja kilitledik ve sıcak, nemli kumlar üzerinde ilerlemeye başladık.

— Dün gece mehtap vardı ,dedim, eğer bu herif teleskobunun başına geçtiyse muhakkak çok şeyler gördü.

— Ona para teklif edecek misin, Vic?

— Henüz bilmiyorum, fakat biraz sert çıkar-sak bülbül kesileceğini zannediyorum. Deneyeceğiz bakalım.

Elli metre kadar yaklaşıncaya, palmyeler arasına gizlenmiş barakayı ve düz olan damda tahta bir bölmeye yerleştirilmiş teleskobun parıltılarını farkettilik. Etrafta en ufak bir hareket yoktu.

Bakımsızlıktan harap olmaya başlamış küçük evin penceresine yaklaşarak içeriye bir göz attım. Birkaç parça eski mobilya gelişi güzel oraya, buraya yer-

leştirilmişti ve bir masanın üzerinde de yemek artıkları görölüyordu.

Benny, kapıyı tıkırdatınca menteşeleri oynamaya başlamış olan tahta kapı kendiliğinden açıldı. Ev sahibinin gelmesini bekledik fakat içerde hiçbir ses duyulmuyordu.

Benny, «Belki de etrafı kolaçan edip seyredebilecek birşeyler bulmaya çıkmıştır,» dedi.

— Belki de damdadır.

Kapının biraz gerisine çekilip başımızı kaldırdık, fakat damda teleskobun uzun borusundan başka birşey görünmüyordu. Benny keskin bir ıslık çaldı; dama koninus olan birkaç karganın korkuyla havalandıklarını gördük. Leadbetter'den yine ses çıkmamıştı.

— Dama çıkalım, dedim. Belki teleskobun yardımı ile onu civarda yakalarız.

Benny, sevinçle, «Fevkalâde bir fikir,» diye cevap verdi, «Bakarsın onu ararken çok güzel bir manzara ile de karşılaşabiliriz.»

İçeri girip eğri basamaklardan ikinci kata çıkınca karşı duvarda, tavanındaki bir deliğe uzatılmış tahta merdiveni gördük. Üç basamak çıkıp tahta kapağı kaldırdım ve yan tarafa yatırdım sonra da çıkmaya başladım. Benny de hemen arkamdan beni takip ediyordu. Tekerlekli sehpa üzerinde duran teleskobun yanında sandalye vazifesi gören bir sandığın etrafı boş bira şişelerile doluydu. Bizim çıkmamızla birdenbire uğultuyla havalanan bir sinek bulutu başımızın etrafında bir tur attıktan sonra tekrar ziyafetlerine döndüler.

Leadbetter sırtüstü uzanmıştı ve alnının ortasında koca bir yara vardı. Alnından akan kanlar yerde küçük bir göl meydana getirmiş ve kurumaya bile başlamıştı. Zavallı Leadbetter artık röntgencilik yapamayacak, sevişen çiftleri seyrederek zevklenemiyecekti.

Benny, kendini tutamadı ve kolumu yakalayarak, «Aman Allahım!» dedi.

Masanın üzerindeki saate baktım; beşi on geçiyordu. Kızgın güneş ışığının içeriye girmesini önlemek için pancurları indirniştik ve ben, gömüğümün kollarını dirseklerime kadar sıvamış, kravatımı gevşetip yakamı açmış, odanın içinde sinirli adımlarla tur atıp duruyordum.

Yazı masasının bir kenarına ilişmiş olan Paula'ya bakarak durdum ve:

— Kimseyi bulamayınca yukarı, dama çıktık tabii, dedim. Orada kanlar içinde uzanmış yatıyordu. Tahminime göre virmi dakikâ önce öldürülmüştü. Alnını delip kafatasına giren de kırkbeşlik bir tabanca mermisi...

Paula iki parmağı ile alt dudağını sıkıp duruyordu; anlattıklarımın hoşuna gitmediği belliydi.

Bir müddet düşündükten sonra devam ettim:

— Katil herhalde çalıların arasına saklanıp onun dönmesini bekledi ve teleskobun başına geçince de hakladı. (Sigaramı kül tablasına bastırdım ve gözlerimi oğuşturdum.) Polis, kafatasındaki mermiyi çıkarınca cinayetin, Dana'yı öldüren silâhla işlendiğini hemen anlayacaktır. Tabii hemen tüydük oradan. Bizi kimsenin görmediğine eminim.

Paula, endişeli nazarlarla beni süzdü, sonra dudakları arasına bir sigara sıkıştırarak yaktı.

— Bunlar hiç hoşuma gitmiyor, Vic, dedi. Cerf'in hikâyesini Brandon'a anlatsaydın belki bu cinayet işlenmeyecekti.

— Belki, fakat yine de emin değilim. Leadbetter belâsını kendi aradı zaten. Polise veya Jack'a, gördüklerini açıkça anlatsaydı alnına kurşunu yemezdi. Ama o ne yaptı? Katile şantaj yapıp zengin olmaya kalktı. Sonunda da böyle geberip gitti işte!

Paula başını iki yana salladı.

— Brandon'dan iyice sakınmak lâzım artık. Bu cinayeti de öğrenince ortalığı iyice kasıp kavurmaya

başlayacaktır. (Omuzlarını silkti.) Pekalâ şimdi ne yapacağız?

— Benny'yi, Anita hakkında malûmat toplaması için San Fransisco'ya yolladım. Dana'nın öldürüldüğü saatlerde kadının o civarda olduğunu biliyoruz artık. Ben de Barclay'a gidip iki lâf edeceğim o namussuzla.

— Dana'nın elbisesini oradan almakla hiç de iyi etmemişsin. Elbise orada gardrobun içinde kalsaydı inkâr edecek hâli olmazdı, ama bu durumda muhakkak hiçbir şey bilmediğini söyleyecektir.

— Evet ama, bu riski göze almam lâzımdı. Bu elbiseden birşeyler öğrenebiliriz. Clegg şu anda elbise üzerinde araştırma yapmakla meşgul. Sonra belki Mills de Dana'nın elbisesini arıyordu, bilmiyoruz. Clegg'in raporunu alır, almaz etek ve ceketini eski yerine asıp Barclay'e saldıracığım.

— Tehlikeli bir iş ama yapılacak başka şey de yok galiba. Peki Dana'nın iç çamaşırları, çorap ve ayak-kabıları nerede?

— Hiç bilmiyorum. Herhalde onlar da Barclay'in evinde bir yere saklanmışlardır. Mills geldiği için araştırmamı bitiremedim. İkinci gidişimde onları da arayacağım.

— Mills'in evine de gidecek misin?

Yüzümü buruşturdum:

— Hiç istemiyorum ama oraya da gitmeye mecburum. Onun, cinayetle doğrudan doğruya bir ilgisi olduğunu zannetmiyorum. Fakat emin olınam lâzım.

— Zamanımızın pek fazla olmadığını hatırlatırım sana. Bu meseleyi polisten önce çözmemiz şart.

— Clegg'in raporunu alır, almaz hemen yola çıkacağım. Şunu telefonla bir ara bakalım, bir netice alabilmiş mi?

O, reseptörü eline alıp numaraları çevirirken ben de tekrar düşüncelere daldım. Anlayamadığım bir sürü şey vardı. Dana'yı neden çıplak soymuşlardı? Anita kolyesini neden ona vermişti? O kadar cık bir malûmat için yirmibin dolarlık kolyenin verilmesi bana garip geliyordu. Belki de kendine şantaj yapan herge-

leyle buluşacağı için, çalınmasını diye emanet olarak bırakmıştı. Şu anda Dana'nın para karşısında dize geleceğine, kendini satacağına bir türlü ihtimal veremiyordum. Böyle düşündüğüm için de kıızıyordum kendime.

Paula, «Clegg telefonda, Vic,» dedi, «Seninle konuşmak istiyor.»

Clegg elbise üzerindeki araştırmasını bitirdiğini fakat ne kan izi, ne de kum taneciklerine rastlamadığını söyledi. Ona teşekkür ettim ve biraz sonra uğrayıp elbiseyi alacağımı söyleyerek telefonu kapadım.

Paula'nın meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum. «Elbise üzerinde hiçbir şey yok,» dedim. «Demek ki öldürüldüğü zaman elbise üzerinde değildi. Aksi takdirde akan kan elbiseyi muhakkak lekelerdi.»

— Belki de öldürmeden önce soydular onu.

— Onu cinâyetin işlendiği yerde soysalardı elbisenin üzerinde kum tanecikleri bulunurdu. Halbuki hiçbir şey yokmuş.

— Katil onu belki de arabanın içinde soyunmaya mecbur etmiştir, Vic.

— Evet, bu olabilir, (Düşünceli bir tavırla elimi saçlarımin arasında gezdirdim,) Bütün bunların cevabını bulmak lâzım. Barclay'ı görmeden hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. Kerman'ı da beraber götüreceğiz. Belki onun yardımına ihtiyacım olur.

XV

Arabayı, bir evvel bıraktığım yerin çok yakınına park ettim ve dışarı çıktım. Hava çok sıcaktı, güneş âdeta insanın beynini yakıyordu. Kerman'a, gideceğimiz istikameti gösterip, «Hadi bakalım, mars, mars,» dedim, «Ev, bu sokağın sonunda.»

Kerman yüzünü buruşturarak arabadan indi. Bu sıcakta yol yürümek hiç işine gelmiyordu.

— Aman Yarabbi! Bu havada beni yürütecek misin yani? Herif bize soğuk birşeyler ikram etse bâri.

Dana'nın, paket yaptığın elbisesini koltuğunun altına alarak, «Herif bizi antika bir mızrak veya

baltayla karşılamasın da ben herşeye razıyım,» dedim. «Evde müthiş bir eski silâh kolleksiyonu var.»

Yanyana, ağaçların gölgelerinden istifade ederek eve doğru ilerliyorduk. Kısa bir müddet sonra bahçe kapısının önüne geldik.

— Simdi bütün mesele, bu elbiseyi kimseye görünmeden aldığım yere koyabilmek, dedim. Eğer bahçedeyse ona birşeyler sorup vakit kazanmaya çalış. Evin içindeyse durum biraz daha tehlikeli. Fakat şansımız varsa evde olmayabilir de. O zaman hiç mesele yok demektir.

Kerman sırtıtarak yüzüme baktı:

— Adamcağız seni enseleyip de polise telefon ederse ne olacak? O zaman meesleyi kim çözecek bakalım? Brandon'un, meskene tecavüzden seni tevkif ettiği zaman, kulaklarına varan ağzı gözümün önüne geliyor da bayağı üzülüyorum.

— Böyle birşey olursa ne yapıp, yap telefon etmesine mani ol. Seni buraya manzara seyredesin diye getirmedik ya!

Bahçe kapısını iterek içeri girdim ve etrafa baktım. Bahçede hiç kimse görünmüyordu. Binaya doğru bakarak, «Acaba evde mi?» dedim.

Kerman, «İstersen ben bir deneme yapayım,» diye içeri girdi.

— Evet, Jack, git zili çal bakalın. Kapiya çıkarsa onu iki, üç dakika kadar oyalamaya bak. Bu kadar zaman bana kâfi gelir zannediyorum. Evin içini biliyorum çünkü.

— İnşallah başımız belâya girmez!

Kerman bunu söyledikten sonra acele adımlarla kapiya doğru yürüdü.

Onun, tahta merdiveni çıkışını ve kapının zili ni çalışını uzaktan gözetliyordum. Kapı açılmamıştı. Kerman bana doğru dönerek elile kimse olmadığını anlatmak istedi. Ona, bir daha çalmasını işaret ettim. Kolunu kaldırıp zili tekrar çaldı.

Birden, arkamdan gelen bir sesin, «Merhaba,» diye seslendiğini duyunca bir metre kadar ileriye sıçra-

dığımı tahmin ediyorum, «Burada ne yaptığınızı sormam kabalık mı olur acaba?»

Sesin geldiği tarafa dönünce gördüm onu; iri yapılı, geniş omuzlu, kadınların beğendikleri tiplerden-di. Siyah kıvrıkcık saçları, gözlerini olduğundan daha mavi gösteren güneş yanığı cildi ile oldukça yakışıklıydı kerata ve böyle olduğuna herhalde kendi de iyice inanmıştı.

Bu herifin Barclay olduğunu anlamak için Hint fakiri olmaya lüzum yoktu tabii.

Dana raporunda onun güzel giyindiğini belirtmişti ve ben de gardrobunu görmüştüm. Şimdi de üzerinde kayısı rengi bir gömlek ve gayet güzel ütülenmiş bir pantolon vardı. Burunları kahverengi beyaz ayak-kabılar giymişti ve kalın bileğini altın bir zincir, boyununu da yeşil bir ipek esarp süslüyordu.

Bozulmama gayret ederek, «Mister Barclay'siniz, değil mi?» diye sordum.

— Evet, ne istiyorsunuz?

Genç kolejli kızların yüreklerini hoplatacak kadar ahenkli, bariton bir sesi vardı. Cebimden hernen, üzerinde Universal Servis yazılı olan kartımı çıkarıp uzattım. Kartı alarak üzerini bir çırpıda okudu, sonra sanki parmakları kirlenmiş gibi acele bana verdi.

Hafif bir tebessümle yüzüme baktı ve, «Kusura bakmayın, şu anda kimseye ihtiyacım yok,» dedi, «Servisinize ihtiyacım olduğu zaman ararım sizi. Yine de zahmet edip geldiğiniz için teşekkür ederim.»

O sırada Kerman da yanımıza gelmişti, fakat Barclay onu görmemiş gibi hiç aldırmadı.

— Sizden iş istemeye gelmedim, dedim. Bir müşterimizin hanımı sizin iyi arkadaşlarınızdanmış. Bize faydalı olabileceğinizi düşünerek geldik buraya.

Soğukkanlılığını kaybetmemek için gösterdiği bütün gayrete rağmen gözlerinde belirip kaybolan endişe ifadesini kaçırmadım.

Kapıyı göstererek, «Kusura bakmayın,» dedi, «Şu anda çok meşgulüm. Sonra meraklı insanlardan da hiç hoşlanmam.»

— Bakın, dedim, polise başvurmak istemiyo-

ruz. Çünkü bilirsiniz, polis insanın hususî hayatını hiçbir zaman dikkate almaz. Bizim gibi değildir onlar.

Elini cebinden çıkardı ve söylediklerimi duymamış gibi çenesini kaşdı.

— İstedığınız nedir sizin? Bu işi çabuk bitirelim Allah aşkına!

— Maalesef bu iş öyle ayakta şipsak bitirilebilecek kadar basit değil. İçerde konuşsak nasıl olur acaba?

Hiçbir şey demeden önüme geçti ve geniş adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Biz de iki metre kadar arkasından onu takip ediyorduk. Bir ara Kerman bana iyice sokuldu ve, «Yine bir numaralı plânı mı tatbik edeceğiz?» diye fısıldadı.

Yavaşça, «İmkânsız,» dedim, «Başka bir şey düşüneceğiz. İcabederse zorla konuşturacağız onu.»

— Bu herifi zorla konuşturmak da pek kolay olmayacak galiba!

Barclay kapıyı açtı ve gelip gelmediğimizi anlamak için arkaya bakmaya lüzum bile görmeden içeri girdi. Kapının önünde bir an duraladı ve sonra karşı taraftaki bara giderek kendine bir viski hazırladı. Kerman onun bara yöneldiğini görünce neşeyle ellerini ovuşturmaya başlamış, fakat Barclay'ın yalnız kendine içki koyduğunu görünce suratını birden asıvermişti.

Barclay içine buz attığı bardağını alarak bir koltuğa yerleşti ve:

— Hadi, numaranızı gösterin bakalım! dedi.

Bu herif artık canımı sıkmaya başlıyordu. Onun rahatça koltuğa yerleşmesini bekledikten sonra Dana'nın elbisesini paketten çıkardım ve kucağına bırakıverdim.

— Bu elbise sizin gardroba nasıl girdi acaba, Mister Barclay?

Elindeki viski bardağını yanındaki sehpanın üzerine bıraktı ve şaşkın nazarlarla elbiseye baktı. Sonra bana döndü ve, «Söylediğinizi tekrarlar mısınız?» dedi, «Pek bir şey anlayamadım.»

— Bı kadın elbisesini sizin gardropta buldum.
Bunun izahını istiyorum.

Kucağındaki elbiseyi birdenbire yere fırlattı ve bardağını alarak dudaklarına götürdü. Viskiden bir yudum alıp bir müddet düşündükten sonra, «Siz deli misiniz, yoksa sarhoş mu?» diye sordu.

— Ne o, ne öteki! Bana numara yapmaya kalkma Barclay! İki saat önce buradaydım. İçerde kimse yoktu ve etrafı karıştırırken bunları buldum, hem de senin gardrobunda.

— Ciddi mi söylüyorsunuz?

Alaylı bir sesle konuşuyordu, fakat hayreti pek yapmacığa benzemiyordu. «Demek şimdi de aldığınızı uslu, uslu geri getirdiniz ha? Çok komik doğrusu!»

— Onu lâboratuara götürdüm. Üzerinde kan lekesi olup olmadığını anlamak istedim.

Bu lâfım, istediğim tesiri yapmış gibiydi. Birden başını kaldırıp yüzüme dikkatle baktı. Gözlerindeki korku ifadesini saklayamamıştı.

— Nasıl? Anlayamadım? Kan nı dediniz?

— Evet, öyle dedim. Bu elbise, dün gece sahilde öldürülen Dana Lewis isimli bir genç kadına aittir.

— Peki ama, yine hiçbir şey anlıyamadım.

— Yâni, dün gece öldürülen bir kadına âit olan bu etek ve ceketin, sizin gardroba nasıl girdiği hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. öyle mi?

— Bu kadar maskaralık yeter, rica ederim! Sizinle uğraşacak vaktim yok. Hadi, toplayın pılınızı, pırtınızı da gidin buradan!

Sâkin bir sesle, «Bana bak, züppe!» dedim, «Eğer istersem senin o güzel ismini bu cinayet hikâyesine kolayca karıştırabilirim. Öldürülen kadın benim yardımcılarımdan biriydi ve Misis Cerf'i takip ediyordu. Bana verdiği raporlarda senin ismin de birkaç kere geçiyor, bunu aklından çıkarma.»

— Ne demek isiyorsunuz? Yâni bana şantaj mı yapıyorsunuz?

— Dinle beni Barclay; öldürülen kadın çok sevdiğim bir arkadaşım. Onun katilini muhakkak bulacağız. Sen ne istersen düşünebilirsin, yalnız bana bu

elbisenin senin dolabına nasıl geldiğini söyleyeceksin! Herşeye rağmen çok kuvvetli ve kendinden emin görünüyor, kolay, kolay teslim olacağı benzemiyordu. Yavaşça yerinden doğruldu ve hafif bir tebesümle yüzüme baktı.

— Pekalâ, pekalâ. Konuşma tarzınızdan bunun bir şantaj olduğu belli. Meseleyi daha fazla uzatmadan polis çağıralım; onlara da anlatın hikâyenizi. Ben hiçbir şeyden çekinmiyorum. Eğer suçlu olduğumu zannederlerse herşeye râzıyım.

Elini yavaşça telefona doğru uzattı; fakat Kerman şimşek gibi atıldı telefon kablosunu kopardı ve apareyi de salonun ortasına fırlattı.

Barclay'ın reaksiyonu çok âni oldu; cüssesinden umulmayacak kadar çevik, süratli bir hareketle Kerman'a döndü ve çenesine müthiş bir kroşe oturttu. Kerman gafil avlanmıştı; yanındaki sehpayla beraber yere yıkılırken Barclay bana saldırdı. Fakat ben hazır bekliyordum. Solunu eskivleyerek midesine bir sol çıkardım, sonra da Mills üzerinde deneyip de muvaffak olamadığım meşhur sağımı şakağına yapıştırdım. Barclay ne de olsa Mills klâsında değildi. Onun için kaçınmadı, gözleri hafifçe kaydı ve koca cüssesiyle büyük bir gürültü çıkararak yere yuvarlandı.

Kerman, ağır, ağır yerinde doğrulurken, «Bravo, Vic» dedi, «Temiz vurdun herife, fakat kerata da iyi çakıyor doğrusu! Şunun viskisinden kendimize biraz ikram etsek hiç de fena olmayacak ha? Ne dersin?»

Çenesini ovarak bara gitti ve iki bardağa viskiyle soda doldurdu. Bana uzattığı bardağın yarısını içtikten sonra bardağı masanın üzerine koydum. İçimde garip bir sıkıntı vardı. Barclay hiç de bir suçlu gibi hareket etmemişti ve bana öyle geliyordu ki, konuştuklarında samimiydi. Belki de söylediklerimden hakikaten birşey anlamamıştı.

Eğer polisle, bilhassa Brandon'la başımızın belâya girmesini istemiyorsak çok dikkatli olmamız lâzımdı.

Kerman ikinci bardağını dolduruyordu ve her

zaman olduğu gibi viski bulduğu için neş'esine diyecek yoktu oğlanın.

— Ne yapalım, bunu kendisi arandı, dedi. Şimdi onu konuşturmanın yolunu bulmalı.

Bunu söyledikten sonra barın üzerindeki soda sifonunu alarak Barclay'ın suratına sıktı.

Barclay homurdanarak gözlerini açtı ve elinin tersile yüzünü sildi. Sonra başını yavaşça kaldırarak bizi mânâsız nazarlarla süzdü. Kerman sifonu barın üzerine koymuş, onun yerine eline duvardaki mızraklardan birini almıştı. Mızrağı elinde hafifçe tarttı ve, «Kalk bakalım, dosturn,» dedi, «Saatlerce senin ayılman bekleyecek hâlimiz yok, konuşacağımız bir sürü şey var. Şimdi uslu, uslu şuraya otur bakalım. Hokkabazlık yapmaya kalkarsan şu elimdeki antikayı midenin üzerine versin, dikkatli ol!»

Barclay çenesini ovarak yavaşça kalktı ve boynundaki ıslak eşarpı çıkararak hırsıyla yere fırlattı. Eline en ufak bir fırsat geçtiği takdirde kemiklerimizi kırmaktan zevk alacağı belliydi. Dişlerini gıcırdatarak ağır adımlarla koltuğa yürüdü ve oturdu. Vurduğum yerde hafif bir morluk ve şiş görölüyordu.

Onun karşısına geçtim ve bir sigara yakarak, «Pekalâ,» dedim, «Öyleyse yeniden başlayalım. Herhalde artık söylersin bu elbisenin senin dolabına nasıl girdiğini.»

Hırsından elleri titriyordu:

— Bilmiyorum diyorum size! diye bağırdı. Söylediklerinizden bir şey anlamadığınızı kaç kere söyledim size!

Hay Allah! Adam galiba hakikati söylüyordu!

— Dinle beni, dedim. Madem ki söylediklerimden bir şey anlamıyorsun, sana durumu kısaca anlatayım da öğren bari. Üç gün önce Cerf, karısını takip etmemiz için bizim servisi kiraladı ve ben de bu işi Dana Lewis isimli muaviniime verdim. Dana iki gün Misis Cerf'i takip etti ve raporunda, kadının seninle gizlice buluştuğunu bildirdi. Fakat biz bu durumu henüz Cerf'e bildirmemiştik. Dana dün gece saat bire doğru telefonla bir yere çağırıldı ve kısa bir müddet

sonra da sahilde, kumların üzerinde alnına bir kırk-beşlik kurşunu sıkılmış olarak bulundu...

Bu cinayet bize hem çok sevdiğimiz bir arkadaş kaybettirdi, hem de bütün işimizi berbat etti. Polise yardım etmek istiyor, fakat müşterimiz olduğu için Cerf'in isminden bahsedemiyorduk. Çünkü servisimiz, ne olursa olsun müşterilerinin ismini hiçbir zaman polise dahi açıklamaz. Bu sayede servisimiz iyi bir isim yapmıştır. Şimdi polise Misis Cerf'in ismini vererek bundan sonra müşteri bulmamız çok zor olacak. İşte bunun için katili polisten evvel bulup meseleyi kendi istediğimiz gibi halletmeyi ve ondan sonra da polise haber vermeyi düşünüyoruz. Bütün uğraşmalarımızın sebebi bu işte.

Şu anda Misis Cerf'i arıyoruz. Onun ortadan kaybolduğunu duydun mu, bilmem. Bu evde saklanabileceğini düşünerek bugün öğleden sonra buraya geldim. Maksadım seninle konuşmak ve onun burada olup olmadığını anlamaktı. Fakat içerde kimse olmadığını görünce etrafı araştırmaya başladın ve böylece tesadüfen senin gardrobunda saklanmış olan Dana'nın elbisesini buldun. Onun için bunu bana izah etmelisin. Aksi takdirde senin Dana'yı öldürmüş olduğuna kani olacak ve bir katile yapılması icabeden şeyi yapmama mecbur olacağım, anlıyorsun, değil mi? Çünkü onu öldürmen için gayet güzel bir sebep de var ortada. Dana senin, Anita ile seviştiğini biliyordu ve durumu benim vasıtamla Cerf'e haber verebilirdi. Bunu önlemek için onu öldürmüş olabilirsin. Eh, artık konuşursun herhalde!

Bir müddet alık, alık yüzüme baktr. Müthiş korkmuş olduğu belliydi. Ne söyleyeceğini şaşırıyordu.

— Fakat imkânsız birşey bu! diye bağırdı. Ben bu Dana denen kızı hayatımda bir kere olsun görmedim. Sonra dün gece Los Angeles'teydim, böyle bir şey yapmam maddeten imkânsız.

Kendine olan emniyetini, mağrur hâlini birden kaybetmişti. Endişeli nazarlarla yüzüme bakıyordu.

— Pekalâ, dün gece neredeydin bakalım?

— Los Angeleste bir kadın arkadaşımla bera-

berdim. Daha yeni dönüyorum oradan. Size kapıda rastladığım zaman arabadan yeni inmiştim. Hattâ valizim bile henüz arabanın içinde duruyor.

Kerman cebinden not defteri ile kalemını çıkardı:

— İsim ve adres? diye sordu.

Barclay öfkeyle ona baktı:

— Böyle bir şeyi nasıl sorabilirsiniz bana? Söyleyemem bunu!

Onun üzerine doğru eğildim ve «Dinle beni Barclay,» dedim, «İşin içinde cinayet olduğunu söyledim sana. Bize kadının ismini verersen senin için iyi olur. Orada olup olmadığını kontrol edip doğru söylediğini anlarsak paçanı kurtarmış olursun. Fakat beraber kaldığın hanım isminin duyulmasından çekiniyorsa başka! Yine sen bilirsin!»

Barclay kendini zorlayarak gülümsedi:

— Yok canım! Dünyaya metelik vermez o! Pekalâ yazın bakalım; Kitty Hitchens, 4834 No. lu daire, Astoria Court.

Adresi hiç düşünmeden verişinden doğruyu söylediği belilydi. Fakat yine de her ihtimale karşı Kerman'ı orya gönderip kontrol ettirecektim. Bir an düşündükten sonra onu biraz daha konuşturabilmek gayesile, «Kadın, seni korumak için yalan da söyleyebilir,» dedim, «Seni başka gören oldu mu oralarda?»

— Tabii, kapıcı gördü beni, diye cevap verdi. Sonra alt kattaki barda bir bardak viski içtim, asansörcü de tanır beni. Bugün öğleden sonra üçte ayrıldım oradan, bunu hepsi söyleyebilir size.

Kerman yan gözle ona bakarak, «Karı yakanı kolay bırakmıyor galiba,» dedi.

Barclay öfkeli nazarlarla onu süzdü.

— Fakat bütün bunlar, bu elbisenin buraya nasıl geldiğini izah etmek için kâfi değil, dedim.

— Evet, fakat ben bu elbisenin benim evime ilk defa girdiğine eminim. Benim dolapta filân değildi o. Buraya, bana şantaj yapmak maksadile geldiniz, fakat nedense vazgeçtiniz.

— Müsaade edersen yukarıya çıkalım. İç ça-

maşırlarını, ayakkabı ve çoraplarını henüz bulamadık. İlk ziyaretimde pek vaktim olmadı.

Kalın parmaklarile masayı tıkırdatarak yüzüme baktı:

— İlk gelişinizde onları da bir yere saklamadığınızı kim temin edebilir?

— Hiçkimse, fakat bana itimat etmeye mecbursun!

İsteksiz adımlarla basamakları çıkmaya başladı. Bizim de canımız araştırma filân yapmak istemiyordu, fakat buna mecburduk. Onları bulan Kerman oldu. Banyoya girmiş ve kirli çarşafların altına bakınca Dana'nın ayakkabılarını görmüştü.

Barclay hafifçe gülümsedi ve, «Hadi bakalım onları da buldunuz,» dedi.

— Bizim yerimize polis olsaydı böyle konuşmazdın ama, diye cevap verdim, İşte şimdi ortalığı iyice arıyacağız.

Fakat bütün aramalarınıza rağmen Dana'nın iç çamaşırlarını bulamamıştık.

Tekrar aşağıya indiğimizde Dana'nın ayakkabılarını da elbisenin arasına koydum. Barclay bara gitmiş ve hepimize birer bardak viski hazırlamıştı. Endişeli olmasına rağmen hareketlerinden onun, cinayetle alâkası olmadığını anlamıştım.

Elindeki bardağın yarısını içtikten sonra sordu:

— Ee, şimdi ne olacak?

— Bu elbise ve ayakkabılar belki de senin haberin olmadan buraya getirildi, dedim. Fakat henüz emin değilim.

— Size yemin ederim ki, haberim yok! dedi. Samimi konuştuğu belliydi.

— Anlayacağız bakalım... Bunu belki de katil yaptı. Eğer bunları bulan polis olsaydı şu anda çoktan demir parmaklıkların arasındaydın.

— Haklısınız.

— Bu durumda bize yardım edecek olan bir tek kişi var; Misis Cerf. Onun nerede olduğunu biliyor musun? Muhakkak bulmalıyız onu.

Başını iki yana salladı.

— Onu en son üç gün önce gördüm. Beraberce yemek yedik.

— Onunla nasıl tanıştın?

— Plâjda. Canının sıkıldığı belliydi. Kocasından pek hoşlanmıyor galiba.

— Ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?

— Aşağı, yukarı on gün oluyor. Benim bir suçum yok; kadınlar nedense benden hoşlanıyorlar. Anita da diğerleri gibi hiç güçlük çıkarmadı.

— Senin hoşuna gitmeyecek şeyler yaptı mı hiç?

— Arılamadım, ne gibi?

— Meselâ mağazalarda... Senin bir şeyin çalındı mı burada?

Göründüğünden çok daha zekiydi kerata.

— Yani, ellerinin uzun olduğunu mu ima etmek istiyorsunuz?

Başımı evet mânâsında salladım.

— Allah, Allah! Cerf onu, bu sebepten mi takip ettiriyordu. Bense onun boşanmak için karısını suçüstü yakalamaya çalıştığını zannediyordum.

— Sualime cevap vermedin henüz.

— Hayır, buradan hiçbir şey çalınmadı.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

— Anita takip edildiğini biliyor muydu? Bu hususta sana bir şey söyledi mi?

— Evet, bir kadının onu devamlı takip ettiğini söylemişti. Bunun için onu bıraktım. Boşanma dâvâlarında bulunmayı hiç sevmem.

— Bıraktın mı?

— Gayet tabii!

— Biz ona şantaj yapıldığından şüpheleniyoruz. Böyle bir seyden bahsetti mi sana?

Yüzünde bir hayret ifadesi belirdi.

— Hayır, bu, benim için tamamen yeni bir haber. Bundan hiç haberim yok. Yalnız son buluşmamızda benden borç para istedi.

— Ne kadar?

— Ona pek müsbet cevap vermeyince rakkam

söylemekten vazgeçti. Evli kadınlara ödünç para vermekten hiç hoşlanmam.

— Konuşmalarınız esnasında Ralph Bannister'in isminden bahsetmiş miydi hiç?

— Hayır. Onun ilgisi var mı bütün bunlarla?

— Tanıyor musun onu?

— Bir ara tanışmıştık. Etoile'in patronudur. Birkaç kere gittim oraya.

Bir müddet düşündüm ve birden, «Anita buraya geldi mi hiç?» diye sordum.

Meydan okur gibi yüzüme baktı:

— Bu, sizi alâkadar etmez zannederim.

Kerman elindeki mızrağın ucu ile onun koluna dokundu ve, «Cevap versen iyi olur dostum!» dedi.

Sorumu değiştirdim ve, «Cesar Mills isimli bir tip tanıyor musun?» dedim, «Gördün mü onu hiç?»

— Kim o? Ha, şoförden mi bahsediyorsunuz? Bir, iki kere gördüm onu. Ne alâkası var bu işle?

— Ben onun, köşkün bekçisi olduğunu zannediyordum.

— Belki o işi de yapıyordur. Bazan da şoförlük yapıyor herhalde. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

— Yukarki çekmecelerden birinde Misis Cref'in güzel bir resmini buldum. Onu kendisi mi vermişti sana?

Gülerek, «Evet,» dedi, «Kendisi vermişti bana onu. Güzel resim, değil mi?»

— Ne zaman çekilmiş bu resim?

— Birkaç sene önce. Frisco'da. Mankenliğe başlamadan önce müzikhollerde çalışırken. Ne oldu resim? Siz mi aldınız onu?

— Evet, korkarım ki onu bir daha göremiyeceksin.

Omuzlarını silkti:

— Farketmez, dedi. Bende böyle bir valiz dolusu fotoğraf var. Kadınlar böyle resimler çektirmekten nedense çok hoşlanıyorlar. Ben...

Onun sözünü kestim:

— Şimdilik burada işimiz bitti. Gitmemiz lâ-

zım. (Evli kadınlarla düşüp kalkan erkeklerden nefret ederim. Bu jigolo da canımı sıkmaya başlamıştı.) Eğer sana sorulacak سوالım olursa yine gelirim buraya.

Alâkasız görünmeye çalışarak, «Bu ayakkabıları ne yapacaksınız?» diye sordu.

Gözlerinden, endişeli olduğu belliydi.

Kısaca, «Şimdilik bir şey yapmıyacağım,» dedim.

Dana'nın elbisesi ile ayakkabılarını aldım ve Kerman'a başımla işaret ederek kapıya doğru yürüdüm.

Arabanın yanına geldiğimiz zaman Kerman, «O hıyarı yere yıkman iyi oldu,» dedi, «Böyleleri ara, sıra okşanmak isterler,»

— Fakat bu hiç bir işe yaramadı, Jack, dedim. Acaba elbise ve ayakkabıları onun evine Mills mi sakladı? Şüpheleri onun üzerine mi çekmek istiyordu? Eğer öyleyse neden yine oraya geldi? (Kontağı açarak arabayı gazladım.) Barclay'ın doğru söyleyip, söylemediğini anlamalıyız. Sen vakit geçirmeden aldığımız adrese git ve durumu öğren.

Kerman, «Hemen bu akşam yola çıkacağım,» dedi, «Kitty Hitchens, ha? Benim de bir zamanlar Kitty isminde bir kızıl saçlım vardı.» İçini çekti sonra heyecanlı bir sesle, «Barclay gibi bir jigoloya kolayca teslim olduğuna göre beni görünce ne yapacak dersin, Vic?» diye sordu.

— Herhalde polis çağıracaktır. Hey Allahım, senin işin gücün karı düşünmek midir yahu? Yapılacak bir sürü iş var, şimdiye kadar da hiçbir netice alamadık, sen kalkmış karı, kız düşünüyorsun!

XVI

Benim barakanın önünde durduğum zaman içerde ışık olduğunu farkederek şaşırdım. Işığı yaktığına göre içerdeki şahıs hırsız filân olamazdı. Fakat yine de şüphelenmiştim; ayaklarımın ucuna basarak verandaya çıktım ve pencereden içeriye bir göz attım.

Misis Bolus, bir elinde resimli bir mecmua, diğ-
gerinde de yarısına kadar viski dolu bir bardak olduğu
halde yatağıma uzanmıştı. Kırmızı ve dolgun dudakla-
rına bir sigara sıkıştırmış ve kaşlarını da çatmıştı.
Omuzlarını açıkta bırakan beyaz tafta bir tuvalet ve
işlemeli saten ayakkabılar giymişti.

Kapının önünde, bir an acaba rüya mı görü-
yorum diye gözlerimi oğuşturarak durdum. Ayak sesi-
ni duyunca başını kaldırdı ve elindeki mecmuayı bıra-
karak, «Nerdeyse hiç gelmiyeceksin zannedip gidecek-
tim,» dedi, «Saatlerden beri bekliyorum burada.»

İçeriye girerek, «Senin burada olduğunu bil-
seydim acele ederdim,» diye cevap verdim, «Ne var,
ne yok?»

— Acele et, bir yere gideceğiz.

— Allah! Allah! Nereye gidiyoruz?

— Sizin meşhur Packard'ı buldum.

— Yok canım! Nerede? Etoile'de mi?

— Aramayı orada yapmıyacak mıydım? Dipte-
ki garajda başka arabaların arasında gördüm onu.

— Hayret! Demek bu kadar kolay buldun onu!
(Kendime bir bardak viski koydum ve yatağın kenarı-
na oturdum.) Güçlük çektin mi?

Kızgın bir sesle, «Elbisemin üzerine oturmasa-
na vahşî çocuk.» dedi. «Hayır hiçbir güçlükle karşılaş-
madım. Oradaki makinistlerden birile konuşmak kâfi
geldi. (Çinli gözleriyle yan, yan bana baktı.) Erkekler
benimle konuşmaktan hoşlanırlar.»

— Bundan şüphem yok zâten! Ona, arabayı
neden aradığını söylemedin, değil mi?

— Hayır.

Bardağındaki viskiyi bitirdi ve yatağın üzerine
iyice uzandı. Şimdiye kadar gördüğüm kızların herhal-
de en çekicisi buydu. Elinde olmadan yutkundum. Fa-
kat herşeyin zamanı vardı.

— Çok iyi, dedim. Şimdi de beni oraya mı gö-
türeceksin?

— Evet, istersen tabii. Ben arabayı iyice gör-
düm ama, senin görmen başka. Şimdi üzerine uygun
bir şeyler giysen iyi olur. Kalkarak yatağın kenarına.

oturdu ve ayaklarını aşağı sarkıtarak, Barclay'ı gördün mü? diye sordu.

— Evet, fakat onun bu cinayetle ilgisi yok. Dün akşam burada bile değilmiş. Şimdi bütün ümidim Anita Cerf'te. Onu bulursam bir şeyler öğreneceğim zannediyorum.

— Bu akşam orada belki onu da bulursun. Hadi, şimdi elbiseni değiştir.

Gömlek ve pantolonumu değiştirmiş, kravatımı bağlamak üzereydim ki, yatak odamın kapısını açtı ve kapının eşiğinde durarak sordu:

— Tabancan var mı, Vic?

Kafamı çevirerek omuzumun üzerinden ona baktım ve, «Hayır,» dedim, «Tabancaya ihtiyacım mı olacak orada?»

— Bilmem, olabilir! Oraya bazan garip tipler de gelir. Eğer birkaç kişiyle çatışmayı düşünüyorsan tabanca alman iyi olur tabii.

— Böyle şeylerden dâima kaçınırım ben. Tabancaya ihtiyacım yok. Ne biçim bir yer burası Allah-ışkına? Ben orayı lüks bir kulüp zannediyordum.

— Aslında öyle tabii. Fakat büyük kumar oynanır orada ve bunun için Bannister dâima tetiktedir. İki tâne goril gibi muhafız dâima etrafı kolaçan eder ve uygunsuzluk edenleri defederler. Seni ikaz etmem lâzım, oraya gittiğinde çok dikkatli olmalısın.

Saçlarımı tararken, «Tabii dikkatli olacağım,» dedim, «Yanıma para almayı da unutmarnalıyım. Tamam işte hazırım. Senin gibi bir muhafızım olduğuna da çok memnunum ayrıca.»

— Demek beni yalnız muhafızın olarak görüyorsun, öyle mi?

— Oh, hayır! Değil tabii. (Ona iyice yaklaştım.) Çok güzel olduğunun farkındayım. Müsaade edersen...

İnsanı çileden çıkaran bir tebessümle yüzüme baktı ve ustaca bir manevrayla yanımdan uzaklaştı.

— İştahını başka bir zamana sakla, şimdi vaktimiz yok.

Onun arkasından yutkunarak baktım; şu anda elimden başka bir şey gelmiyordu.

Arabada yanıma oturduğu zaman yan gözle ona bakarak, «Bugün Mills, Barclay'ın evindeydi,» dedim, «Etrafı teftiş ediyordu.»

Başını hafifçe arkaya attı ve soğuk bir sesle, «Cesar Mills beni ilgilendirmiyor artık,» diye cevap verdi.

— Olabilir, fakat bana öyle geliyor ki, sen onun hakkında, anlattıklarından çok şey biliyorsun. Bana biraz daha malûmat veremez misin?

Çantasından bir sigara tabakası çıkardı ve bir sigara alarak yaktı. Başını dimdik tutuyor ve farların ışığını seyrediyordu.

— Mills artık beni ilgilendirmiyor dedim sana. Onun hakkında konuşmak istemiyorum.

— Fakat ikimizin de onunla görülecek hesabı olduğunu unutuyorsun galiba. Benimle arkadaşlığı da bu yüzden kabul etmedin mi?

— Hayır. Onun hesabını görmek için kimse-
nin yardımına ihtiyacım yok benim. O küçük serseri-
yi istediğim zaman saf dışı edebilirim.

— Pekalâ, pekalâ. Hemen kızma canım! Madem ki onun hakkında konuşmak istemiyorsun, senin hakkında konuşalım. (Ocean Bulvarına çıkınca gazı kökledim) Kederli gözlerinizden ne düşündüğünüzü anlayamadım sayın bayan, benden sakladığınız şeyi öğrenebilir miyim?

Canının sıkıldığını belirten bir hareketle kol-
tuğa iyice gömüldü, fakat sesini çıkarmadı.

Onun ileri doğru uzatmış olduğu çenesinin si-
luetine bakarak, «Hadi canım,» dedim, «Biraz konuş-
bakalım. Meraktan ölmemi mi istiyorsun yâni? Senin-
le tesâdüfen tanıştım, fakat benimle sanki senelerce
arkadaşlık yapmış gibi hemen samini oldun ve seni
hiç ilgilendirmeyen bu hâdisevle uğraşmaya başladın.
Bütün bunların sebebi nedir? Kimsin sen»

Hafifçe güldü ve, «Demek merak ettin,» dedi,
«Fakat korkma, ben kimse değilim. Yalnız hayattan
intikam almak istiyorum, çünkü çocukluğum sefalet

içinde geçti. Babam işsiz, güçsüz serserinin biriydi ve tiyatro gişeleri önünde bilet kuyruğu yapan insanlardan sadaka isterdi. Oniki yaşında ben de okuldan ayrıldım ve babamın yaptığı gibi dilenmeye başladım. Fakat oramı, buramı çimdiklettiğim için ondan daha çok kazanıyordum. Annem, ben üç yaşındayken bir seyyar satıcıyla kaçmıştı, fakat onu kabahatli bulmuyordum. Babam bir gün beni yaşatmak için para bulmaya çalışırken öldü. Halbuki ben ikimiz için de yetecek kadar para bulabilirdim fakat benim çalışmamı istemiyordu. Fakat herşeye rağmen. babamdı ve severdim onu. O da öldükten sonra hayatta hiçkimsem kalmadı...”

— Bir sigara yakıp bana verir misin? diyerek onun sözünü kestim. Daha fazla konuşmana lüzum yok, öğreneceğimi öğrendim ben.

Gülmeye başladı, «Hiçkimse böyle hikâyeleri sevmez, fakat bunu sen istedin, onun için devam edeceğim. Babam öldüğü zaman onbeş yaşındaydım. O zamana kadar kendimi korumasını öğrenmişim zaten. (Bir sigarayı dudakları arasında yakarak ağzıma ver-di,) Sana bir şey söyliyeyim mi? Sakın bana para yardımında bulunmaya teşebbüs etme. Parayı alır fakat senden de nefret etmeye başlarım. Huyum bu benim Kadınlara para teklif eden erkeklerden nedense nefret ederim.

— Mâdem ki öyle teklif edilen parayı neden alıyorsun?

— Benim de bazı itikatlarını var. O parayı almazsam işlerimin doğru gitmeyeceğine inanırım.

Başını salayarak, «Her neyse,» dedim, «Benim zaten sana verecek kadar param yok.»

Tepede olduğumuz için üç kilometre mesafede olmamıza rağmen Fairview'nun ışıkları görünüyordu. Gaz pedalına biraz daha bastım. Sonra hafif bir kahkaha atarak, «Eğer benden mangır beklersen avucunu yalarsın yavrum,» dedim, «Çünkü ben kendi karnımı zor doyuruyorum.»

— Boşuna kendini üzme, dedi. Senden hiçbir şey beklemiyorum. Paraya ihtiyacım olduğu zaman

Etoile'de gelip birkaç el poker oynamam kâfi gelir. Aklima gelmişken söyleyeyim sana da; benimle sakın poker oynama. Elimde değil, müthiş hile yaparım ve iki dakikada tozunu silkerim. Hile yapmadan oyun oynamam imkânsız. Dediğim gibi elimde olmayan bir şey bu!

— Herhalde kumarbazlar senden epey çekiniyorlardır. Neden böyle şeyler yapıyorsun?

Dikkatle yüzüme bakıyordu. Sürat saatinin ışığı yüzünü hafifçe aydınlatıyor. dudaklarının parlaklığı belli oluyordu. Birdenbire, «Sana bir teklifim var,» dedi, «Barakanda bana da bir yatak verirsen...»

— Efendim? Anlıyamadım!

— Seninle beraber yaşayabilirim demek istiyorum. İki odalı küçücük bir apartmana dünyanın parasını verdiğimi düşünüyorum da...

— Fakat benim evimde yalnız bir yatak var.

— Pişman olacağını zannetmiyorum. Birden gülmeve başladı ve zannedersem, diye devam etti, benden pek hoşlanmıyorsun galiba!

— Hayır sebep bu değil. Ben yalnızlıktan hoşlanan, hürriyeti seven bir insanım. Seninle alâkası yok bunun.

— Hay Allah! Ne kadar sersemim değil mi? Daha az para sarfetmek için ne kadar saçma çareler arıyorum! Bu da benim zayıf tarafım işte. Neyse söylediklerimin üzerinde durma, değmez.

— Pekalâ. Fakat senin, hakikaten sert olup olmadığını da bayağı merak etmeye başladım.

— Bunu anlamak o kadar zor değil ki!

Bu fırsatı kaçırmadım ve arabayı yolun kenarındaki ağaçlardan birinin altına çekerek stop ettim.

— Fırsatlardan istifade etmenenin aptallık olduğunu kısa bir müddet önce anladım, onun için bir daha bu hatâya düşmek istemem.

Oturduğum yerde döndüm ve kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Hiç itiraz etmeden kendini bıraktı; gözlerinde muzipce bir parıltı vardı.

Hafif bir sesle, «Benimle beraber yaşamaktan

korkuyor, fakat böyle fırsatları da kaçırmıyorsun,» dedi.

Dudak dudağa ne kadar zaman kaldığımızı bilmiyorum. Onun hakikaten güzel olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyordum. İnsan böyle zamanlarda zamanın durduğunu hissediyor. Yanımızdan geçen bir araba klâkson çalmasaydı belki de bir müddet daha öyle kalacaktık.

O klâkson sesile sıçrayarak benden ayrılınca, ben de doğruldum ve mendilimi çıkarıp dudaklarımı sildikten sonra arabayı Fairview'ya doğru gazladım.

XVII

Etoile'e girnek için demir parmaklıklı bir kapıyı aşp, dar bir sokaktan geçmek icabediyordu. Kapının önündeki iki fedai Miss Bolus'u görünce kapıyı açtılar. Onu eski bir arkadaş gibi selâmlamış, bana bakmamışlardı bile.

Bir müddet sonra üç katlı ve her tarafı ıslıl, ıslıl parlayan binanın önüne geldik. Binanın damında neon ışıklarından yapılmış bir yıldız, far gibi etrafı aydınlatıyordu. Bize kapıyı açan kapıcının üniforması, mareşal Göring'i dahi kıskandıracak kadar muhteşemdi.

Vestiyerdeki kız, şirin bir tebessümle bana numarayı uzattı; mini eteğinden bana bir mendil ya çıkar, ya çıkmazdı yavrunun.

Miss Bolus beni birkaç dakika bekleteceğini fısıldadı ve yanımdan ayrıldı. Etrafa bakındım; manzara harikulâdeydi. Fakat sıska, düğme gözlü bir herifin kalabalığın arasından bana doğru ilerlediğini görünce keyfim kaçtı. Dikkatle beni süzmesinden, benimle konuşmak istediğini anlamıştım. Üzerindeki smokin-den, buranın adamlarından olduğu anlaşılıyordu. Bu tipleri tanımakta hiçbir zaman güldük çekmem.

— Birini mi arıyorsunuz?

Herifin sesi de kendi gibi kupkuruydu.

— Hayır, diye cevap verdim. Neden sordunuz? Birisi mi kayboldu?

Beyazımsı dilini dudakları üstünde gezdirdi, beni şöyle bir süzdü ve aynı suali tekrarladı:

— Birini mi arıyorsunuz?

Parmağımla kadınlar tuvaletini gösterdim ve, «İşte oradan çıkacak birini bekliyordum,» dedim, «İnşallah fazla bekletmez beni.»

Biraz rahatlar gibi oldu, fakat beni yine bırakmadı. İtham edici bir ifadeyle, «Bundan emin olmalıyım,» dedi, «Burada yalnız başına ortalıkta dolaşan yabancılardan hoşlanılmaz. Yalnız âzâlar girebilir buraya... Tabî bir de misafirleri. Burada bulunmaması icâbedenler barınamaz bu kulüpte. Ben, sizi pek tanıyamadım.»

— Ben de sizi tanıyamadım. İsterseniz tanışalım!

Parmağının ucu ile yanağını kaşdı ve düşmanca nazarlarla yüzüme baktı. Bana itimat etmediği anlaşılıyordu.

— Pekalâ, bu hanımın ismi nedir? diye sordu.

— Miss Bolus.

Onun ismini duvunca ham limon ısırmış gibi suratını buruşturdu. Sonra yine o kuru sesile, «Ah, onunla mı geldiniz?» dedi, «O halde emniyettesiniz demektir.»

Yanımdan ayrıldı, vestiyere doğru yürüdü ve içeri henüz girip gözleriyle etrafı araştıran genç bir adamın karşısına dikildi.

Miss Bolus lâvabodan çıkıp yanıma geldiği zaman parmağımla işaret ederek, «Kim şu kurukafa suratlı herif?» diye sordum.

— İsmi Gates'dir. Bannister'in fedailerinden biri. Onunla karşı, karşıya gelmediğin müddetçe rahat-sın demektir.

Orada daha fazla durmadık, camlı bir kapıdan geçerek büyük bir salona girdik. Yerdeki halı birkaç santim kalınlığında vardı ve karşıda at nalı şeklindeki bir barın arkasında dört barmen gayet usta ve çevik hareketlerle müşterilerine hizmet ediyorlardı.

Barda bir müddet oyalandık. Üçüncü viskiden

sonra Miss Bolus'a, beni biraz yalnız bırakmasını, canı istiyorsa poker oynayabileceğini söyledim.

— Peki, sen ne yapmak niyetindesin? diye sordu.

— Etrafı şöyle bir kolaçan edeceğim. Buranın iç taksimatı hakkında bir bilgin var mı? Misis Cerf nerede saklanabilir sence?

— Üst katta müsait bir yer olacağını tahmin ediyorum. Çünkü yukarda Bannister'in bir dâiresi ve ayrıca da birkaç boş odası var. Eğer Misis Cerf buradaysa muhakkak üst kattadır.

— O halde ben de oraya gideceğim.

Umursamaz bir edayla omuzlarını silkti.

— Bu, bana biraz çılgınlık gibi geliyor ama herhalde benim sözümü dinleyip fikrinden cayacak değilsin. Üst kata kadar varabileceğini de pek zannetmiyorum ayrıca. Neyse, şansın açık olsun.

— Güzel olduğun kadar da cesursun, takdir ediyorum seni. Başım derde girerse beni kurtarmak için polis filân çağırmaya kalkma, bırak kendi, kendimi kurtarmaya bakayım. Çünkü Brandon böyle bir halt karıştırmamı, açık vermemi bekliyor zaten.

— Merak etme, bana itimat edebilirsin. (Viskisini bitirip tabureden aşağı kayd.) Nasıl olsa belâya girecek olan benim başım değil, seninki. Ben de ikinci kata çıkacağım, istersen oraya kadar beraber gidelim. Senin için de iyi olur bu.

Bardan ayrılıp ikinci kata çıkan merdivene doğru yürüdük. Merdivenin dibinde, ellerini yelek ceplerine sokmuş, etrafa meydan okur gibi bakınan ve suratının şeklinden bir boksör eskisi olduğu hemen anlaşılan kısa boylu bir herif duruyordu. Yanına geldiğimiz zaman Miss Bolus'u, başının hafif bir hareketle selâmladı ve arkasından da hemen benim koluma yapıştı.

Homurdanır gibi, «Nereye gidiyor bu?» diye sordu.

— Benimle beraber geliyor. İnsana zorluk çıkarıp durma, maaşına zam gelecek değil.

Genç kızın ahenkli sesine dayanamamış ola-

cak ki, suratıma bir daha baktı ve kolumu bırakarak başı ile geçmemizi bildirdi.

Birkaç basamak çıkıp da herifin beni işitmeyeceğine emin olduktan sonra, «Bu da mı Bannister'in maymunlarından?» diye sordum.

— Bu, Shannon'dur. Uzun müddet iyi bir bok-sör olmak için didindi durdu, fakat ringlerde dikiş tutturamadı. Fakat bu, diğeri kadar tehlikeli değildir. İkisinden birile dalaşmaya mecbur kalsam Shannon'u tercih ederim. Gates daima silâhlı dolaşır.

Merdivenler bittiğinde dar bir koridorda bulunuyorduk. Biraz ilerde poker salonu görülüyordu ve oynayanların havasına bakılırsa ufak para pek kullanılmıyordu burada galiba.

Miss Bolus, «Koridorun sonunda bir bar daha var,» dedi, «Oraya gittiğinde üst kata çıkan merdiveni hemen göreceksin. Hadi bakalım, ben ayrılıyorum, iyi şanslar!»

Bunları söyledikten sonra benimle hiç alâkası yokmuş gibi poker salonuna daldı ve kalabalığa karıştı.

Etrafa seri bir göz attıktan sonra koridorun nihâyetine doğru yürüdüm; buradaki bar aşağıdakinden biraz daha küçüktü. Üst kata çıkan merdiven birkaç metre yan tarafımdaydı. Birden iri yarı bir gençle, suratını asmış bir sarışının sallanarak bana doğru ilerlediklerini gördüm. Fakat benimle hiç ilgilenmeden yanımdan geçip bara doğru yollarına devam ettiler. Koridorda hiç kimse yoktu.

Bu fırsatı kaçırmadım ve seri bir hareketle merdivene atıldım. Basamakları üçer, dörder fakat gürültü etmemeye çalışarak çıkıyordum. Nihayet arkamdan hiç kimse, (Hey!) diye bağırmadan ve sırtıma da bir kurşun yemeden merdiveni bitirdim.

Önünde uzanan koridorun sağ ve solundaki kapıların hepsi de kapalıydı. Bir an durarak etrafı dinledim. Hiçbir ses duyulmuyordu.

Araştırmaya hangi taraftan başlayacağımı düşünüyordum ki, beş, altı metre ilerde bir kapı âni olarak açıldı ve kırmızı pantolon, beyaz blüz giymiş bir sarışın koridora çıktı.

Ve bu sarışın, Anita Cerf'in ta kendisiydi.

Beni görür görmez olduğu yerde kaldı ve içini çekti, sonra karyolasının ayak ucunda bir hortlak görmüş gibi bembeyaz oldu, geriye dönerek çıktığı kapıya atıldı. Fakat hemen ileri atılmış ve ayağımı kapı aralığına sokmuştum. Bir müddet kapıyı iterek kapamaya çalıştı, fakat muvaffak olamayacağını anlayınca birden geri çekildi ve karşı taraftaki başka bir kapıya saldırdı. Kapının tokmağını yakaladığı an bileklerine yapışmıştım.

— Bir dakika bakalım! dedim. Seninle konuşacaklarımız var.

Bütün gücüyle bileklerini kurtarmaya çalışıyor, mücadele ediyordu. Korkudan gözleri büyümüş, saçları karmakarışık olmuştu. Yüzü daha sertleşmiş, ihtiyarlamış gibiydi; evime gelerek beni baştan çıkarmaya çalışan Anita ile alâkası yoktu. Yalnız, gözlerindeki korku ifadesinin sebebini bir türlü anlayamamıştım.

Bulunduğumuz yer, fevkalâde döşenmiş bir yatak odasıydı. Bir gece kulübünün üst katında böyle bir yatak odasının bulunacağı aklıma gelmezdi doğrusu. Fakat Anita bu güzel şeyleri görececek halde değildi tabii. Müthiş bir tren kazasında devrilmiş, parçalanmış bir vagondan çıkar gibi bir hâli vardı.

— Seni her yerde aradım, sayın niadam, dedim. Sana sorulacak iki çift sözüm var.

Titreyen parmağı ile kapıyı gösterdi ve boğuk bir sesle, «Çabuk çık buradan,» dedi. «Cevap vermiyeceğim sana.»

Bütün vücudu zangır, zangır titriyordu.

— Cevap vermiyeceksin, ha! Peki ya kolye? Kolyenden vaz mı geçtin?

— Ne demek istiyorsun?

— Ne demek istediğimi bilmiyor musun? Dana Lewis'e verdiğin kolyeyi bu kadar çabuk mu unuttun? Neden vermiştin o kolyeyi Dana'ya?

Birden elimden kurtuldu ve koşarak tuvalet masasının çekmecelerinden birini açtı. Oradan ne çı-

karacağını anlayacak kadar polis filmi görmüştüm. 25'lik otomatığı çekinceden çıkarmasına fırsat vermeden elimi, elinin üzerine bastırdım.

— Bırak onu, dedim. Sersemliğin lüzunu yok!

Tabancayı iyice kavramıştı, onu elinden almaya çalışırken dirseğiyle göğsüme müthiş bir darbe indirdi. Ondan böyle bir şey beklemediğim için boş bulundum ve sendeledim. Arkaya doğru yıkılırken onu da kendime çekmiştim, ikimiz birden yere yuvarlandık. Dişi bir kaplan gibi döğüşüyordu. Bir müddet halının üzerine yuvarlandıktan sonra yine beraberce ayağa kalkmaya muvaffak olduk.

Bu şekilde işin uzayacağını anlamıştım, çenesine yumruğumla hafifçe dokundum ve «Yeter artık be!» diye bağırdım, «Yoksa canını yakmaya mecbur olacağım.»

Tabancayı bir türlü bırakmıyordu. Çâresiz olarak kolunu büküm ve sırtından yukarı doğru hafifçe kıvırdım. Canının acısından öne doğru eğildi ve tazyiği arttırınca tabancayı tutan parmakları gevşedi. Yere düşen tabancaya bir tekme atarak karşı duvara gönderdim. Tabanca duvara çarpıp yana kaydı ve yatağın altına girdi.

Yere diz çökerek, «Kolumu kırıyorsun,» diye inledi.

Kolunu bıraktım, koltuk altlarından tutarak ayağa kaldırdım ve bir adım geri çekildim.

— Özür dilerim, hanımefendi, dedim, eğer tekrar güreş etmeyi düşünmüyorsanız biraz konuşalım. Söyle bakalım şimdi, kolyeyi Dana'ya neden vermiştin?

Gözlerime bakarak bileklerini oğuşturdu ve, «Kolyeyi ben vermedim ona,» dedi.

— Onunla beraber evine kadar gittin ve içeri girerken kolyen boynundaydı, sonra da kolyesiz olarak gittin ordan. Kolyeyi onun evinde bulduk. Sen vermediysen kim yaptı bu işi? Neden yaptı?

— Sana, ben vermedim diyorum!

— Sizi beraber görmüşler. Hakikatı kime söylemek istersin, polise mi, bana mı? Kararını ver.

Kararını verdi ve kendini birden yatağın kenarına attı. Diz çökmüş, tabancayı aramaya başlamıştı, fakat bulamadı tabii.

Artık sabrım tükenmeye başlamıştı. Gözlerim karardı ve onu y akaladığım gibi sert bir hareketle yatağın üzerine fırlattım. Nefesi kesilmiş gibi bir müddet hareketsiz kaldı.

Karşısına dikildim ve tekrar sordum:

— Ona kolyeni neden verdin Cevap ver bana.

Nefes, nefese, «Hayır,» dedi, «Onu ben vermedim. Kolyeyi çaldılar benden.»

— Pekalâ, ondan ayrıldıktan sonra bir taksiye atlayıp East Beach'e gitmenin sebebi nedir?

Zorlukla doğrularak yatağın üzerine oturdu. Gözlerindeki korku ifadesi hâlâ kaybolmamıştı.

— Söylediğinden bir şey anlamıyorum. Ben East Beach'e filân gitmedim.

— O öldürüldüğü zaman sen de oradaydın. O zavallıyı belki de sen öldürdün. Evet, katil sensin!

— Hayır, oraya hiç gitmedim ben! Çık dışarı, sesini duymak istemiyorum, defol burdan!

Garibime giden şey, bağırmamak için kendini sıkmasıydı. Bana söylediklerini de gayet hafif bir sesle söylüyor, sanki başkasının duymasından korkuyordu. Korkusunun sebebi ben değildim. müthiş bir şeyden korkuyordu bu kadın. Onun korkusu beni de endişelendirmişti.

— Demek hiçbir şey bilmiyorsun ha! dedim. Öyleyse neden köşe bucak saklanıyorsun? Neden evine dönmüyorsun? Cerf de burada olduğunu biliyor. Hadi, konuş artık.

Tekrar korkulu gözlerle yüzüme baktı. Bir şeyler söylemek istedi, fakat kelimeler dudaklarında eridi. Vücudu kaskatı olmuştu. Gözleri büyümüş, yüzünü bir vahşet ifadesi kaplamıştı.

Ne arkamdaki kapının açıldığını ne de içeri girildiğini duydum. Fakat önümdeki dolabın camında hafif bir hareket sezmiştim. Yavaşça geri döndüm.

Ralph Bannister, eli kapının tokmağında olduğu halde arkamda duruyordu. Bannister orta boylu,

geniş omuzlu, siyah saçlı, giyimine ve tuvaletine son derece meraklı bir adamdı. Üzerinde, çok iyi bir terzi elinden çıktığı belli olan beyaz bir smokin vardı. Gözlerinin altındaki şişlikler, yüzüne yorgun bir ifade veriyordu. Onu birkaç kere şehrin lüks lokantalarından bazılarında görmüş, fakat hiç konuşmamıştım. Onun da beni tanıdığını zannetmiyordum. Bar sahibinden ziyade tanınmış bir avukata veyahut da mütehassıs bir doktora benziyordu.

Yan gözle Anita'ya baktığımda onun, yumruklarını sıkıldığını gördüm.

Bannister, Anita'ya bakmadı bile. İfadesiz nazarlarla bir müddet beni süzdü, sonra tehdit ifade eden bir sesle, «Bu kolye hakkında ne biliyorsunuz?» diye sordu.

— Ben, senin yerinde olsam bu işe burnumu sokmam. Fakat cinayet işine adının karışması seni üzmecekse mesele yok tabii!

Söylediğimi duymamış gibi, «Kolye nerede?» diye sordu.

— Emin bir yerde. Bu hanım sana bir cinayet hadisesine karıştığından bahsetti mi acaba? Onu burada saklamakla suç ortağı olduğunun farkında değil misin? Ama böyle şeyler belki de seni eğlendiriyordur!

İfadesiz nazarlarını Anita'ya çevirdi:

— Bana bahsettiğin adam bu mu?

Anita yalnızca başını sallamakla iktifa etti. Korkudan boynunun damarları fırlamıştı.

Bannister tekrar bana döndü.

— Buraya nasıl girdin sen?

Gail Bolus'un ismini mümkün olduğu kadar saklamaya kararlıydım; onun için hafifçe güldüm ve, «Bir yolunu buldum işte!» diye cevap verdim. «Buraya girmek yasak mı?»

Küçük gözlerini iyice küçülterek yüzüme baktı ve ağır, ağır ilerleyerek duvardaki bir düğmeye bastı. Kalp hastaları gibi hareketlerine çok dikkat ediyor, âni hareketlerden kaçınıyordu.

Birden yatağın altındaki tabanca aklıma geldi. Fakat yatak benden oldukça uzaktı ve ben dizüstü

çöküp de onu buluncaya kadar da Bannister beni seyretmezdi herhalde. Onun için böyle bir çılgınlık yapmaktan vazgeçtim ve olabilecekleri beklemeye karar verdim. Hadiseler beni fazla bekletmiyordu zaten. Kapı birdenbire açıldı ve Gates heyecanla içeri daldı. Beni görür görmez de tabancasını çekmişti kâfir.

Bannister, onun yüzüne bile bakmadan, «Nasıl girdi bu buraya?» diye sordu.

Gates'in yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Bana dişlerini gıcırdatarak baktı ve, «Onu buraya Gail Bolus getirdi,» diye hırladı.

Koridorda bir ayak sesi duyuldu ve Shannon da hızla içeri daldı. Bannister ona bakarak, «Çabuk Gail'i buraya getir,» dedi. Sonra Anita'ya elile işaret ederek, «Kenara çekil söyle,» diye devam etti.

Anita korkulu bir sesle, «Bu adam yalan söylüyor,» dedi, «Benden ne istiyor anlamıyorum.»

Bannister kapıyı kapatarak Gates'in yanına gitti:

— Buraya kimsenin çıkmamasını söylemişim, değil mi? Bir daha böyle bir şey olursa Shannon'u da seni de kapı dışarı edeceğim.

Gates hiç sesini çıkarmadı, yalnız düğme gözlerinde müthiş bir öfke okunuyor ve yiyecekmiş gibi bana bakıyordu.

Bannister'e döndüm ve, «Senin yerinde olsam bu hâdiseye hiç karışmazdım,» dedim. «Misis Cerf'i çıkar buradan ve kurtul bu işten.»

— Demek sence bunu yapmak o kadar kolay, ha?

Birkaç dakika sonra koridorda tekrar ayak sesleri duyuldu ve Miss Bolus, arkasında Shannon olduğu halde içeri girdi. Hiç de korkmuş görünmüyordu.

— Merhaba çocuklar! dedi, sonra bana bakarak: Sen nasıl çıktın buraya? diye devam etti.

Fakat Bannister şaka edecek durumda değildi. Parmağıle beni göstererek, «Bunu buraya sen mi getirdin?» diye sordu.

Miss Bolus kaşlarını kaldırdı, «Evet, yeni müşteriler kazanmak istemez misin?»

— Sizin gibi müşterilerle işim yok benim. Senin bir gün başıma iş çıkaracağını biliyordum zaten.

— Bu akşam neden bu kadar kabasın anlamıyorum doğrusu! Şu köpeğine söyleyen de elindeki tehlikeli oyuncakçı cebine koysa. Burada bir kaza çıkmasını istemezsin herhalde. (Bana baktı.) Haydi gel, çıkalım buradan.

Onun bu cesurane diskurunun bir fayda temin etmiyeceğini çok iyi biliyordum ve verimden bir santim bile kımıldamamıştım. Gates'in bakışları hiç hoşuma gitmiyordu. En ufak bir hareketimde tetiğe doku-
nacağından emindim.

Bannister de ona dönerek, «Kımıldarsa çek tetiği,» dedi ve Shannon'a elile hafif bir işaret yaptı.

Shannon, Gail'in yanına yaklaştı ve aniden çenesine müthiş bir darbe indirdi. Miss Bolus, ayaklarının dibinde dinamit patlamış gibi sıçrayarak tuvalet masasının üzerine yıkıldı ve oradan da şişe ve kavanozlarla beraber yere yığılıp kaldı. Cam parçalarının üzerine düşmüş ve kırılan şişelerden biri yüzünü kesmişti; yanağındaki kesikten çenesine doğru kırmızı bir çizginin belirlediğini görerek dişlerimi sıktım.

Bütün bunlar birkaç saniyenin içinde olmuş ve Bannister'in, Shannon'a yaptığı işareti görmeyen Gates bile ne olduğunu anlayamamıştı. Onun bu şaşkınlığından istifade ederek üzerine atıldım ve elindeki tabancaya vurarak yere düşürdüm. Fakat tabanca Bannister'in tam ayağının dibine düştü. Buna aldırmadan Gates'e vurduğum ikinci bir yumrukla onu halının üzerine gönderdim. Shannon'un üzerime geldiğini görünce ani bir hareketle eğilerek yumruğundan kurtuldum ve midesine bir d irekt çıkardım. Fakat sanki kum torbasına vurmuştum. Suratıma inmek üzere olan sağını eskivleyince yumruğu kulağımı sıyrarak geçti ve hiç beklemeden iki kısa kroşe çaktım. Bu sefer istediğim olmuş, Shannon homurdanarak yere yıkılmıştı. Arkamı dönünce Gates'in sendeleyerek üzerime geldiğini gördüm ve gülle gibi bir aparkütle onu dörtayak üstüne indirdim. Sıra yine Shannon'daydı; solundan gayet güzel kurtuldum, fakat benim aparkütün aynısını ondan

yiyinge dñnyamı şaşırdım. Gñzlerim kaydı, kendimi toparlamak için başımlı silkeledim ve daha kendime gelmeden yediğim ikinci bir yumrukla karanlık kuyuya yuvarlandım.

XIX

Gñzlerimi açtığım zaman ilk gördüğüm şey tavadan sarkan lâmba oldu. Çiğ ışık, karşımdaki tuğla duvarda garip gölgeler meydana getiriyordu. Başımı hafifce çevirince gölgelerin, ters çevrilmiş bir sandık üzerinde kâğıt oynayan iki kişiye ait olduğunu anladım.

Gñzlerimi tekrar kapayarak olanları hatırlamağla çalıştım. Acaba Miss Bolus'a ne yapmışlardı? Başımda müthiş bir ağrı vardı. Kirpiklerimin arasından bakınca bulunduğumuz verin, penceresiz bir mahzen olduğunu gördüm. Kâğıt oynayanlar da Gates'le Shannon'du; dudaklarına sıkıştırılmış olan sigaraların dumanı tavana doğru kıvrılarak yükseliyordu.

Üzerinde yatak olmayan bir somyanın üzerinde yatıyordum ve beni bağlamak zahmetine dahi katlanmamışlardı. Hiç kımıldamadan yatıyordum. Shannon'dan yediğim aparkütün tesiri yavaş, yavaş geçmeğle başlamıştı. Fakat iyice kendimi toparlayıp, harekete geçecek kadar kuvvet bulmadan, onlara ayıldığımı belli etmemeliydim. Gates'i kolayca haklayacağımdan emindim, fakat Shannon'u safdışı etmek pek okadar kolay değildi. Herif hayatında benimkilerden kuvvetli kimbilir ne kadar yumruk yemişti.

Gates birden, sanki düşüncelerimi okumuş gibi, «Şu herif uyansa artık be!» dedi, «Patron konuşmak istiyordu onunla.»

Shannon, mağrur bir sesle, «Ben birini uyuttuğım zaman kolay uyanamaz o adam». diye cevap verdi, «Senin hâlin neydi öyle? Bir fiskeyle hemen yattın!»

Başımı ağır bir hareketle onların bulunduğu tarafa çevirdim ve ellerimle, kuvvet almak için somyanın kenar demirlerini kavradım. Aşağı, yukarı benden üç metre kadar uzaktaydılar. İlk baktığımda onları da-

ha uzakta zannetmiştim. Fakat Gates tilki gibiydi. Hareketimi hemen farketti ve tabancayı kavradı.

— Açıkgözlük yapmağa kalkma sakın! dedi: «Yoksa canın yanar sonra». Shannon'a baktı ve «Git patrona haber ver» diye devam etti: «Ben ona arkadaşlık ederim burada.»

Shannon ayağa kalktı ve bana kötü, kötü baktıktan sonra kapıya doğru yürüdü.

Çenemi oğuşturarak, «Gail Bolus ne oldu?» diye sordum.

Yüzünde şeytanca bir gülüş belirdi ve «Merak etme meşgul oluyorlar onunla» dedi, «Sen çeneni kapa bakalım, yoksa iskembende ufak bir delik açiveririm.»

Saatime bir göz attım; onbire yirmi vardı. Demek ki klübe geldiğimiz birbuçuk saatten fazla olmuştu. Ne olacağını beklemekten başka çarem kalmamıştı. Tabii olacakların, hoşuma gitmeyeceğini de biliyordum.

İçerde, tavandan damlayan bir su sesinden başka çıt yoktu. Gates ağzında sigarası ve elinde tabancası gözlerini benden ayırmıyordu. Onu gafil avlamam şimdilik imkânsızdı.

Bir müddet sonra kapı açıldı; Bannister, arkasında Shannon olduğu halde içeri girdi ve ellerini cebine sokarak yatağın ayak ucunda durdu. Shannon da baş ucuma gelmiş ve bana iyice sokulmuştu; ter ve tütün karışımı pis bir kokusu vardı hergelenin.

Bannister'in sözleri beni oldukça şaşırttı. Benimle alay ediyor zannettim.

— Özür dilerim sizden Mister Malloy, dedi, Bana kim olduğunuzu neden daha önce söylemediniz? Sizi bir başkasile karıştırdım, af edersiniz.

Yerimden doğruldum ve ayaklarımı yere koyarak tekrar çenemi oğdum.

— Kendimi takdim etmeme fırsat vermediniz zannedersenem.

— Üst kata çıkmağa hakkınız yoktu ama. Sonra Misis Cerf'in sözlerine aldandım. Şu anda tamamen serbestsiniz. İstedığınız zaman çıkabilirsiniz buradan.

— O halde şu yakışıklı dostunuza söyleyin de elindeki oyuncağı cebine indirsin.

Gates, patronunun şaka yaptığını zannetmiş, pis, pis sırtıyordu, fakat Bannister'in işaretini görünce isteksiz bir hareketle tabancayı indirdi ve duvarın dibine çekilerek olacakları seyretmeğe hazırlandı.

— Pekalâ, teşekkürler, dedim. Misis Cerf nerede?

— Gitti. Gönderdim onu.

— Nereye gitti?

— Bilmiyorum. Bavulunu toplamasını ve arabayı da alarak gitmesini söyledim. Buradan on dakika kadar evvel çıktı, (Cebinden çıkardığı deri sigara tabakasını bana uzattı,) Bahsettiğiniz kolye beni çok ilgilendiriyor. Bu hususta birşeyler biliyorsunuz galiba.

Tabakadan bir sigara alarak yaktım.

— Neden soruyorsunuz? Bu kolyede sizin bir hakkınız var mı?

— Onu bana vereceğini söylemişti.

— Kim, Misis Cerf mi?

— Evet. İki gün önce gelip beni gördü. Birşeyden korktuğunu ve saklanması icabettiğini söyledi. Klüpteki odalardan birini ona sekiz günlüğü beşyüz dolara vereceğimi söyledim. Fakat müthiş korktuğunu anlamıştım, sonra kocası da milyonerdi. Konuşmamız sonunda kolyeye mukabil ona yer vereceğimi ve koruyacağımı bildirdim. Fakat dün gece buraya gelince kolyeyi çaldıklarını söyledi. Ona inanmamıştım, fakat durumunu görünce söylediğinin hakikat olabileceğini hissettim. Korkudan ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Bu akşam da onunla tekrar konuşacaktım, fakat siz gelince işler aksadı tabii. Görüyorsunuz ya, kolye bana aittir artık. Nerede olduğunu söylerseniz memnun olurum.

— Kolye size ait değil. Onu Dana Lewis isminde cinayete kurban giden bir genç kızın odasında bulduk. Gazetelerde belki okumuşsunuzdur. Onun bizde olduğunu polis de bilmiyor, fakat bir müddet sonra öğrenecekler tabii. Onun için hem kolyeyi, hem de Misis Cerf'i unutmaya bakın. Sizin için iyi olur.

Bannister, canı sıkılmış gibi yüzünü ekşitti, sonra da omuzlarını silkti.

— Kimdi bu Dana Lewis? Misis Cerf'le ne ilgisi vardı?

— Dana, benim ajanlarımdan biriydi ve Mister Cerf tarafından, karısının takibi için angaje edilmişti. Size ancak bu kadar söyleyebilirim, fakat kimse duymamalı bunu.

— Onu, Anita'nın mı öldürdüğünü zannediyorsunuz?

— Bilmiyorum, pek zannetmiyorum ama, olabilir de.

Bannister bir an düşündü ve kendi, kendine konuşur gibi, «Yani kolyeye elveda diyeceğiz, öyle mi?» diye mırıldandı, «Ne yapalım, kısmet değilmiş.»

— Anita neden korkuyordu öyle? diye sordum, Hortlak görmüş gibi bir hâli vardı.

— Bilmiyorum, korkusunun sebebini bana söylemedi. Fakat bahsettiği adamdan korkuyordu muhakkak. Buraya geldiğinden beri hep gördüğünüz gibiydi. Koridorda bir ayak sesi duysa, oturduğu koltuktan sıçırıyordu. Ona buradan gitmesini söylediğim zaman yüzü, idam mahkûmlarının yüzüne döndü. Herneyse başıma bir iş açmadan onu buradan defettiğime memnunum.

— Buraya geldiği zaman sizden, kendisini korumanızı istemisti, değil mi?

— Evet, tehlikeli bir adamın, kendisini tehdit ettiğini, bir müddet ondan saklanması icabettiğini söyledi. Adam buraya gelirse benim işe müdahale edeceğime emindi. Sizi görünce bahsettiği o adam zannettim ve sizi bu yüzden hırpaladık biraz. Fakat bayıldığınız zaman ceplerinizi karıştırınca kim olduğunuzu anladık ve Anita'nın da yalan söylediği böylece meydana çıktı. İşte bütün mesele bu. Bir daha başınıza böyle şeyler gelmemesi için buraya gelmemenizi rica ederim. Böyle hâdiselerden daima çekinirim ben. Söylenecek başka birşey kalmadı, benim de çok işim var. Güle, güle Mister Malloy.

Yavaşça ayağa kalktım.

— Peki, Gail Bolus ne olacak?

— Arabanızda sizi bekliyor.

— Onun gönlünü almak için birşeyler versey-

diniz bari. Dövüldüğünü söyleyerek aleyhinizde dâvâ açabilir.

Bannister hafifçe güldü:

— Evet, dedi, İsterse yapabilir bunu ama yapmaz. Onu iyi tanırım. Ne zamandan beri buraya gelip hileyle milletin parasını alıp duruyor. Yediği sopa belki aklını başına getirir biraz.

— Pekalâ, madem ki siz böyle düşünüyorsunuz... Nasıl çıkacağım burdan?

Bannister Shannon'a döndü:

— Mister Malloy'u kapıya kadar götürüver, dedi. Bundan sonra da aklını başına topla. Ne onu, ne Gail'i bir daha burada görmek istemiyorum, anlaşıldı mı?

Mahzenden, tek ampulle aydınlatılmış dar bir koridora çıktık. Shannon, «Dosdoğru yürü bakalım» dedi, «İlerdeki kapı garaja açılır. Bir daha da kemiklerine masaj yaptırmak istemedikçe buralara düşeyim deme.»

İt oğlu it aklınca benimle dalga geçiyordu. Birden durdum ve yüzüne alaylı bir ifadeyle bakarak, «Sen de bir daha kadınlara yumruk atayım deme,» dedim. «Kahramanlık sayılmaz o yaptığın. Sonra birgün bir belâlısına da rastlayabilirsin.»

Bana vurmak ister gibi elini kaldırdı; benim de istediğim buydu zaten. Kroşemi yediği an, çene kemiği kuru bir dal parçası gibi çatırdadı. Daha kendisini toparlamadan ikinci yumruğu da aynı yere indirdim. Sırtüstü yere uzandı hergele. Acele etmem lâzımdı, Gates gürültüyü duyup gelebilirdi. Yanına gittim, topuğumu tam ağzı ile burnunun üstüne koyarak bütün gücümle bastım. Hayatımda, kadınları döven serseriler kadar beni çileden çıkaran hiçbirsey yoktur.

XX

Santa - Rosa'nın kapısında dırdım ve klâkso-nu birkaç kere çaldım. Saat biri geçiyordu. Gecenin bu saatinde acaba içeri girebilecek miyim diye düşünürken bekçi kulübesinin ışığı yandı ve iri, yarı, çizmeli bir adam dışarı çıktı. Neyse ki dostum Mills değildi bu.

Bekçi el fenerile yüzümü aydınlatınca, «Mister Cerf döndü mü?» diye sordum.

— Evet, ama bu saatte ziyaretçi kabul edeceğini hiç zannetmiyorum. Kimsiniz siz?

İsmimi söyleyince, «Biraz bekleyin» dedi, «Birsorayım.»

Adanın kulübeye girip dahili telefonun başına geçince arabadan indim ve doğum evinde haber bekleyen babalar gibi bir aşağı, bir yukarı dolaşmağa başladım. Etoile'den ayrıldıktan sonra Gail Bolus'u, Jefferson Avenue'deki iki odalı apartmanına bırakmış, sonra da Anita Cerf'in eve dönmüş olabileceğini düşünerek Santa - Rosa'nın yolunu tutmuşum. Dönmemişse bile Mister Cerf'den onun nerede olduğunu öğrenebilirdim belki.

Bekçi birkaç dakika sonra dışarı çıktı:

— Sizi kabul edecekler, dedi. Kapıyı açıyorum, evin önüne kadar arabanızla gidebilirsiniz.

Binanın her tarafı kapkaranlıktı. Fakat kapı, çalmama lüzum kalmadan açıldı ve uşak hiçbirşey demeden şapkamı aldı. Cerf'in ikinci kattaki çalışma odasına gelene kadar yine bir sürü merdiven inip, çıktık ve bir kilometreye yakın yol yürüdük.

Kapının önüne geldiğimizde uşak kapıyı çaldı ve sonra açarak geldiğimi bildirdi:

— Mister Malloy, efendim.

Cerf büyük bir koltuğa oturmuştu; parmaklarının arasında bir puro. dizlerinin üzerinde de sayfaları açık bir mecmua vardı. İçeri girdiğimi görünce mecmuayı kapadı ve yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Sonra kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve oldukça sert bir sesle, «Buyurun» dedi. «Ne istivorsunuz?»

Ses kalitemi ben de istediğim gibi ayarlayabildim ve binu yaptım. Ayni ses tonuyla, «Misis Cerf'i» diye cevap verdim, «Henı de mümkün olduğu kadar çabuk!»

Benden böyle bir cevap beklemediği için birden şaşırdı, yüzü karardı ve oturduğu yerde hafifçe doğruldu.

— Yine başlamayalım. Mister Malloy, dedi, Vakit çok geç. Söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa lût-

Ben beni yalnız bırakın. Dinlenmeye ihtiyacım var.

— Ben de çok yorgunum, Mister Cerf, dedim. Fakat bu işi bitirmemiz lâzım. Sabahtan beri çalışıyorum ve bir sürü şey öğrendim. Öyle zannediyorum ki, karınızın da bu cinayet meselesine adı karıştı. Bunları ar veya geç polis de öğrenecektir.

— Karın şehirden ayrıldı. Onun bu hâdiseye karıştırılmasını istemiyorum Mister Malloy. Onunla konuşamazsınız. Asla göremiyeceksiniz onu. Bunun için elimden geleni yapacağım.

— Ben onunla konuştum bile!

Purosu birden parmaklarının arasından kaydı ve halının üzerine düştü. Hemen eğildi ve puroyu aldı, fakat bir müddet o şekilde kaldı. Yüzünü göremiyordum. Nihayet doğruldu; güneş yanığı yüzü hafifçe sararmış, gözlerinde bir endişe ifadesi belirmişti.

— Konuştunuz mu?

Kendime bir sandalye çekerek oturdum ve «Evet» diye cevap verdim. «Bu sabah Miss Bensinger'e, karınızı sayfiveye gönderdiğinizizi söylemişsiniz. Halbuki onu dün akşamdan beri görmediniz ve geceyi nerede geçirdiğini de bilmiyorsunuz. Onun, bu cinayet işine karıştığından eminsiniz ve korumağa çalışıyorsunuz. Fakat bu iş böyle yürümez. Neden yürümeyeceğini de söyleyeyim size: Karınız dün gece onbuçuğa doğru bana geldi ve neden takip edildiğini öğrenmek istedi, hattâ bunun için bana para teklif etti. Fakat ona hiçbirşey söylemedim ve sizi görmesini bildirdim. Benden birşey öğrenemeyeceğini anlayınca Dana'yı buldu ve takriben onbirbuçukta beraberce Dana'nın evine gittiler. Misis Cerf içerde yirmi dakika kadar kaldıktan sonra çıktı ve bir taksile East Beach'e gitti. Bir saat kadar sonra Dana'ya telefon edildi ve o da evden çıkıp bir yere gitti. Kısa bir müddet sonra da Owen Leadbetter isminde bir adamın vardırını ile East Beach'in kumları üzerinde cesedi bulundu. Adamlarımdan birini polisten önce Dana'nın evine gönderip araştırma yaptırdım, yazdığı rapordan birşevler öğrenmeyi ümit edivordum. Yapılan araştırmada karınızın kolyesi orada, Dana'nın yatağı altında bulundu.

Bütün anlattıklarımı ifâdesiz bir yüzle, hiç kı-
mıldamadan, hiçbirşey söylerneden dinledi. Sanki an-
lattıklarım onu hiç ilgilendirmiyordu. Fakat kolyeden
bahsedince kendini daha fazla tutamadı ve «Yalan bü-
tün bunlar!» diye âdeta bağırdı, «Yalan söylüyorsu-
nuz!»

Farkında olmadan yumruklarını sıkıyordu.

— Yalan değil, Mister, dedim, Çünkü kolye-
bende. Fakat onu oradan almakla hatâ ettiğimi anla-
dım. Hiç üzölmeyin, sizin **isminizi** elimden geldiği ka-
dar polisten saklayıp verdiğim sözü tutmağa çalışaca-
ğım. Fakat bunu yapabilmem için Misis Cerf'i bulmam
lâzım. (Oturduğu yerde kımıldamadan beni seyrediyor-
du. Yumrukları hâlâ sıkılıydı. Bir müddet konuşur di-
ye bekledim, fakat hiçbirşey demeyince devam ettim:)
Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Dana'nın cesedinin
bulunmasına yardım eden Owen Leadbetter ismindeki
adam da bugün öğleden sonra öldürüldü. Cinayetin
hangi sebeple işlendiğini bilmiyoruz. Fakat öyle zanne-
diyorum ki Leadbetter katili görmüştü ve ona şantaj
yapmak istedi. Yâni anlayacağınız, işler büsbütün ka-
rıştı.

Birden, elile öfkeli bir hareket yaptı ve panto-
lonunun üzerine düşen puro külüne baktı. Sonra sesini
yükselterek: «Size iş vermekle nekadar büyük hatâ et-
tiğimi anlıyorum!» dedi, «Fakat beni böyle pis işlere
karıştırmanıza müsaade etmiyeceğim, anlaşıldı mı? Şu
aptal kız öldürüldü diye...»

— Dana Lewis, sizin için çalışırken öldürüldü,
Mister Cerf, dedim, bu işi ona vermeseydik bugün hâlâ
hayatta olacaktı zavallı kızcağız. Onun ölümünden, be-
nim kadar siz de mesulsünüz.

Anlayamadığım birşeyler mırıldandı. Öfkesin-
den, parmaklarla oturduğu koltuğun kenarlarını tıklar-
datıp duruyordu.

— Ben, böyle bir mesuliyeti kabul etmiyorum,
dedi.

— Bütün bildiklerimi polise anlatırsam kabul
etmek mecburiyetinde kalırsınız ama!

Dilini, kurumuş dudakları üzerinde gezdirdi ve

bir müddet ayakkabılarının ucunu seyrettikten sonra daha normal bir sesle konuştu:

— Dinleyin, Mister Malloy. Bu hâdiseye isminin karışmaması için ne icabediyorsa yapın. Ben herşeyden önce kızımı düşünmek mecburiyetindeyim.

— Şu anda Misis Cerf'i düşünsek daha iyi olacak. Nerede o?

— Biraz önce onunla konuştuğunuzu söylediniz ya! Şimdi neden bana soruyorsunuz?

— Evet, söyledim. Fakat konuşmamız yarım kaldı. Onu, Etoile isimli gece kulübünde buldum, orada saklanıyordu. Buraya gelmedi mi?

Başını, hayır mânâsında salladı.

— Peki, ondan hiç haber almadınız mı?

— Hayır.

Oldukça sâkinleşmişti, fakat yüzündeki endişe ifâdesi hâlâ kaybolmamıştı.

— Dün gece orada mı kaldı yani?

— Evet, kulübün sahibi Bannister'e, bir adamın kendisini tehdit ettiğini söylemiş ve ondan, kendisini korumasını istemiş. Bannister de kolyeye mukabil onu koruyacağını vâdetmiş, fakat kolyeyi alamayınca onu kulüpten kovdu.

— Büyük rezâlet! diye mırıldandı, sonra ayağa kalkarak sordu: Onu tehdit eden bu adam kimdir?

— Biz de bilmiyoruz. Belki de ona şantaj yapan adamdır.

Odanın içinde bir müddet asabî adımlarla dolaştı, sonra gelerek önümde durdu.

— Sizce Anita o kızı öldürmüştü olabilir mi?

Rahat bir tebessümle onun endişeli yüzüne baktım.

— Hiç zannetmiyorum. Dana ve Leadbetter bir 45 likle öldürüldüler ve Leadbetter'i öldüren kurşun aşağı, yukarı yirmi metre mesafeden atılmıştı. Bu kadar mesafeden bir kadının, hem de bir 45 likle insan başı gibi küçük bir hedefe isabet kaydedebileceğini benim havsalam almıyor. Fakat Misis Cerf bu şekilde şüpheli hareketlere devâm ederse, polis işin bu tarafını düşünmeyi sonraya bırakır ve onu bir numaralı zanlı olarak yakalayır.

Eline aldığı bir kâğıt parçasını didikleyerek, «Onunla evlenmekle hayâtımın en büyük hatâsını işle-
dim zâten,» dedi. «Benim ismimi bu hâdiseden uzak
tutmağa çalışın, Mister Malloy. Herşeyden önce kızımı
düşünüyorum ben. Herhangi bir şekilde size yardım et-
mem icâbederse elimden geleni yapacağım, buna emin
olmalısınız. Fakat ne polis, ne de gazeteler bu hâdisede-
ki rolümü öğrenmemeli.»

— Merak etmeyin, dedi, gayret edeceğim, fakat
Misis Cerf'i muhakkak bulmam lâzım. Bunun için bana
yardım edebilirsiniz. Meselâ bankadaki hesabını bloke
edebilirsiniz. Bunu yaparsanız burava dönmeye mecbur
kalır ve...

— Çok güzel fikir! diyerek sözümü kesti. Bu-
nu yapabilirim tabii ve hemen yapacağım. Sabahleyin
ilk işim bankaya gitmek olacak.

Yavaşça ayağa kalktım.

— Vakit oldukça geç oldu, dedim. Sizi daha
fazla rahatsız etmiyeyim. Yalnız birşey daha var; bizim
çek.

Bir an tereddüt etti ve sonra çalışma masası-
nın çekmecelerinden birini açarak çek defterini çıkardı.
Birkaç saniye sonra çeki yazıp imzalamış, bana uzatı-
yordu.

— Buyurun, Mister. Malloy Beni bu pislikten
kurtarırsanız istediğinizi ödeniğe hazırım.

Çeki itina ile cebime yerleştirirken, «Merak et-
meyin,» dedim. «Sizi kurtaramazsam paranızı iâde ede-
rim. Ha, aklıma gelmişken sorayım; Mills ne zamandan
beri hizmetinizde çalışıyor?»

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı.

— Mills mi? Neden sordunuz? Onun ne ilgisi
var bu ineseleyle?

— Hiç bilmiyorum. Yalnız oldukça lüks bir
hayatı var. Acaba karınıza şantaj yapan o olabilir mi
diye düşündüm de.

Gözlerini yüzümden çekmeden çenesini kaşdı.

— Mills ha? diye söylendi, Onun hakkında
hiçbirşey bilmiyorum. Yalnız aşağı, vukarı bir aydır bu-
rada çalışıyor. Buraya alınacak adamlarla Franklin
meşgul olur, ona sorabilirsiniz.

— Hayır, şimdilik lüzumu yok. Onun kirli çamaşırlarını ortaya dökmenin de zamanı gelecek. Siz yalnız Misis Cerf'den bir haber alırsanız hemen beni arayın; büroya telefon edebilirsiniz.

Başı ile olur işâreti yaptı ve «Biraz önceki öfkemi mazur görün,» dedi, «Benim için elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Fakat durumumu da takdir edersiniz.»

Onu birkaç kelimeyle teskin ettikten sonra dışarı çıktım.

— Franklin biraz ilerde beni bekliyordu. Kapıdan çıktığımı görür, görmez sessizce yanıma geldi ve hafif bir sesle, «Miss Nathalie sizinle görüşmek istiyorlar, efendim» dedi, «Lûtfen beni takip eder misiniz?»

Böyle bir dâveti hiç beklememekle beraber, sürprizlere alışık olduğum için tereddüt etmeden onu takip etmeğe başladım. Koridorun sonuna geldiğimizde, asansörün tam karşısındaki kapıyı vurarak açtı ve buz gibi bir sesle geldiğimi bildirdi:

— Mister Malloy geldiler, hanımefendi.

Nathalie Cerf, siyah bir pijama giymiş ve ellerini çarşafın üzerine çaprak olarak koymuştu. Siyah, parlak saçları, sırtına dayadığı yastığın üzerine dağılmış, yine ilk karşılaşmamızda yaptığı gibi delici nazarlarla beni süzüyordu.

Yatağın ayak ucuna gelince durdum ve konuşmasını bekledim. Fakat kapı yavaşça kapanıp, uşağın ayak sesleri kesilinceye kadar bekledi. Sonra hafif fakat otoriter bir sesle sordu:

— Buldunuz mu onu?

Başımı salladım.

— Maalesef, henüz bulamadım.

— Etoile'ı denediniz mi?

— Orada olacağını nereden biliyorsunuz?

— Ya orada, yahut da Barclay'in yanındadır o. Gidebileceği başka hiçbir yer yok.

— Nasıl oluyor da bu kadar emin konuşabiliyorsunuz?

Yüzüme bilgiç nazarlarla bakarak hafifçe gülümsedi.

— Onu iyi tanırım. Nihayet başı derde girdi, değil mi? Dediğim gibi başka bir yere gitmiş olamaz.

— Başının deritte olduğunu nasıl tahmin ettiniz, Miss Cerf?

— Sizin ajanınızı öldürmüş olması kâfi dert değil mi?

— Biz henüz bundan emin değiliz. Bu şekilde nasıl konuşabilirsiniz?

— Ben eminim, çünkü son zamanlarda durmadan atış tâlimi yapıp duruyordu. Hem de tabanca ile.

— Pekalâ öyleyse, tabancası ne tipti?

Bu sorum canını sıkmaşa benziyordu. Bir an düşündükten sonra omuzlarını silkti.

— Tabancanın tipini ben nerden bileyim? Bas-bayağı bir tabanca işte! Tipinin ne ehemmiyeti var. Geçen hafta hergün East Beach'deki bir atış yerine gidip egzersiz yaptı.

— Nerden biliyorsunuz bunu?

Başını hafifçe yana çevirerek gözlerini yüzümden ayırdı.

— Buraya geldiği günden beri onu takip ettiriyorum.

Bu sözünü duyunca aklıma hemen Mills geldi. Herhalde Nathalie bu işleri ona yaptırıyordu.

— Atış egzersizi yapan bir insanın muhakkak katil olması icabetmez ki.

— O halde neden ortalarda görünmüyor, neden saklanıyor? Neden buraya gelip de babamın ona sağladığı bu rahat hayattan, bu zenginlikten istifade etmiyor? Bunun sebebini söyler misiniz bana?

— Belki gelmemesinin başka bir sebebi vardır. Barclay hakkında ne biliyorsunuz?

Yüzünü şeytanca bir tebessüm kapladı.

— Barclay onun sevgilisi. Fırsat buldukça onun evine gider hep.

— Misis Cerf'e şantaj yapıldığını biliyor muydunuz?

— Böyle birseye inanmıyorum.

— Babanız inanıyor ama.

— Babam hatâsını anladığı için onu mâzur

görecek çâreler aramakla meşgul. Halbuki Anita paraları âşıklarına dağıtıp duruyor.

— Pekalâ öyleyse, şu Barclay denen adamı bir daha ziyaret edelim bakalım.

— Onu daha önce görclünüz mü?

Bunu sorarken nedense kaşlarını çatmıştı.

— Ben, mesleğimin icabettirdiği şeyleri yapıyorum, Miss Cerf. Bunlar bizim mesleğin en can alacak noktalarıdır. Size birşey daha sorayım: Babanız Misis Cerf'le Barclay arasındaki münasebeti biliyor mu?

Başını iki yana salladı.

— Babanız size, onun odasında, gardropta bir valiz bulduğundan bahsetti mi hic? İçinde, çalınmış olduğu tahmin edilen birsürü öteberi olan bir valiz.

— Bunu babamın söylemesine lüzum yok ki! Ben onun hırsız olduğunu zaten biliyordum. Benden de bazı şeyler çaldı.

— Ondan nefret ediyorsunuz, değil mi?

Farkında olmadan yumruklarını sıkmişti, fakat yine de kendine hâkim olmasını gayet güzel becerebiliyordu. Sakin bir sesle, «Sadece ondan hoşlanmıyorum» diye cevap verdi.

— Fakat o valizi Misis Cerf'in odasına başka biri de koymuş olabilir. Meslek hayatımla buna benzer çok hâdise gördüm ben.

— Böyle birşey düşünmek bence aptallık! Franklin'in odasından bile bazı şeyler çaldı. Onun hırsız olduğunu herkes biliyor burada.

— Mills'ten birşey çaldı mı acaba?

Gözlerinde yeniden bir öfke parıltısı belirdi ve alt dudaklarını hafifçe ısırdı.

— Bilmiyorum, dedi, Çalmış olabilir tabii.

— Fakat böyle birşey olsaydı Mills size haber verirdi, değil mi?

— Bana değil, fakat Franklin'e anlatırdı tabii. Belki de anlatmıştır.

— Mills, Misis Cerf'in soförlüğünü de yapıyordu, değil mi?

Solgun yanakları hafifçe kızardı.

— Evet, bunda ne gayritabiilik var?

— Hiç! Misis Cerf güzel bir kadın. Eh, Mills de yakışıklı oğlan, sonra epeyde para biriktirmiş. Acaba ara, sıra buluşup hoşça vakit geçiriyorlar mıydı diye düşündüm de!

İyice hırslandığı belli oluyordu. Tekrar alt dudaklarını ısırды.

— Hoşça vakit mi dediniz? Ne demek istiyorsunuz?

Sesi iyice titremeğe başlamıştı.

— Hadi canım, Miss Cerf! Sizin yaşınıza gelmiş bir insanı buñı manâsını anlamaz mı yani?

Ne söyleyeceğini şaşırmış gibiydi. Yastığının altından küçük beyaz bir mendil çıkardı ve ağzına götürerek kenarlarını kemirmeğe başladı. Dudaklarındaki ruj, ince beyaz kumaşta küçük kırmızı lekeler meydana getiriyordu.

Birden, yatağın yakınındaki büyük pencereyi örten ve yere kadar uzanan kalın çift kanatlı perdenin kımıldar gibi olduğunu farketdim. O tarafa bakmamağa gayret ederek bütün dikkatimle dinlemeğe başladım; mesafe yakın olduğu için konuşma aralarındaki sessizlikten istifade ederek bir nefes sesi filân duyabilirdim.

Miss Cerf, mendili bir müddet kemirdikten sonra sordu:

— Onu bulduğunuz zaman polise teslim edeceksiniz, değil mi?

— Siz böyle yapmarnı isterdiniz herhalde, öyle mi?

— Benim isteyip, istememem bir mânâ ifade etmez. Söyleyin, bunu yapacak mısınız?

— Dana Lewis'i öldürenin o olduğunu kati olarak bilseydim bu şekilde hareket ederdim tabii. Ama dediğim gibi henüz emin değilim bundan.

— Demek hâlâ emin değilsiniz, nasıl olur?

Hayretle yüzüme bakıyordu.

— Basbayağı olur işte! Çünkü onun, Dana'yı öldürmesi için ortada hiçbir sebep yok. Böyle bir sebep biliyorsanız söyleyin de üzerinde düşüneyim. Belki o zaman ben de onun katil olduğuna kani olurum.

Gözünün üstüne düşen saçları, başının hafif bir

hareketi ile geriye attı ve «Dinleyin o halde» dedi. «Babam, onun adına iki sene sonra gayet iyi kâr getirecek bir yatırım yaptı. Bundan faydalanabilmesi için tabii ki bu iki sene zarfında babamdan ayrılmaması lâzım. Halbuki karıştırdığı haltları babam öğrenirse onu hemen boşayacaktır. Bu kâfi bir sebep değil mi sizce?»

— Demek ki Dana'yı, Barclay'la olan alâkasını öğrendiği için öldürdü öyle mi? Dana'ının, babanızla konuşup gizli aşkı ortaya çıkarınasından korkuyordu. Bunun için elini kana boyadı, ha!

— Mâkul bir sebep değil mi, bu?

O anda perdenin arkasında birinin olduğunu iyice anlamıştım, çünkü gizlenen şahıs herkimse, nefesini uzun zaman idare etmiş ve nihayet derin bir nefes almak mecburiyetinde kalmıştı. Fakat herşeye rağmen kendimi tutmam lâzımdı.

— Madem ki bu gelirden istifade etmek istiyor, onu elinden kacırmamak için cinayet işlemeyi dalı göze alıyordu da neden sonradan buraya gelmedi? Bannister'e sığınmakla, sizin düşündüğünüzün tam tersini yapmış olmuyor mu?

— Muhakkak anormal bir hâdise olmuştur; belki de birisi onu hâdise yerinin civarında görmüştür. İşleri plânladığı gibi yürüseydi Bannister'in klübüne sığınmazdı herhalde!

— Yürüyememenize rağmen çok şey biliyorsunuz akıvorum. Miss Cerf!

— Evet. Biliyorum tabii. (Sakin nazarlarla yüzüme baktı.) Yürüyemediğim için kendimi koruyacak tedbirler almak mecburiyetindeyim. Anlattıklarımın size faydalı olacağını ümid ederim. Şimdilik söyleyecek başka birşeyim yok. Mister Malloy, iyi geceler. Franklin sizi kapıya kadar götürür.

— Teşekkür ederim, Miss Cerf. Üvey anneniz hakkında başka söyleyecekleriniz olursa beni hemen arayın. Buraya kadar çok iyi çalışmışsınız doğrusu!

Ben de oldukça voreundum ve gözlerim kendiliğinden kapanıyordu. Fakat herşeye rağmen, kapıdan çıkarken riski göze alarak başımı çevirdim ve kalın perdenin alt ucuna doğru baktım. Yanılmamıştım; perde-

nin altında bir çift ayakkabı, daha ziyade çizme burnu görünüyordu ve yanılmıyorsanı dostum Mills'in çizmeleri idi bunlar. Nathalie Cerf de bu kadar büyük cesaretle konuştuğuna göre onun orada olduğunu muhakkak bilivordu.

XXI

Derin düşüncelere daldığım için ani patlama beni adeta yerimden sıçrattı. Kendi kendime kızmağa başlamıştım artık, otomobil ekzozlarının patlamalarını da tabanca sesi zannederek korkacak hâle geldiysem bu işi bırakıp bir dans dershânesi açmam daha iyi olacaktı.

Plâja paralel olarak devam eden yolda, benim barakaya doğru vol alıyordum. Denizden esen hafif bir meltem, ortalığı biraz serinletiyordu.

Santa - Rosa'dan ayrıldığımdan beri, öğrendiklerimi kafamda birleştiriyor, birşevler çıkarmağa çalışıyordum. Serin deniz havası uykumu iyice açmıştı. Eve gidince buzlu bir viski hazırlayıp verandada oturmayı ve gecenin sessizliğinde rahatça kafa çalıştırmayı tasarladım. Zaten sabaha birşev kalınmıştı. Şafağa kadar şöyle biraz rahatça düşüncelerimi topla sonra da yatar uyurdum.

Barakanın önünde durunca, kapının açık olduğunu gördüm, içerde de ışık yanıyordu. Halbuki Miss Bolus'la çıkarken ışığı söndürüp kapıyı kapadığımı iyice hatırlıyordum. Her akşam eve geldiğimde içerde birini bulacaksam çekeceğim var demekti. Acaba Kerman Los Angeles'ten dönmüştü de bana malûmat mı vermeğe gelmişti? Yoksa Paula yeni birşevler mi öğrenmişti? Belki Benny Frisco'dan, tahminimden önce dönmüştü.

İçerde bekleyenin, bizimkilerden biri olduğuna o kadar emindim ki, sakın adımlarla merdiveni çıktım. Fakat verandada birden saskınlıkla duraladım.

Açık kapıdan dışarı doğru hafif bir duman çıkıyordu; grimsi ve kokusu bana hiç yabancı olmayan bir dumandı bu, barut dumanı!

Birden, eve yaklaşırken gecenin sessizliğinde duyduğum ve sonradan ekzoz patlaması zannettiğim patlamayı hatırladım. Alnımda aniden ter damlaları belirmeğe başlamıştı.

Kapının eşiğine kadar ayaklarımın ucuna basarak ilerledim. Barut kokusu içerde çok daha kuvvetli hissediliyordu. Gözüme ilk çarpan şey verde, halının üzerinde duran 45 lik tabanca oldu. Fakat başımı kaldırıp da divanın olduğu köşeye bakınca başımın döndüğünü ve saçlarımın diken, diken olduğunu hissederek duvara dayandım.

Divanın üzerinde bir kadın yatıyordu; beyaz ipek bulüzlü ve kırmızı pantolonlu bir kadın. Dudaklarımın arasından bir tek kelime ıktı. «Anita!» Alnındaki yaradan akan kanlar, birçok, dilberle geçirdiğim tatlı dakikalara şahit olmuş sarı minderimin yarısını kıpkırmızı yapmıştı. Bu emektar minder de kullanamıyacaktım artık. Okadar şaşırmıştım ki, samaladığımın farkında bile değıldim.

Yavaşça ilerledim ve divanın yanında durdum. Tabii ölmüştü. 45 lik mermisini vücunun herhangi bir yerine yiyip de sağ kalmış insan hatırlamıyorum. Gözlerindeki dehşet ifadesi el'an belirliydi... Anita gibi güzel bir kadının bile yüzüne bu durumda bakabilmek için insanın oldukça iri yürekli olması lâzımdı.

Bir müddet ipnotize olmuş gibi kımıldamadan, gözlerim bu kanlı manzaraya takılı olarak orada kaldım. Cesedi ne yapacağımı düşünmeğe başlamıştım ki, duvarda bir gölge sezer gibi oldum; bir kolunu havaya kaldırmış ve başında şapka olan bir erkek gölgesi.

Aynı anda da, havada adeta ısıık çalarak başıma doğru inen birşey farkederek aniden eğildim. Fakat çok geç kalmıştım. Kafatasımın atırdadığını işittim ve kendimi kaybettim.

XXII

Jaluzilerin aralıklarından giren güneş ısığı gözlerimi kamaştırıyordu. İçersi âdeta bir fırını andırıyor-

du ve etrafta da müthiş bir alkol kokusu vardı. Kokunun çok yakınımdan geldiğini anlamıştım. Birden işin farkına vardım; sanki bir viski variline dalıp çıkmıştım, her tarafım viskiyle ıslanmıştı. Koku o kadar şiddetliydi ki midemin bulandığını hissettim. Üzerine uzanmış olduğum yatak çok rahat, fakat çok sıcaktı. Kafam kazan gibiydi. Bir müddet sonra gözümün önünde kanlı bir kadın yüzü belirdi.

Jaluziden sızan güneş ışıklarını bakışlarımla takip ederek yerdeki halıya baktım; halı bana hiç te yabancı gelmiyordu. Üzerinde, aşına olduğum sigara yanıkları bile duruyordu. Gayet ucuza aldığımı bu halı bana o anda dünyanın en kıymetli hazinelerinden daha değerli göründü. Çünkü evimde, yatak odamda olduğumu anlamıştım. Su halde Anita'yı kanlar içinde görüşüm bir kâbustan başka birşey değildi... belki de...

Birden, bir erkek sesinin, «Sanki alkol banyosu yapmış serseri!» dediğini duyarak irkildim. Bu ses bana hiç yabancı gelmemişti; tamam, Brandon'un sesiydi bu. «Herif ne biçim içmiş öyle? Kim bu kadın? Tanıyor musun onu?

Mifflin'in sesi ona cevap verdi:

— Hayır, ilk defa görüyorum.

Emin olmak için, kirpiklerimi hafifçe aralıyarak baktım; evet onlardı. Brandon bir sandalyeye oturmuştu, Mifflin de karyolanın ayak ucunda duruyordu.

Kımıldamadan yatıyordum. her tarafım ter içindeydi. Boynumda sanki bir kemik kırılmış gibi müthiş bir ağrı vardı. Mifflin bir müddet sonra karyolaya yakın olan pencereyi açtı. Jaluziyi kaldırdığında üzerime vuran güneş, sanki bütün vücudumu yakıyor zannettim. Fakat yine de yerimden kımıldamadım.

Uzandığım yerde, yüzü kanlar içinde olan Anita'yı, yerdeki 45 liği ve yarısı kırmızıya boyanmış olan sarı minderi düşünüyordum. Brandon, diğer odadaki manzarayı görünce zevkinden dört köşe olmuştu muhakkak. Bileklerime kelepçeyi geçirebilmek için uyanmamı nasıl sabırsızlıkla bekliyordu kimbilir?

Dana'nın ölümünden sonra. beni sorguya çekerken söylediği sözler hâlâ kulaklarımdaydı: «Fakat öldü-

rüldüğü yere gidebilmesi için muhakkak senin evin yakınından geçmesi lâzım, değil mi? Sana uğramaması biraz garip!»

Bu kadarcık şeyle beni tökezletmeye çalışan bu herifin,eline böyle bir fırsat geçince bana neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Vaziyet berbattı: Önce Dana, sonra Leadbetter, arkasından da Anita, aynı tarzda, aynı silâhla öldürülmüşlerdi ve bu silâh ta şu anda benim evimde bulunuyordu. Brandon, muhakkak benim onları hangi sebeple öldürmüş olacağımı dahi düşünmeyecek. katili yakaladım diye bayram edecekti. Eline böyle bir fırsat geçmişken, cinayet sebebi bulamadım diye kendini bu zevkten mahrum edecek değildi herhalde. Belki de şu anda onları hangi sebeple öldürmüş olabileceğini düşünüyor, bir şeyler icad etmeğe çalışıyordu.

Birdenbire Mifflin'in, «Hey, Malloy! Uyan artık be!» diye seslendiğini duydum. Sonra da omuzumdan tutarak beni şarsmağa başladı. Kafamdaki ağrıdan öleceğim zannediyordum. Kendimi toplayarak doğruldum ve başımı ellerimin arasına aldım. Serseri beni hâlâ tartaklıyor, «Hey, kaldır kafanı be!» diye bağıırıyordu, «Anlat bakalım, ne oldu? Hey Allahım!»

— Beklesene biraz yahu! diye homurdandım, toparlanmağa çalışıyoruz işte!

Oturduğum yerden bir yarım tur yaparak ayaklarımı yere koydum.

Brandon, yüzümü daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi ve «Yine ne haltlar karıştırdın?» diye sordu, «anlat bakalım.»

Parmaklarımla şakaklarını oğarak başımı kaldırdım ve ona baktım. Gayet temiz giyinmiş, traş olmuş, ayakkabılarını cilalatmıştı. Yüzünden sıhhat fışkırıyordu namussuzun. Onun yanında ben herhalde sokak serserilerine benziyordum. Smokin gömleğim göğsüme yapışmıştı ve üzerimden gelen viski kokusu da devamlı olarak midemi bulandırıyor.

Hiçbirşeyden haberim yokmuş gibi, «Ne istiyorsunuz benden?» diye sordum, «Kim actı size kapıyı?»

Brandon, yarısını içmiş olduğu purosunu bur-

numa doğru sallayarak, «Bırak gevezeliği de anlat bakalım!» diye bağırdı, «Nedir bu hâlin? Neler oluyor burada? Öbür odadaki o kadın kim?»

Konuşma tarzı beni şaşkına çevirmişti. Sanki ortada cinayet filân yokmuş gibi sakın, sakın beni sorguya çekiyorlar konuşmamı istiyorlardı. Sanki buraya girerken diğer odada kanlar içinde yatan kadını ve yerdeki tabancayı hiç görmemişlerdi.

Sualden birşey anlamamış gibi, «Öbür odada bir kadın mı var?» diye sordum. O anda aklıma söyleyecek başka birşey gelmemişti.

Brandon şaşkın nazarlarla Mifflin'e baktı:

— Ne oluyor buna Allahaşkına?

— Ne olacak hâlâ bulut gibi sarhoş. Açılamıyor bir türlü!

— Öyledir. Getir şu kadını bakalım!

Onun bu lâfını duyunca kendimi kaybeder gibi oldum ve elimde olmadan bağırmağa başladım:

— Hayır! Görmek istemiyorum onu! Ben...

Bir polis filminde, köşeye sıkıştırılmış, öldürülmek üzere olan korkak bir gangstere benziyordum galiba. Birden aklım başıma geldi, ama iş işten geçmişti. Brandon ne yapacağını şaşırmış ayağa fırlamıştı. Mifflin ise ağzı hayretten bir karış açık, suratına bakıyordu.

Birden kapı tarafından bir kadın sesi duydum:

— Rahat bırakın onu dedim size! Ne istiyorsunuz ondan? Hasta olduğunu görmüyor musunuz? (Bana doğru döndü) Birşeyler içmek ister misin, canım? Ama herhalde ağzının içi de zehir gibidir hâlâ!

Brandon asık suratla, «Birşey içecek hâli yok onun» dedi, «Hem sizi de görmek istemiyormuş. Bağırıldığını duymadınız mı? Ne dolaplar dönüyor burada, anlatın bakalım.»

Ben iyice raydan çıkmıştım galiba. Evimde neler olduğunu anlayamıyor, şaşkın nazarlarla onlara bakıp duruyordum. Anita'nın üzerinde yattığı divan, Miss Bolus'un hemen arkasında duruyordu. Başını çevirse görecekti onu. Sonra o odadan geldiğine göre görmemiş olması imkânsızdı. Brandon ve Mifflin de buraya girmek için oradan geçmişlerdi ve muhakkak ki hepsi de

cesedi görmüşlerdi. Buna rağmen bileklerime kelepçeyi geçirmiyorlar ortada hiçbirşey yokmuş gibi, ne olduğunu bana soruyorlardı.

Yavaşça ayağa kalktım. Bu arada Brandon Mifflin'e yavaş sesle birşeyler söylüyordu, fakat ne dediğini duyamıyordum. Kafama takılan şeyi yapmam lâzımdı; diğer odanın durumunu bir daha görmek istiyordum. Ortada normal olmayan bir vaziyet olduğu meydandaydı.

Benim sallanarak kapıya doğru gittiğimi gören Brandon birden sustu. Hiçkimse kımıldamıyordu. Herhalde onlar da beynimin sulandığını anlamışlardı.

Miss Bolus, elini kolumun üzerine koydu ve tırnaklarını etime batırdı. Fakat bunu neden yaptığını anlayacak halde bile değildim. Onu sert bir hareketle kenara iterek yoluma devam ettim. Şu anda görmek istediğim yegâne şey, divanın üzerinde alnında bir kurşun deliği, kanlar içinde yatan Anita'ydı.

Etrafa bakındım; gözlerim divana takıldı kaldı. Sıkılmış dişlerimin arasından çıkan soluğumun sesini duyuyordum, her tarafım ter içindeydi. Kendimi tutamıyarak, belinden aşağı favullü yumruk yemiş boksör gibi küfretmeğe başladım.

Odada ne tabanca vardı, ne kanlar içinde yatan Anita, ne de yarısı kırmızıya bovarımış sarı minder! Hiçbirşey! Hiçbirşey yoktu!

XXIII

Gözlerimi açtığımda tekrar yatağımda olduğumu gördüm. Oraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum. Miss Bolus, elinde bir viski bardağı, hemen yanımda duruyordu. Başımı kaldırmak istedim, fakat o, üzerine doğru eğilerek bardağı dudaklarına uzattı. Bir an gözlerim istemiyerek göğsüne takıldı; sütyen takmamıştı kâfir kız. Manzarayı görür, görmez gözlerimi kapadım. Eh, böyle bir manzaraya dahi göz kapadığıma göre hakikaten hastaydım demek!

Bardak onun elinden alarak diktim ve viski

bitinceye kadar ağzımdan çekmedim. Bütün bardağı nefes almadan içmiştim. Başımı tekrar yastığa bıraktım; viski damarlarıma yayılmağa, içimi cayır, cayır yakmağa başlamıştı. Fakat sinirlerimin şimdiden hizaya geldiğini, beynimin normal fonksiyonunu bulmağa başladığını hissediyordum. Viskinin birinci sınıf ilâçlardan olduğunu bilirdim zaten.

Başımın ağrısı devam etmekle beraber, birkaç dakika sonra kendimi çok daha iyi hissetmeğe başlamıştım.

Miss Bolus, boş bardağı elimden alarak gülmeğe başladı:

— Hayatımda çok sarhoş insan gördüm ama, dedi, senin gibisine ilk defa rastlıyorum.

— Evet, diye homurdandım. hâlimi gör de sen de içki içerken kendine dikkat et. (Yavaşça doğrulup yatağın üzerinde oturdum.) Neyse şimdi biraz daha iyiyim. Bugünden sonra...

Birden, ayak ucumda bir sandalyeye oturmuş olan Brandon'ı gördüm. Yılan gözlerini yine bana dikmiş, en ufak bir hareketimi kaçırmamağa gayret ediyordu.

— Hey! diye bağırdım, hayal görmüyorum, değil mi? Şurada gördüklerim, aynasızlar mı? (Parmakla Brandon'u gösterdim.) Sen de görüyor musun aynasızları?

Miss Bolus, «Ben şimdilik bir tâne görüyorum» dedi, «Fakat dikkat et! Polisler, aynasız kelimesine çok kızarlar!»

Brandon sabırsızlanmağa başlamıştı :

— Bu kadar maskaralık yeter, Malloy! dedi, seninle konuşacaklarım var.

Miss Bolus'a dönerek, «Bana bir bardak daha viski verir misin?» dedim ve sonra Brandon'a döndüm: «Meraktan ölüyorum, sizi buraya kim davet etti, Allah-aşkına?»

— Kapa çeneni artık be! Neler dönüyor burada? Bu kadın kim ve ne işi var burada?

Birden, midemi bulandıran şeyin, viskiyle yumuşamış olan kolalı yakam olduğunu anladım. Başımın

dönmesine rağmen yavaşça ayağa kalktım ve yakayı boynumdan sökerek bir kenara fırlattım.

Ne istediğimi bilmiyordum galiba. Miss Bolus, viskiyle gelince bu sefer de, «Bana söyle koyuca, kuvvetli bir kahve yapiver» dedim, «Nasıl olsa kâfi derecede uyudum. Uykusuzluktan endişe edecek hâlim yok ya!»

Brandon ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak, «Sana ne sorduğumu duymadın mı?» dedi.

Onun suratına sırtarak baktım ve Miss Bolus'a elimle gitmesini işaret ettikten sonra, «Duydum» diye cevap verdim, «Duydum ama cevap verneğe mecbur olduğumu zannetmiyorum. Sonra buraya hangi hakla giriyorsunuz? Hangi hakla, burada neler olduğunu ve yanımdaki kadının kimliğini soruyorsunuz? (Bunları söylerken smokinimi ve gömleğimi çıkarırsın, vatağın üzerine atmıştım.) Müsaade ederseniz bir duş yapayım, hemen çıkarım.»

Banyoya girerken aklıma yine Anita geldi. Belki de cesedi birisi buraya saklamıştı. Endişemi gizlemeye gayret ederek içeri girdim ve etrafa bakındım. Anormal birşey göremeyince duşun naylon perdesini yavaşça çektim; orada da birşey yoktu. Hertaraf tertemizdi.

İki, üç dakikalık soğuk duş, aklımı tamamen başıma getirmiş, sinirlerimi iyice yatıştırmıştı. Duvardaki elektrikli saate baktım; onbiri yirmi geçiyordu. Anita'nın cesedini bulduğum zaman saat sabahın dördüne çeyrek vardı. Demek ki aşağı, yukarı yedi saat baygın vaziyette kalmıştım. Parmaklarımla tekrar boynumu yokladım, çok ağrımına rağmen kırık, çıkık yoktu. Yine şansım yaver gitmişti.

Evet, koca ceset ortalıktan yokolmuştu! Evin içinde olmadığı, birinin onu buradan götürdüğü muhakkaktı. Evde bir yere saklanmış olsaydı Brandon çoktan bulurdu onu. Elektrikli traş makinesinin fişini prize takıp traş olmağa başladım. Meraktan çıldıracak hale gelmiştim. Cesedi kim ve neden kaçırmıştı acaba? Katil çıldırmış mıydı? Cesedi burada bıraksaydı, Brandon hemen benim yakama yapışır, kendisi de elini, kolunu sallayarak ortalıkta dolaşabilirdi. Yoksa bu işi be-

ni seven, bana iyilik yapınak isteyen biri mi becermişti? Aklıma Miss Bolus geldi. Fakat onun, o narin cmuzlarının böyle bir yüke tahammül edemiyeceğinden emindim. Peki öyleyse bunu kim yapabilirdi yarabbi? Kafama vuran şapkalı adam acaba katilin kendisi miydi? Bütün bu sualler beynini kurcalıyordu; bütün rahatın kaçmıştı.

Banyoda biraz fazla kalmış olacağım ki, Brandon kapıya vurup bağırmağa başladı:

— Hey, Malloy! Hadi çık artık dışarı!

Traşım bitmişti, fişi prizden çıkarıp makineyi aynanın önüne koydum ve sırtıma bir robdöşambr geçirip kapıyı açtım.

Brandon'la burun, buruna birkaç saniye durduk; gözlerindeki ifadeyi hiç beğenmemiştim.

— Bana bak! diye hırladı, yeter artık! Adam gibi konuşacaksan konuş, yoksa seni yaka, paça merkeze götürmek mecburiyetinde kalacağın.

Miss Bolus'un, kahve fincanını koyduğu masaya yaklaşıp, «Pekalâ, konuşalım bakalım!» dedim, «Ne söylememi istiyorsun?»

Genç kız mutfakta kendi, kendine bir şarkı mırıldanmağa başlamıştı. Anita'nın cesedini taşımış olsaydı herhalde böyle şarkı söyleyecek hali olmazdı diye düşündüm. O halde kim yapmıştı bu işi?

Brandon birden sordu:

— Benny nerede?

Böyle bir suali hiç beklemediğim için şaşırmıştım. Onun, Benny'yi tanıdığını bilmiyordum bile. Elimdeki fincanı dudaklarıma götürerek bir yudum aldım. Kahve enfes olmuştu doğrusu.

— Ed Benny'den mi bahsediyorsun?

— Evet, nerde o?

— San Francisco'ya gitti.

— Ne yapıyor orada?

Yatağın kenarına oturarak, «Bu seni alâkadar eder mi?» diye sordum.

— Beni etmese bile, San Francisco polisini eder.

— O halde orada ne yaptığını neden kendisine sormuyorlar. Ne acaip iş yahu!

Bunu söyler söylemez, neden bilmiyorum sırtım hafifçe ürperdi ve elimdeki fincanı masanın üzerine bıraktım.

Brandon kaşlarını çatarak suratına baktı:

— Kendisine soramamışlar, dedi, çünkü ölü olarak bulmuşlar onu.

Birden gözlerim karardı ve ellerimle tutunacak yer aradım.

— Benny öldü mü?

Sesimi kendim bile tanıyamıyordum.

— Maalesef. Sahil polisi onu Indes havuzunda, suyun içinde bulmuş. Elleri ve avakları piyano tellerile bağlıymış. Söylediklerine göre dün akşam dokuz sıralarında öldürülmüş.

XXIV

Pencerenin önünde durarak arkalarından baktım.

Brandon ,sönmüş pürosu kenetlenmiş dişlerinin arasında, asık bir suratla bahçe kapısının önünde duran arabasına doğru yürüdü. Arabanın kapısını açıp kendisini selâmlayan üniformalı polise bakmadı bile. Kendisini içeri attıktan sonra pis, pis eve doğru baktı. Elinden gelse evi benimle beraber yakacak ve küllerini de okyanusa savuracaktı, bundan eminim.

Mifflin de düşünceli bir tavırla patronunu takip etti ve arabaya girerek kapıyı çekti.

Bir inüddet orada, ayakta, durarak boş gözlerle denize baktım. Dana, Leadbetter, Anita ve şimdi de Benny. Katilin, kan görmekten zevk alan bir manyak olduğu muhakkaktı. Önüne geleni hiç çekinmeden öldürüyordu namussuz.

Görmediğim halde, Miss Bolus'un kapıda durmuş meraklı nazarlarla beni süzdüğünü hissettim.

Denize bakmaya devam ederek, «Buraya gelmek nereden aklına geldi?» diye sordum.

— Bu sabahı dokuzsa doğru sana telefon ettim, fakat cevap alamadım. Santral, telefonunun açık oldu-

ğunu, fakat kimsenin cevap vermediğini söyleyince merak ettim ve hemen geldim. (İçeri girerek yanıma geldi.) Yerde baygın olarak yatıyordun. Seni ayıltmaya çalıştım, muvaffak olamayınca yatağına yatırdım. Birkaç dakika sonra da onların arabasının sesini duydum. Seni o vaziyette görmelerine mâni olamazdım. Onun için hemen üstüne, başına viski döktüm ve onlara da dün akşamı doğum günün olduğunu, içkiyi biraz fazlaca kaçırdığını söyledim. Senin, birisi tarafından bayıltıldığını bilmemeleri herhalde iyi oldu, değil mi? Bunu öğrenmelerini istemezdin sen de tabii.

— Tabii. İyi yapmışsın. (Sigara paketimi alarak bir sigara yaktım, bir tane de ona uzattım.) Viski işini iyi düşünmüştün. Peki, içeri girdiğinde başka hiçbir şey çarpmadı mı gözüne?

— Hayır, anormal bir şey görmedim. Bir şey mi oldu?

— Dün gece geldiğinde içerde biri beni bekliyordu herhalde. Kapıdan girer, girmez kafama müthiş bir darbe yedim. Başka bir şey de hatırlamıyorum.

Yatağın yanına giderek çarşafı düzeltti.

— Ev işlerine bakan kimsen yok mu senin?

Bu kargaşalıkta benim Filipinli Tony hiç aklıma gelmemiştir. Fakat günlerden Pazar olduğunu hatırlayınca onun neden ortalıklarda görünmediğini anladım.

— Pazar günleri adamım izinli, diye cevap verdim, pazarları işimi şahane bir kızıl saçlı yapar.

Daha fazla konuşmak istemiyordum. Onun için diğer odaya geçtim ve tekrar divanın yanında durdum. Sarı minderim yerinde olsaydı. kâbus gördüğüme inacaktım, fakat minder yerinde değildi. Yazık diye düşündüm. Bu divanı değiştirmem lâzımdı artık. Ölüm kuyordu bu divan. Onun üzerinde şahane bir sarışın veya esmerle tatlı, tatlı oynasırken Anita'nın aklıma gelmesi hoş bir şey olmazdı herhalde. Allahtan, divanın hiçbir yerinde kan lekesi yoktu.

Etrafta, Anita'nın burada öldürüldüğünü belirtecek hiçbir emare yoktu. Yere çömeldim ve halıyı koklamağa başladım. Çok hafif bir bürüt kokusu vardı.

fakat bu koku benim hayalimin mahsulü de olabilirdi.

Miss Bolus kapıda durmuş, garip nazarlarla beni seyrediyordu. Bir müddet baktıktan sonra, «Ne oluyorsun Allahaşkına?» diye sordu, «Bu garip hareketlerin sebebi nedir?»

Hafifçe gülerek, «Kafama yediğim darbe beynimi sulandırdı galiba» diye cevap verdim, «Manyaklaşmağa başladım herhalde!»

— Sen hastasın, Vic. Neden yatıp biraz istirahat etmiyorsun?

— Brandon'un dediğini duymadın mı? Benny'nin cesedini teşhis için Frisco'ya gitmem lâzım.

Kuru bir sesle, «Saçma» dedi, «Oraya gidecek halde değilsin ki! Senin yerine ben gidebilirim meselâ. Veya yardımcılardan biri de yapabilir bunu.»

Ecza dolabına giderek aspirin tübünü çıkardım ve avucuma dört tane aspirin alarak teker, teker kahvenin yardımıyla yuttum.

— Ne olursa, olsun gitmem lâzım, dedim, Benny en iyi dostlarımdan biriydi.

— Fakat başını bir doktora göstersen hiç fena olmaz. Kafatasında bir çatlama filân olabilir.

— Korkma, bizim âile kafalarının sağlamlığı ile ün salmıştır. Benim kafatasını çatlatmak için en azından keserle vurmak lâzım.

Birden yine Anita'yı düşünmeğe başladım. Acaba buraya ne maksatla gelmişti? Bana mühim birşey mi söyleyecekti? Katil onun buraya geldiğini nasıl biliyordu? Belki de hiç bilmiyordu ve buraya beni temizlemek için gelmişti. Herhalde ortalığı karıştıрмаğa başladığımı öğrenmiş ve beni de susturmaya karar vermişti. Anita buraya benden önce gelince... Hayır, hayır, saçmalamağa başlamıştım yine. Biraz daha kendimi toparlamam lâzımdı.

Miss Bolus meraklı nazarlarla gözlerime baktı ve bana oldukça garip gelen mütereddit bir ifadeyle, «Biraz önce rieden yere diz çöktün?» diye sordu. «Burada birşeyler mi oldu? Benny'nin ölümünden başka şeyler mi oldu demek istiyorum.»

— Hayır, hiçbirşey olmadı. Benny'nin ölümü

beni iyice sarstı da ne yaptığının farkında değilim. Başım feci şekilde ağrıyor. Sen de gitsen artık. Herhalde yapılacak işlerin vardır.

Ellerini güzel kalçalarına dayayarak kaşlarını çattı. Sonra acı bir sesle, «Yaa, dernek öyle!» dedi, «Senin için başımı derde sokmayı bile göze aldığım için beni kapı dışarı etmeğe kalkıyorsun, değil mi? Bravo doğrusu! Senin gibi belâlı bir adamla neden uğraşıp duruyorum bilmem!»

— Kızma, şekerim! Nekadar işim olduğunu görüyorsun. Seni kızdırmak istemem, bilirsin. Yarın veya öbür gün ararım seni. Şimdi acele giyinmem lâzım. Kusura bakma!

Bunu söyledikten sonra hemen banyoya girdim ve kapıyı kapadım.

İki dakika sonra kapının önünde bir motör gürültüsü duyarak rahatladım. Nevse nihayet yalnız kalmıştım.

XXV

Saat üçü yirmi geçiyordu. Küçük uçağımız San Francisco meydanına inmiş, ikinci taksi ruttan sola dönerek koca bir Boeing-707 nin arkasından terminal binasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Meydanda büyük bir kalabalık vardı. Hostesten, önümüzdeki uçakta bir sürü sinema yıldızının bulunduğunu ve kalabalığın, onları görmek için toplandığını öğrendik.

Bir ara Kerman bana doğru eğildi ve, «Biliyor musun, Vic?» dedi, «Hayatta ne garip şeyler oluyor! En yakın arkadaşımızın evli ve iki çocuk babası bir adam olduğunu ancak o öldükten sonra öğrenebiliyoruz. Annesi de sağlamış zavallının. Fakat âilesinden bir gün olsun bahsetmedi bize. Onun bir âile reisi olduğunu başkası söyleseydi inanmazdım. Durmadan onun, bunun peşinden koşar...»

— Of, kapa çenenin Allahını seversen! Şimdi onuru karısından, çocuklarından bahsetmenin ne faydası var?

Kerman mendilini çıkararak yüzünün terini sildi.

— Haklısın. Zaten son zamanlarda bütün işler ters gidiyor. Baksana mevsimler bile değişmeye başladı. Mart ayındayız, şu sığağa bak!

Market Street'den geçiyorduk; sabahtan beri olan hâdiseleri kafamın içinde derleyip toplamağa çalışıyordum.

Paula gelmişti. Brandon daha önce gidip onu da görmüş ve Benny hakkında sualler sormuştu. Paula da ona, benim söylediğimi söylemiş, Benny'nin San Francisco'ya hafta sonundan istifade ederek, eğlenmeğe gittiğini bildirmişti. Brandon bize inanmıyordu tabii, fakat hadise onun sahası dışında olduğundan elinden birşey gelmiyordu.

Biz Paula'yla konuşurken Kerman gelmiş ve Barclay'ın verdiği adrese gittiğini, adamın söylediklerinin doğru olduğunu öğrendiğini bildirmişti. Adam hakikaten Dana'nın öldürüldüğünün ertesi günü saat üçbuçuğa kadar orada kalmıştı. Şu halde Barclay'ı zanlılar listesinden çıkarmak icabediyordu.

Ben de onlara Anita vakasını anlatmıştım. Etraflarına bakınmışlar ve anormal birşey görmedikleri içinde tabii önce bana inanmamışlardı. Fakat sarı minderin ortalıkta görünmemesi ve kafamdaki koca şiş sonradan onları ikna etti.

Paula, San Francisco'ya gitmemi istemiyordu, fakat ben kararımdan caymadım ve meydana telefon ederek ilk uçakta iki kişilik yer ayırttım.

Yol müddetince hep Benny'yi düşündüm. Aşağı, yukarı dört seneden beri tanıyordum onu. Hayatta hiçbirşeye kıymet vermeyen serseri ruhlu bir adamdı, fakat herşeye rağmen severdim onu.

Ed, San Francisco'ya dün saat dörtbuçukta gelmişti. Geceyarısından sonra saat birde de polisler onun cesedini bulmuşlardı. Otopsi raporuna göre saat dokuzda öldürülmüştü, yani varışından dörtbuçuk saat sonra.

Eğer hakikaten saat dokuzda öldürüldüyse, katil bir uçağa atlayıp Ocean City'ye varmış ve Anita'yı da temizlemiş olabilirdi. Hadiselerin bu şekilde olduğun-

dan emin değildim, fakat düşündüğüm şey gayet makuldü.

Third Street'e geldiğimizde, kiraladığımız arabayı emniyet müdürlüğünün önünde stop ettim. Arabadan inerken Kerman'a, «Bırak ben konuşayım», dedim.

Aşınmış taş merdivenleri çıkıp, büyük bir kapıdan geçtikten sonra rastladığım ilk polise, nöbetçi komiserin odasını sordum. Komiserin yanında fazla kalmadık ve önümüze düşen üniformalı bir polisle beraber yine taş merdivenden inip birkaç koridor geçtikten sonra, başka bir odaya girdik. Burası cinayet masasına aitti.

Odadaki sandalyelere oturarak beklemeğe başladık; beş dakika sonra kapı açıldı ve kılıklarından polis oldukları hemen anlaşılan iki sivil girdi içeri.

Uzun boylu olanı, benim sandalyenin karşısındaki masanın arkasına geçip oturdu ve, «Merhaba» dedi, «İsmim Dunnigan. Komiser Dunnigan. Öldürülenin akrabası mısınız?»

Ona, Benny'nin akrabası değil, arkadaşları olduğumuzu bildirdim ve isimlerimizi söyledim. İsmimizi duyunca kaşlarını çattı ve pis, pis yüzümüze baktı. Herhalde Brandon bizi iyice methetmişti adama.

— Pekalâ, dedi, önce isim ve adreslerinizi yazalım. Sonra sizi morga kadar götüreceğim. Cesedi teşhis etmeniz lâzım.

İsmi bilmediğimiz diğer aynasız, ikimiz içinde birer fiş doldurdu ve Dunnigan'ın arkasına geçerek uzun bir koridorda ilerlemeğe başladık. Birkaç basamak merdiven inip tekrar bir koridor geçtikten sonra tuğladan yapılmış bir binaya girdik.

Girdiğimiz taş döşemeli salonun ortasında uzun bir masa ve masanın üzerinde de beyaz çarşafarla örtülmüş üç ceset vardı. Beyaz gömlekli morg bekçisi bizi görünce masaya doğru ilerledi ve ortadaki cesedi örten beyaz çarşafın baş kısmını hafifçe kaldırdı.

Dunnigan kısaca sordu:

— Arkadaşınız bu mu?

— Evet.

Bu sefer, üzgün bir ifadeyle Benny'nin cesedini seyreden Kerman'a dönüp aynı şeyi sordu.

Kerman hiç sesini çıkarmadı, yalnız başile evet işareti yaptı.

Bekçi, çarşafı yine cesedin yüzüne örtmüştü.

Dunnigan, «Üzülmemek elde değil, tabii» dedi, «Fakat hayat bu! Günün birinde hepimizin başına gelecek aynı şey. Yine şanslıymış, haberi bile olmamış boğulurken; onu önce bayıltıp elini, kolunu bağlamışlar sonra da suya atmışlar. Hadi, çıkalım artık.»

XXVI

Kat garsonu, otuz yaşlarında, soluk yüzlü, daracak üniformasile garip bir tipti. Önümüze geçerek merdiveni çıktı ve loş, uzunca bir koridorda kalacağımız odaya doğru yürümeğe başladı. Önümüzde karılar gibi kalçalarını sallayarak, kırılarak gidiyordu hergele; acaba pantolonunun darlığından mı böyle yürüyordu, yoksa anası mı böyle doğurmuştu anlayamadım.

Suratımıza sırtarak içeri girdi; odada iki yatak, bambudan yapılmış bir masa, bir koltuk ve rengi kaybolmuş bir halı vardı. Yataklardan birinin üstünde, merdivene tırmanan güzel bir kız resmi asılıydı; merdivenin dibinde de bir köpek başını kaldırmış, kızın bacaklarını seyrediyordu. Resim muhakkak acık saçık mecmuaların birinden kesilerek büyütülmüştü. Diğer yatağın üzerinde de aynı kızın, etekleri belinde diğer bir poz görülüyordu.

Garson parmağıle bir kapı göstererek, «Duş şurada» dedi, «Fakat duş yaparken biraz dikkatli olmanız lâzım. Malûm, otelimiz öyle pek modern binalardan değil.»

Sonra gözleriyle etrafı araştırdı, eksik birşey olup olmadığına baktı ve, «Başka bir arzunuz var mı baylar?» diye sordu.

Kerman, odanın içinde birkaç adım atarak, «Başka ne var sende bakalım?» dedi.

— Alkol, kadın, uyuşturucu madde... Eğer paranız varsa aklınıza gelen herşeyi temin ederim size. Müthiş bir sarışın tanıyorum ki üç dakika sonra burdadır, söylersem.

Ona, yalnızca içki istediğimizi bildirdik. Kerman otelin havasından pek hoşlanmamışa benziyordu, «Hakikaten burada kalacak mıyız, Vic?» diye sordu, «Herhalde daha iyice bir otelde kalabilecek kadar paramız vardır, değil mi?»

Ona hiçbirşey söylemeden pencereye gittim ve parmağımınla, yanıma gelmesini bildirdim. Bulduğumuz odanın tam karşısında, sokağın öbür tarafında alt katı fotoğrafçı dükkânı, üst iki katı da ev olan bir bina görünüyordu. Dükkânın kapısı üzerinde, sarı zemin üstüne siyah harflerle: **Louis** yazılı bir tabelâ vardı.

— Şurasını görüyor musun? İşte Ed, soruşturmalarına buradan başlamıştı. Bak, sana birşey göstereceğim.

Bunu söyledikten sonra valizimin dibine yerleştirmiş olduğum Anita'nın resmini çıkararak ona gösterdim ve, «Sen bu durumu bilmiyordun» diye devanı ettim, «Ed, işe bu resimden başlamak istedi, ben de bir kopyasını yaptırarak uçağa binmeden evvel ona verdim.»

Sonra da ona, Anita'nın resmini nerede ve ne şekilde bulduğumu anlattım; resmin arkasını çevirerek adresi gösterdim: «İşte seni bunun için bu otele getirdim» dedim, «Şimdi anladın mı?»

Kerman resmi iyice tetkik ettikten sonra, «Vay anasını!» dedi ve bana uzattı.

Fotoğrafı valizimin üzerine koyarak yatağın kenarına oturdum; başım yine ağrımağa başlamıştı. Şu namussuz garson viski şişesini biran evvel getirse memnun olacaktım.

Detektif Dunnigan bizi uzun, uzun sorguya çekmiş, fakat müsbet birşeyler öğrenememişti tabii. Ona da hiçbirşey bilmediğimizi, Ed'in buraya hafta sonunu geçirmek, eğlenmek için geldiğini söylemiştik.

Dunnigan'a yardım edemediğim için müteessirdim, fakat Cerf'in ismini vermeden ona yardım etmemiz ırnkânsızdı. Onun için elinizden geldiği kadar açık vermemeğe gayret etmiş ve binbir türlü yalan söylemiştik. Bir ara Dunnigan otelleri arayacağını söyleyince bayağı endişelenmişti. Ed'in kaldığı oteli öğrenirse, kar-

şıdaki fotoğrafçıyla olan ilgisini de anlayabilirdi. Fakat tahmin etmiyordum buralara kadar uzanacağını.

Kerman'ın canı sıkılmış olacak ki, «Ne yapacağız şimdi?» diye sordu.

— Bu akşam yapılacak pek birşey yok, diye cevap verdim, nasıl olsa dükkân kapalı. Yarın sabahтан itibaren faaliyete geçeceğiz. Neticeye varabilmemiz için Ed'in yaptıklarını aynen telrarlamağa çalışacağım, sen de beni uzaktan takip ederek koruyacaksın. Yarın sabah fotoğrafçıya gidip resmi göstereceğim. Ne olacağını bilmiyorum ama, resmi görünce Louis muhakkak bir haltlar karıştırmaya çalışacaktır. Başım derde girerse, beni kurtaracak sen olacaksın. Belki beni de Ed gibi Indes denen yüzme havuzuna sallamak isteyeceklerdir. Tabii o zaman da beni polisler yerine sen çıkaracaksın oradan; sağ olarak.

Kerman bıyığını burarak başını salladı :

— Ben de seninle beraber gelebilirdim, ama mâdem ki böyle istiyorsun.

O sırada kapı vuruldu ve bizim garson, elinde iki şişe viski, üç bardak olduğu halde yine kırıtarak içeri girdi.

Kerman yüzünü buruşturdu ve, «Üçüncü bardak niye?» diye sordu.

Garson acaip bir gülümsemeyele ona baktı:

— Hiç belli olmaz, şekerim. Bakarsınız bir bardak kırılıverir, veya birine ikram etmek istersiniz, değil mi ya? Üçüncü bardak her zaman için faydalıdır. Ben, yanımda üçüncü bir bardak olmadığı için hayatta çok fırsat kaçırmışım.

Bu, o bicim kılıklı herifi fazla dinlemek istemiyordum. Kerman'a döndüm:

— Doldur bakalım şu bardakları, canavar, dedim, söyle ahpap işi olsun! (Sonra garsona döndüm) İsmi ne senin arkadaş?

Kırıtarak bana baktı ve cebinden çıkardığı tek sigarayı dudakları arasına sıkıştırıp yaktıktan sonra, «Cartier!» diye cevap verdi.

Duvardaki merdivenli kız resmine bakarak, «Çoktanberi mi burada çalışıyorsun?» dedim.

— Eh, oldukça uzun zaman sayılabilir. On senedir burdayım. İlk geldiğim zaman burası hiç de fena değildi, fakat harp herşeyi olduğu gibi bizim işleri de berbat etti tabii!

Kerman maksadımı anlamıştı galiba, üçüncü bardağı alarak ağzına kadar doldurdu ve ona uzattı. Garson hemen bardağı alarak ağzına götürdü ve bir yudum aldıktan sonra, «Görüyor musunuz üçüncü bardağın faydalarını?» dedi.

Başım yine fenâ ağrıyordu; cebimden aspirin tübünü çıkardım ve dört aspirini arka, arkaya yuttum. Sonra, «Açıktan mangır kazanmak ister misin?» diye sordum.

— Ne yapmam lâzım?

— Korkma, yalnız kafanı kullanacaksın! Hatırâlarından istifade edeceğim senin.

Bir yudum daha viski yuttu.

— Hatırâlarımdan da mı? Anlıyamadım.

Cüzdanımı çıkarıp içinden aldığım Ed'in resmi- ni ona uzattım.

— Bu delikanlıyı gördün mü hiç?

Resmi eline almadı, eğilerek tetkik etti. Pantolonu o kadar dardı ki, eğilince dikişleri patlıyacak zannettim, fakat böyle birşey olmadı. Bir müddet sonra doğruldu, bardağındaki viskiyi bir dikişte bitirdi ve kapağıya doğru yürüdü.

Elini vavaşça uzatarak virmi doları aldı. dedi, «Adam konuşturmak için içki ikram eden polisi ilk defa görmüyorum. Viskiye teşekkür ederim, fakat polislerle konuşmak hoşuma gitmez. Eyvallah!»

Kerman hemen sıcrayarak onu ensesinden yakaladı ve yanıma getirerek vatağın kenarına oturttu. Sonra öfkeli bir sesle, «Bizde aynasız suratı var mı ulan?» dedi, «Şimdi şu bardağı sana yediririm ama, neyse?»

— Ne? Siz polis değil misiniz?

Cüzdanımdan bir yirmi dolarlık çıkarıp onun yanına koydum:

— Bana bak, dedim, polis olsaydık böyle hareket etmezdik herhalde, değil mi?

Yan gözle yirmi dolarlık banknota baktı.

— Sey, bilmem! Zaten bu sabah birkaç aynasız gelip bir sürü şey sordular. Öldürülmüş galiba bu adamcağız, öyle mi? Hattâ bana, onun morgda çekilmiş bir resmini de gösterdiler.

— Burada kalmıştı, değil mi?

Elini yavaşça ızatarak yirmi doları aldı.

— Evet, burada kaldı. Fakat patron, otelin polis tarafından allak, bullak edilmesini istemediği için onu tanımadığını söyledi.

Kerman'a döndüm:

— Arkadaşın bardağını doldursana Jack. Görmüyor musun susamış olduğunu?

— Aman, bunu size söylediğimi kimse bilmesin, olur mu? Yoksa patron beni hemen kapı dışarı ediverir.

— Merak etme, yavrum! Bu zavallı bizim çok iyi arkadaşımızdı. Namussuzun biri onu bayıltmış ve sonra da havuza atıp boğmuş. İşte şimdi bunun sebebini ve bu işi kimin yaptığını öğrenmeye çalışıyoruz. Bu hususta birşeyler biliyor musun?

Başını iki yana salladı:

— Hayır; dün saat beşte geldi ve kendisine bunun hemen yanındaki odayı verdik. İçerde fazla kalmadı ve hemen dışarı çıktı. Ondan sonra da bir daha kendisini görmedik.

— Valizi ne oldu?

Gözlerini yere indirdi.

— Sey, valizi patron aldı. Normal olarak onun hakkı bu! Çünkü adamcağız oda ücretini ödemedi.

— Git, getir onu bana.

Korkulu nazarlarla yüzüme baktı.

— Aman, nasıl olur? Yapamam bunu. Eğer patron görürse.....

— Git onu getir diyorum, yoksa gidip kendim konuşurum.

Elindeki yarı dolu bardağı bambu masanın üzerine koydu ve tekrar yüzüme baktıktan sonra kapıya yürüdü:

— Bavul için de mükâfat var mı? Yoksa hepsi bu yirmi dolar mı?

— Fazla konuşma! Bir onluk daha alırsın işte! Garson odadan çıkınca Kerman, «Ed'in buraya geldiğini nerden biliyordun, Vic?» diye sordu.

— Bilmiyordum ki. Yalnız tahmin ettim ve onun için buraya gelip oda tuttuk işte. Şu bardağımı doldursana. Bu namussuzla konuşmak başımı iyice berbat etti.

Yatağın üzerinde ters olarak duran Anita'nın resmini tekrar elime aldım. Kerman ne yapmak istediğimi anladığı için, «Acaba tanır mı onu?» diye sordu.

— Denemekle zarar etmeyiz ya! Herifcioğlu on senedir burdavymış. Muhakkak birşeyler biliyordur.

Başımın ağrısı biraz hafifler gibi olmuştı. Demek ki aspirinler iyi geliyordu. Tübü çıkararak iki tâne daha yuttum.

Kerman kaşlarını çatarak yüzüme baktı. «Aspirinin fazlası zararlıdır, Vic» dedi, «Sonra viskiyi de azaltsan biraz. Neden başını bir doktora göstermedin?»

Ona cevap vermeme fırsat kalmadan kapı açıldı ve garson. elindeki valizle içeri girerek valizi yatağın üzerine koydu. Sonra endişeli bir sesle, «Onu tekrar yerine koymam lâzım» dedi. «Patronla aramın açılmasını istemem, basım derde girer sonra.»

Valizin içinde isimize yarayacak birşeyler bulacağımı pek tahmin etmiyorum, bununla beraber hiç belli olmazdı. Fakat düşündüğüm gibi valizde iki günlük bir seyahatte işe yarayacak olan ufak, tefekten başka birşey yoktu. Yalnız Ed'e vermiş olduğum, Anita'nın resminin kopvası kavbolmuştu.

İşimi bitirdikten sonra, «Pekalâ» dedim, «Valizi yerine koyabilirsin, al şu on kâğıdı da! Hesap tamam mı?»

On doları cebine atıp valizi aldı ve yanımızdan hiç ayrılmak istemiyormuş gibi, «İstedığınız başka bir şey yok mu?» diye sordu.

Az daha Anita'nın resmini unutuyordum. Onu hemen alarak suratına doğru uzattım:

— Bu yavruyu buralarda bir yerde gördün mü hiç?

Elinde tuttuğu valizi yere koydu ve resmi alarak

kol mesafesinde, gözlerini kırpıştırarak iyice tetkik etti; sonra soran nazarlarla bana bakarak, «Anita Gay galiba bu» dedi, «Öyle değil mi? Uzun zamandan beri görmediğim için birden tanıyamadım. Evet, ta kendisi, Anita Gay, bu.»

— Doğru dürüst konuşsana be adam! Kim bu Anita Gay? Ne yapar? Nerede ve nasıl görebilirim onu?

Resmi yatağın üzerine bıraktı ve ellerini iki yana açarak, «Onu nerede bulabileceğinizi bilmem» dedi, «Aylardan beri görmedim. O zamanlar Brass Rail'de esaslı numaralar yapıyordu ve yaptıkları da görülecek şeylerdi doğrusu! Salon yerinden cınardı o sahneye çıktığı zaman.»

— Nerede bu Brass Rail?

Şaşırmış gibi, «Bras Rail'i bilmiyor musunuz?» dedi, «Bayshore Bulvarı üzerinde güzel bir gece kulübüdür. Yalnız Anita ayrıldığından beri gitmedim oraya. Acaba tekrar gelecek mi dersiniz?»

Onun bu sözleri üzerine Anita'nın kanlar içindeki yüzü tekrar gözümün önüne geldi.

— Hayır, dedim, gelmiyecek artık.

XXVII

Ertesi sabah oteli saat onbirde terkettim. Geceleyin hava çok sıcak olmuş, sabahın erken saatlerine kadar gözlerimi kapayamamıştım. Fakat sabahın onuna kadar uyuyarak yorgunluğumu giderdim.

Kerman hiç sesini çıkarmadan beni beklemiş, odadan dışarıya dahi çıkmamıştı. Uyandığım zaman, hemen düşün altına girdim; arkasından sıcak bir kahve içip iki de aspirin yuttuktan sonra formumu bulmuştum.

Fotoğrafçıya gitmeden önce Brass Rail denen batakhaneye uğrayarak Anita hakkında birşeyler daha öğrenebilirimsem daha avantajlı bir durumda işe başlayabileceğimi düşündüm.

Kerman benden önce çıkmıştı; onun insan takibinde nekadar usta olduğunu bildiğim için hiç endişe

etmiyordum. Beni gözden kaybetmeyeceğinden emindim.

Brass Rail, sahnesinde güzel kızların bacak salladıkları, gece kulübü, birahane arası salonlardan biriydi ve kapısındaki büyük tabelada elli büyük artistin gösterileri methediliyordu. Elli büyük artist te muhakkak, kenar mahallelerden toplanmış veya küçük kasabalardan, yıldız olmak sevdasıyla büyük şehre gelip buralara düşmüş olan dilberlerdi.

Ben orada büyük artistlerin resimlerine bakarken içerden, üzerinde devetüyü bir pardesü, başında da sağ kaşının üzerine hafifçe yatırılmış bir fötr şapka olan ufak, tefek bir adamcağız çıktı; pardesünün üzerinde güve yenikleri görülüyordu ve timsah derisi taklidi ayakkabıları muhakkak ki alındığından beri temizlenmemişti.

Yanımdan geçerken, «içerde kimse var mı?» diye sordum, «Patronu kim buranın?»

Acayip nazarlarla beni süzdü. sonra kaldırımın kenarına doğru tükürdü. Kısık bir sesle, «Buralı değilsiniz galiba!» dedi.

Ona yabancı olduğumu, buradan geçerken birşey merak ettiğimi söyledim ve sualimi tekrarladım.

Yüzünde adeta bir nefret ifadesi belirdi ve, «Buranın patronu Nick Nedick'tir» dedi. (Patron hakkındaki düşüncelerinin pek müsbet olmadığını anlamıştım) «Şu merdiveni çıkın», diye devam etti, «Salonun antresinde sağdan ikinci kapıda bulabilirsiniz onu. Görürseniz benim için de yüzüne tükürün bir kere.»

Sonra benim birşey dememi beklemeden, kafası ağır geliyormuş gibi öne doğru eğilerek yürüyüp yanımdan uzaklaştı.

Adamın hâline acımıştım; acaba onu bu duruma getiren sebepler neydi? O esnada beni gölge gibi takip eden Kerman'ı gördüm; bir elektrik direğine yaslanmış elindeki gazeteyi okuyordu.

İçeri girip merdivenleri çıktım. Adamın tarif ettiği kapının üzerinde «Büro» kelimesi görülüyordu.

Kapıyı vurdum ve içerden ses çıkmadığını duyunca iterek girdim. İçersi bütün tiyatro yazıhaneleri

gibi karmakarışık ve duvarlarda resim asacak yer kalmamıştı. Büyük masanın arkasında oturmuş, kolları sıvalı bir adam önündeki daktiloda harıl, harıl birşeyler yazıyordu.

Köşede, pencerenin yanında, elbiselerini bir sandalyenin üzerine yığmış, akrobatik hareketlerle masadaki adamın dikkatini çekmeğe çalışan ve durduğu yerde perende atıp duran bir kızcağız vardı. Bir müddet ileri ve geri bazı numaralar yapıp da adamın hiç al-dırmadığını görünce durdu:

— Neden bakmıyorsunuz bana? diye sordu. Biraz baksanız kabiliyetimi hemen farkedeceksiniz.

Herif, ne onun söylediklerini işitiyordu, ne de benim girdiğimin farkındaydı. Sanki bütün hayatı önündeki makinenin tuşlarındaymış gibi başı önünde daktiloyu takırdatıp duruyordu.

Kızın kalçalarını bir müddet seyredip, Ker-man'ın kulaklarını çınlattıktan sonra daha fazla beklemenin vakit kaybetmek olacağını düşündüm ve masaya yaklaşarak adamın omuzuna parmağımla dokundum.

Mubarek başını bile kaldırmadı, parmaklarını tuşlar üzerinde gezdirmeye devam ederek, dişlerinin arasından, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

Ona, Nick Nedick'le konuşmak istediğimi söyledim.

Başını bir an kaldırıp yüzüme baktı ve, «Dipteki kapıda» diyerek işine devam etti.

XXVIII

Girdiğim oda, aynen birinciye benziyordu; yalnız biraz daha büyüktü ve bir masa yerine iki, bir dosya dolabı yerine de üç dolap vardı. Dört duvar da yine diğerinde olduğu gibi parlak artist resimleriyle doluydu.

Kapıya yakın olan masada orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Kadının kederli bir yüzü vardı, fakat birkaç sene öncesine kadar, muhakkak ki oldukça güzeldi.

Diğer masanın arkasında oturan adamı ilk önce göremedim; elindeki gazeteyi önüne açmış ve oku-

maya dalmıştı. Yalnız parmakları görünüyordu ve küçük parmağında koskoca bir elmas yüzük göze çarpıyordu.

Kadın beni görünce hafif bir tebessümle yüzüme baktı. Şapkamın kenarına parmaklarımla dokunup onu selâmladıktan sonra, «Mister Nedick'le görüşmek istiyordum» dedim, «İsmim, Malloy.»

Kadıncağız korkulu nazarlarla açık olan gazete sayfalarına doğru baktı ve, «Özür dilerim» dedi, «Mister Nedick şu anda meşguller, hiç zannetmiyorum.»

Herifin masasına doğru ilerlerken, «Merak etmeyin şekerim» dedim, «Beni kabul edeceklerinden eminim, öyle değil mi Mister Nedick?» Bunu söyledikten sonra da samimi bir ifadeyle masanın kenarına yerleştim.

Gazetenin arkasından koskoca bir kafa göründü. İki küçük göz suratıma dikildi ve gazete yere düştü.

— Tabii, delikanlı, tabii! Yalnız birsey satmağa gelmedinse!

Adama birisi muhakkak aktör Sydney Greenstreet'e benzediğini söylemiş olacaktı. Biraz benzerlikte yok değildi tabii, fakat adamcağız konuşmasile, givinişile, hareketleriyle de ona benzemek istiyordu muhakkak.

— Diğer bürodaki adamınız sizi burada bulabilecekimi söyledi. Sizi rahatsız etmiyorum ya?

İri, yarı adam aynen Sydney Greenstreet gibi içini çekti. Ona hemen kartımı uzattım.

Karta baktıktan sonra, «Yok canım» dedi, «nemünasebet! Demek Ocean City'de çalışıyorsunuz. Orası milyonerler yatağıdır, değil mi?»

— Evet, orada çalışıyorum. Buraya sizin tanıdığınızı tahmin ettiğim bir genç kadın hakkında malûmat almağa geldim: Anita Gay.

Nedick bir müddet gözlerini kapadı ve düşündü:

— Ne gibi malûmat istiyorsunuz, Mister Malloy?

— Onun mâzisi hakkında ne olursa olsun makbule geçer. (Tabakamı çıkararak ona da bir sigara ik-

ram ettim.) Söyleyeceğiniz her kelime benim için kıymetli olabilir.

Şüpheli nazarlarla yüzüme baktı ve uzattığım ateşle sigarasını yaktı.

— Şey... Size fazla birşey verebileceğimden pek emin değilim. Çünkü oldukça meşgulüm. Yani konuşmak için fazla zamanım...

— Fakat benim için kaybedeceğiniz zamanı maddi olarak telâfi edebilirim. Vaktinizi boş yere alacak değilim tabii.

Benden kurtulmasına imkân yokmuş gibi yine numaradan içini çekti.

— Bakın, Mister Malloy, dedi. Sizin gibi açık konuşan insanlara bayılırım. Sonra kadına baktı, Bankaya gitmenin zamanı geldi, Miss Fenducker. Dışarı çıkarken de Julien'e söyleyin, kinse beni rahatsız etmesin. Yarım saat kadar meşgul olacağım.

Kadıncağız hiç sesini çıkarmadan portmanto-dan mantosu ile şapkasını aldı ve dışarı çıktı. Artık Nedick'le yalnızdık odada.

Küçük gözlerle beni süzerek edepsizce sordu:

— Bana vereceğiniz miktar nedir, Mister Malloy?

— Şey. bilmem ki! Herhalde elli dolar kadar birşey. Tabii vereceğiniz malûmata göre değişebilir bu.

— Elli dolar için size iyi malûmat verebilirim. Başkalarının işine burnumu sokmak istemem ama... başına birşeyler mi geldi Anita'nın?

— Başına geleni şu anda size söyleyemem. Ama bundan sonra başı pek derde girmez herhalde. Müşterim onun mazisi hakkında bilgi edinmek istiyor, hepsi bu.

Sandalyesini biraz geriye itti. ayak, ayak üstüne attı ve elini veleğinin cebine soktu.

— Pekalâ, yalnız önce elli doları görsem fena olmaz.

Cüzdanımı çıkarıp bes tane onluk çıkardım ve masanın üzerine dizdim. Hiç utanmadan elini uzattı ve paraları toplayıp pantolon cebine soktu. Ona küfretmek için kendimi güç tutuyordum. Sigaramın külünü vere silkerek sordum:

— Anita Gay ne zaman burada çalışıyordu?

— Burada iki sene kadar çalıştı. Eğer isterseniz çalıştığı tarihleri size tanı olarak söyleyebilirim.

Bir çekmece açarak karıştırmağa başladı ve deri kaplı bir albüm çıkararak önüne koydu.

— İşte, hepsi burada, diye başladı. İki sene evvel üç Haziranda buraya geldi. İsminin Anita Broda olduğunu ve Holivudun birkaç kulübünde çalıştığını söyledi. Fakat polisle başı derde girdiği için buraya gelmem iştı. Onu bize Roy Fletcher göndermişti.

Hafif bir tebessümle yüzüme bakarak sordu:

— Onu hiç gördünüz mü. Mister Malloy?

Başımı sallayarak gördüğümü bildirdim.

— Bir hafta içinde ismini, afişlerin zirvesine çıkmıştı, diye devam etti. İki hafta sonra da neonla yazıldı.

— Pekalâ, neden ayrıldı buradan?

— Evlendi. Bizim meslek böyledir işte! Tam iyi bir parça yakalayıp para kazanmağa başlarsınız, hemen evlenip kaçarlar.

Acaba elli doları bu herife boş yere mi kaptırmıştım? Yaptığı şey gevezelikten öteye geçmiyordu.

— Buradan ayrıldıktan sonra onu hiç görmediniz mi?

Başını iyi yana salladı:

— Bir ara, Thayler'le anlaşılamadığını ve ondan ayrıldığını öğrendim. Bir müddet sonra ondokuzuncu caddede Siméon isimli modaevinde manken olarak çalışmağa başladı. Ona çok iyi şartlarla kontratlar teklif ettim, fakat ilgilenmedi. İki ay önce de Siméon'dan ayrıldığını duydum. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum.

— Thayler'le anlaşılamadığını söylediniz? Kimdir bu Thayler?

— Kocası.

— Ne zaman evlendiklerini bana söyleyebilir misiniz?

— Tabii söyleyebilirim. Çünkü onların evlenmeleri bana bir hayli pahalıya mal oldu, nasıl unutabilirim? Geçen sene sekiz Kasımdı.

— Peki adam ne oldu? Öldü mü?

— Yok canım! Neden ölsün, burada, yani şe-

hirde. Arny Street'de Louis isimli bir fotoğrafçıyla ortak oldu.

Birden başağrım yine başlamıştı. Ellerimi şakaklarıma götürerek Nedick'e baktım.

— Bana biraz Thayler'den bahsedin, dedim. Onun hakkında ne biliyorsanız anlatın.

Nedick masasının alt kısmında bir kapak açarak etiketsiz siyah bir şişe ve iki bardak çıkardı.

— Bir bardak içki size iyi gelir herhalde. Pek iyi görünmüyorsunuz.

— Çok teşekkür ederim, iyi olur tabii. Evet, dinliyorum.

Viski doldurduğu bardağı aldım ve bir yudum içtikten sonra aspirin tübünü çıkardım. Konuşmağa devam etti:

— Anita buraya geldiği zaman Lee Thayler tabancalı Buffalo Bill numaraları yapıyordu. Diğer artistler gibi değildi, daima yeni numaralar bulur ve halkın alâkasını çekmeyi becerirdi. Onun için onu devamlı olarak angaje ederdim.

Ağızma iki aspirin atarak viskiyle yuttum.

— Nasıl bir numaraydı yaptığı?

— Tüfekte, havaya atılan paraları deler, sahneye konan küçücük hedeflere aynalardan nişan alarak ateş ederdi. Hele Colt 45 likle yaptığı numaraya diyecek yoktu doğrusu! Tabancayı havaya fırlatır, sonra da yakalayarak, kendisine yardımcı yapan kızın dudakları arasındaki sigarayı ikiye bölerdi. Çok tehlikeli bir numaraydı bu, fakat Thayler kendinden emindi.

— Demek bu arada Anita'yla evlendi, öyle mi? Nedick kaşlarını çattı.

— Evet, evlendikten sonra da hemen buradan ayrıldılar. Thayler artık sahneden çekilmek istediğini söylüyordu. Dediğim fotoğrafçıyla ortak oldu ve beraberce çalışmağa başladılar. Artistler arasında çok tanıdığı olduğu için, iyi müşteri buluyorlardı.

— Demek sonradan Anita onu terketti.

— Evet. öyle duydum.

Bardakları yeniden doldurdu; viski oldukça iyiydi ve kendime gelmeğe başlamıştım.

— Thayler'in resmi var mı sizde?

— Tabii var. (Parmağı ile çelik dolaplardan birini gösterdi.) Siz benden daha gençsiniz, şu üstteki çekmeceyi açar mısınız? Evet, onu. Hemen üstte bir albüm olacak... tamam, alın onu. Teşekkür ederim.

Albündeki parlak resimleri bir müddet karıştırdı ve nihayet aradığını bularak bana uzattı.

— İşte, Thayler.

Resmi alarak baktım; uzun boylu, zayıf bir adamdı. Geniş kenarlı kovboy şapkası, kareli gömlek ve kovboy botları giymiş, bir kaktüs dekoru önünde poz vermişti. Zayıf yüzü, ince dudakları ile kendinden emin, tehlikeli bir görünüşü vardı. Hayata pek kıymet vermeyen, nadir gülen tiplerdendi.

— Bende kalabilir mi bu resim? diye sordum.

— Tabii, istiyorsanız kalsın. Onunla işim bitti artık.

Bunu söyledikten sonra önündeki albümü bir müddet daha karıştırdı ve bir resim daha çıkardı. Thayler'in sigara numarasını gösteriyordu bu resim. Muhakkak ki tehlikeli bir oyundu bu. Fakat sigarayı ağzında tutan kızcağızın sinirleri herhalde çeliktendi ki, yüzünde en ufak bir korku ifadesi dahi görünmüyordu.

Nedick, «Dikkatinizi çekerim» diye devam etti. «Sigarayı ikiye bölerken nişan bile almıyordu. Koca tabancayı havaya fırlatıyor ve havada dönerek düşerken yakalayıp ateş ediyordu. Bu numarayı her seyredişimde sırtımdan soğuk terler boşanırdı âdeta.»

Fakat ben gözümü resme dikmiş onun söylediklerini dinlemiyordum bile. Benim de sırtımdan soğuk terler boşanmağa başlamıştı, çünkü resimde sigarayı dudakları arasında tutan kız, Miss Bolus'tan başkası değildi.

XXIX

Kapı ani olarak açıldı ve biraz önce daktilo başında gördüğüm tip, içeri dalarak elindeki kâğıtları Nedick'e uzattı.

— İşte, Gardener'in kontratı hazır, dedi. Herif fikrini değiştirmeden imzalasın iyi edersin.

Nedick, masanın üzerindeki kaleme uzanırken sordu:

— Nasıl, dışardaki yavru işe yarar mı?

— Yok canım! Hiçbirşey yok!

Herif, imzalanan kâğıtları toplayıp çıkarken, kapının aralığından, diğer odada biraz evvel numaralar yapıp duran kızı gördüm. Elbisesini dizlerinin üzerine koyup bir sandalyeye oturmuş, sessiz, sessiz ağlıyordu.

Herif kızın önünde durdu ve, «Bak yavrum», dedi. «Sen bizim işimize yaramazsın, kabiliyet diye birşey yok sende. En iyisi, şurdan bir pencere aç da at kendini aşağı. Hadi burda fazla kalabalık etme, yaylan bakalım!»

Kız ağır, ağır oturduğu yerden kalkarken daha fazla dayanamayıp kapıyı kapadım.

Nedick, «Şu Julien de bazan insanlara karşı çok haşın davranıyor» dedi.

Julien'in insanlara haşın davranıp, davranmaması beni pek alâkadar etmezdi ama içimden, gidip önündeki makineyi kafasında parçalamak geldi nederse.

— Şu resimdeki kızın kim olduğunu söyler misiniz bana? dedim.

Nedick resmi alarak bir daha baktı.

— Gail Bolus, dedi. Güzel kız, değil mi?

— Evet, hele kovboy kıyafeti giymiş kızlara bayılırım. Halâ birada mı?

— Hayır. Onu buraya Thayler getirmişti, sahneye daima beraber çıkarlardı. Kızın ücretini de Thayler kendisi verirdi. Sinirleri çok kuvvetli bir kızdı doğrusu. Fakat onun hakkında, isminden başka birşey bilmiyorum.

— Thayler'le beraber mi ayrıldı burdan?

— Oh, hayır. Ondan epey önce gitti burdan. Thayler, Anita ile ilgilenmeye başladıktan kısa bir müddet sonra ayrıldı. Fakat o gittikten sonra Thayler de süksesini kaybetti. Çünkü onun yerine çıkacak kız bulamadı. Buldukları, daha ilk denemede korkup kaçıyor-

lardı. Anita'ya, Gail'in yerine sahneye çıkmasını teklif etti, fakat o da kabul etmedi.

— Thayler'le, Gail Bolus arasında birşeyler var mıydı?

— Zannediyorum. Çünkü normal olarak sahneyi paylaşan çiftler yüzde doksandokuz yataklarını da paylaşırlar. Onlar da istisna teşkil etmiyorlardı muhakkak. Onun için Anita araya girince Gail bozuldu ve işin düzelmeyeceğini anlayınca da çekip gitti.

— Altı ay önce mi gitti buradan?

— Evet, aşağı yukarı okadar oluyor.

— Peki, ne oldu sonra?

— Bilmiyorum, bir daha hiç ismini duymadım. Zaten sinirlerinin sağlam oluşundan başka bir meziyeti de yoktu. Herhalde sahne hayatını bırakmış olacak.

— Cesar Mills isminde birini tanıyor musunuz?

Bir müddet, gözlerini kırpıştırarak düşündü. Sonra başını iki yana salladı.

— Hayır, bu ismi ilk defa işitiyorum.

— Pekalâ, bana biraz da Louis'den bahsedermisiniz?

Elini belyıklarına götürerek, yine numaradan içini çekti:

— Verdiğiniz para için oldukça fazla şey istiyorsunuz, Mister Malloy, dedi. Bütün gün burada oturup çene çalacak halim yok! Yapılacak bir sürü işim var.

Hergelenin niyetini anlamıştım; elli dolar gözünü doyurmamıştı. Elimi iç cebime sokup cüzdanımı çıkardım ve, «İşleri Julien görür, canım!» dedim. «Yirmibeş daha, tamam mı?»

Keyfinden ağzı kulaklarına varıyordu namussuzun; boşalan bardakları tekrar doldurdu ve, «Sizinle iş yapmak hoşuma gitti, Mister Malloy» dedi. «Louis hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz?»

Bunu söylerken de masanın üzerine koyduğum paraları cebine indirmeyi ihmal etmemişti.

— Nasıl bir adam Louis?

Bir an düşündükten sonra dudaklarını büzüp omuzlarını silktili.

— Oldukça iyi bir fotoğrafçı ve pahalı da değil.

Meselâ ben bütün resim işlerimi ona veririm....

— Bunlar işin hikâye tarafı diye onun sözünü kestim. Nasıl bir adam olduğunu öğrenmek istiyorum ben.

— Pekalâ canım, hemen kızmayın, dedi. Bu, işin girizgâhı; bütün bildiklerimi söyleyeceğim. Louis, uzun boylu, zayıf, efemine tipli bir adamdır. Irza geçmeye teşebbüsten iki defa içeri girmiş. Kısa bir sakalı ve bıyığı vardır.

Şu Nedick hoşuma gitmeye başlarıştı, verdiğim paranın bosa gitmediğini anlamıştım.

— Polisle arası nasıl? diye sordum.

— Pek iyi değil galiba. Ne de olsa eski sabıkalı. Artık genç kızlara saldırmıyormuş ama başka dolaplar çevirdiğinden bahsediyorlar...

— Neler meselâ?

— İnsan fotoğraf makinesini yerinde ve zamanında kullanmasını becerirse, çıkan fırsatlardan faydalanıp iyi para kazanabilirler ,Mister Malloy.

— Açık konuşun, korkmayın mesleğim icabı sır tutmasını gayet iyi bilirini.

— Ben şahsen birşey bilmiyorum ama, duyduğuma göre polis onun şantaj yaptığından şüpheleniyormuş. Rivayetlere göre, geceleri makinesini alıp Buena Vista parkına gidermiş. Bu park geceleri, rahatça birkaç saat geçirmek isteyen çiftlerle dolar. Bunların arasında, muhtelif sebeplerle tanınmamak isteyenler de vardır tabii. Gizlice ve zamanında çekilen bazı filimler iyi para getirebilir insana. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Fakat Louis'i henüz suçüstü yakalayamamışlar.

— Thayler'i oldukça iyi tanırırsınız, değil mi? Bu tip işlere karışacak bir insan mıdır? Yani şantaj filân yapabilir mi?

— Thayler, para için aklınıza gelecek her işi yapabilir. Müthiş haris bir adamdır. Julien'e dahi dikkatli olmasını, Thayler'in tehlikeli bir adam olduğunu kaç kere söylemişimdir. Belki burada biraz daha kalırdı bizim bile basımızı derde sokabilirdi. Ben onun işine çoktan son vermek istiyordum ama Julien onun

iyi müşteri çektiğinden bahsederek bana mâni olurdu hep. Evet, Thayler dediğim gibi para için herşeyi yapabilecek karakterde bir insandır, bundan hiç süpheniz olmasın.

Öğreneceklerimi öğrenmiştim. Şu anda sorabileceğim birşey kalmamıştı. Yavaşça ayağa kalktım ve elimi uzattım:

— Şimdilik bukadar yeter, dedim. Çok teşekkür ederim. Size yine ihtiyacım olursa gelirim. Allah-ısmarladık.

XXX

Brass Rail'den çıkınca dosdoğru otele döndüm. Bizim oğlan salondaydı. Ona, birkaç sandviçle dört şişe bira getirmesini söyledikten sonra odaya çıktım. İçeri girdiğim beş dakika kadar olmuştu ki, Kerman, arkasında garson olduğu halde geldi.

İçeri girer, girmez de suratını biruştürüp yüzüme baktı:

— Yine kuru sandviç mi yiyeceğiz, yahu! dedi. Lokantaya gidemiyecek kadar meteliksiz mi kaldık yani?

Garson, sandviç ve bira şişelerini bambu masanın üzerine bırakmış ve arsızca suratımıza bakıp beklemeye başlamıştı. Hergelenin gözü hiç doymuyordu. Cebimdeki bozukluklardan bir elli sent çıkarıp ona fırlattım ve kırıışi kırmasını söyledim.

Oğlan tüydükten sonra iki şişe bira açtım ve Kerman'a bakarak, «Burada daha rahat konuşabiliriz de onun için böyle yaptım» dedim, «Şu işler temize çıksın sana enfes bir ziyafet çekeceğim, merak etme.»

Masanın önündeki koltuğa çökerek, «Pekalâ, öyle olsun bakalım!» dedi, «İçerde manzara fena değildi galiba. Epey kaldın orada; nerdeyse başına birşey geldi diye kurtarma harekâtına başlıyordum.»

Ona bir bardak bira uzattım ve yatağın kenarına oturduktan sonra, «Orava gidişim işe yaradı,» dedim, «Cok güzel şeyler öğrendim.»

Sonra da Nedick'in bana anlattıklarını ona aynen naklettim. Birasına bile dokunmadan bütün dikkatiyle beni dinledi. Sözümü bitirince de uzun bir ısıklık çaldı.

— Vay anasını! dedi. Peki ama, bütün bunlardan çıkan netice nedir?

— Bütün bunlar, bizim bilmecenin birer parçası işte. Hepsini bir araya toplayıp neticeyi çıkarmaya çalışacağız. Miss Bolus'un bu işte parmağı olabileceği bir an olsun aklıma gelmemişti. Bakalım daha neler göreceğiz?

— Thayler'le el ele mi çalışıyor dersin?

— Olabilir, herşey mümkündür. Fakat şu anda birşey söyleyecek durumda değilim. Belki de Ocean City'ye gelişi tamamen bir tesadüften ibarettir. Yalnız en mühim dâvâ, Anita'nın, Cerf'le evlendiği zaman zâten evli olması. Daha ilk kocasından boşanmadan onunla evlenmiş. Eğer bu ikinci evliliği Thayler'den gizli olarak yaptıysa, şantajcıyı uzakta aramaya hiç lüzum yok. Mühim olan bir diğer nokta da Thayler'in, usta bir atıcı, bilhassa bir 45 lik eksperisi olması. Onun katil olması en yakın ihtimal gibi geliyor bana.

Birasından bir yudum aldı:

— Benny'yi o mu öldürdü dersin?

— O veya Louis, veyahut da ikisi birden.

— Ya Mills? Onun parmağı yok mu numarada?

— Bilmiyorum. Yalnız, Nathalie Cerf'le aralarında birşeyler olduğu muhakkak, ama bu ilginin meselemizle bir alâkası var mı, yok mu şu anda bilemiyorum?

— Yani, netice olarak ortada bilinen pek birşey yok! Biraz gayret göstermenin zamanı geldi, değil mi, Vic?

— Haklısın. Fakat Louis'in başına çorap örece kadar şey biliyorum ve işe de oradan başlayacağız! Hadi, toparlan bakalım.

Valizden bir banknot çıkarıp boş bir kâğıt kopardım ve üzerine şunları yazdım: FOTOĞRAF ATÖLYEMİZ BUGÜN KAPALIDIR.

Kerman, bir şey anlamamış, aptal, aptal yü-

züme bakıyordu. Gülererek izah ettim, «Hemen karşı kaldırıma geçip resimciyi ziyaret edeceğiz ve dükkâna girerken de bunu kapısına yapıştıracağız,» dedim, «Tamam mı?»

Birasını bir dikişte bitirdi ve şapkasını alırken, «Hadi hayırlısı!» dedi, «Çoktanberi çingâr çıkar-mamıştık, neredeyse paslanmaya başlayacaktım!»

XXXI

Dükkânın kapısını açar, açmaz içerdeki bir çingırak çalmaya başladı. Kerman içeri girer, girmez elindeki kâğıdı yapıştırmıştı bile. Küçük bir kontuar içersini ikiye ayırmıştı. Karşı duvarda yarısı kapatılmış bir perdeden ikinci odadaki sandalyeler ve iki de ayna görünüyordu. Stüdyoya da herhalde oradan geçiliyordu.

Kerman her ihtimale karşı tabancasını yanına almıştı. Fakat silâh kullanmaktan hoşlanmadığı için tabanca her zaman olduğu gibi yine boştu. Onun için işimizi silâha lüzum kalmadan halletmek mecburiyetindeydik. Onu, Louis edepsizlik etmediği takdirde işi rahatça bitereceğimizi söyleyerek teskin etmiştim. İşin doğrusunu söylemek icabederse şu 45 lik eksperî Thayer'lerden ikimiz de çekiniyorduk. Herif sahnede yaptığı numaraları bizim üzerimizde denemeye kalktığı takdirde hâpı yuttuğumuzun resmiydi.

Kerman, kâğıdı yapıştırdıktan sonra kapının üzerindeki iki sürgüyü de sürmüştü. Birkaç saniye sonra perde iyice açıldı ve siyah elbiseli, donuk bakışlı bir sarışın, dudaklarında esnaf işi bir tebessümle gelerek kontuara yaslandı:

— Buyrun efendim? Emriniz?

Parmaklarımı şapkamın kenarına götürerek, hafif bir tebessümle onu selâmladım ve, «Resim çek-tirmek istiyorduk,» dedim, «Hemen yapabilir misiniz acaba?»

Kerman, su koy vermek için hiç vakit kaybetmedi:

— Benimkilerden birini size hediye ederim, diyerek sırttı. Geceleri ısıtır sizi.

Sarışın bu şakadan hiç hoşlanmamıştı. Donuk nazarlarını bir onun, bir de benim yüzüme çevirdi ve, «Korkarım ki Mister Louis resminizi hemen çekemiyecek,» dedi, «Şu anda çok meşgul. İsterseniz size bir randevu verebilirim.»

— Fakat işimiz çok acele.

Kerman'a dönerek başımla hafif bir işaret yaptım. Kerata sanki kovboy filmi çeviriyordu; gayet ciddi bir hareketle tabancayı cebinden çıkararak kıza çevirdi ve sonra sert bir sesle, «Kımıldama cicim!» dedi, «Kasanın yerini söylersen hiçbir yerine bir şey olmaz!»

Sarışının gözleri faltaşı gibi açıldı. Birden doğruldu ve bağırmak için ağzını açtı; fakat ben atik davranmış ve bağırmasına vakit kalmadan parmaklarımı dik olarak midesine daldırmıştım. Hafif bir inilti çıkararak iki büklüm oldu ve kontuarın arkasına kayıverdi.

Yan taraftan dolanarak onun yanına geçtik ve getirdiğimiz teşkilâtın bir kısmı ile ellerini, ayaklarını bağlayarak kontuarın arkasına yatırdık. Kerman'a baktım, bayağı heyecanlanmıştı oğlan.

— Hadi bakalım! dedim. Arslanlar gibi döğüşmeye başladın yine!

Arkamdan gelirken, «İnşallah dışardan polis, filân geçmez,» dedi, «İçerde bir anormallik olduğunu sezip de gelir bizi katil diye yakalarsa hiç hayret etme!»

Parmağımı dudaklarıma götüirerek ona susmasını bildirdim ve arka odaya açılan küçük koridora daldım. Koridorun sonunda bir kapı vardı ve hafifçe aralık duruyordu.

Kapıyı biraz daha aralayıp kafamı içeri uzattım. Burası her yerde görülen cinsten normal bir fotoğraf stüdyosuydu. Etrafta üç, dört tane projektör, iki tane büyük ayaklı kamera, bir resim tualisi ve büyükçe bir masa vardı. Masanın önünde, tabureye oturmuş uzun boylu, zayıf, küçücük bir sakalı ve bıyığı olan bir adam önündeki resimlere rötüş yapıyordu. Üzerinde

uzun beyaz bir çalışma gömleği ve başında da mâvi bir bere vardı. Nedick'in dediği gibi efemine tipliydi.

Bizi görür, görmez elindeki kalemi attı ve yanındaki çekmeceye saldırdı. Fakat Kerman tabancasını hemen ona doğrulttu ve otoriter bir sesle:

— Çek elini ordan bakalım, ahpap! diye tısladı.

Louis'in eli çekmecenin üzerinde kaldı; yüzü yeşilimsi bir renk almıştı. İki adımda yanına gidip çekmecedeki otomatığı aldım ve pantolonumun arka cebine attım. Sonra onun yanına iyice sokulup, sırtarak, «Merhaba, canım!» dedim ve ağzını açmasına fırsat vermeden omuzu ile boynu arasına âlâsından bir karate darbesi indirdim. Pek de nazlıymış mübarek! Taburenin üzerinden üç metre ileriye fırladı ve yere yığıldı. Gidip yakasından tutup ayağa kaldırarak burun kemiğine de hatırı sayılır bir yumruk yapıştırdım. Geri, geri giderek, çarptığı projektörlerden birile beraber tekrar yere yıkıldı. Suratı birkaç saniye içinde renk değiştirmiş, burnundan akan kanla kıpkırmızı olmuştu.

Kerman, masanın kenarına oturmuş, beni seyrediyordu. Herife attığım yumruktan sonra onun da yüzünü buruşturduğunu gördüm.

— Hey, Vic! diye seslendi. Öldüreceksin adamı be! Ağır ol biraz yahu!

Louis yere sırtüstü uzanmış, ellerile yüzünü örtmüş, hiç kımıldamadan duruyordu. Her an bir darbe beklediği için gözlerini açıp bakmaya dahi cesaret edemiyordu. Onun hareketsiz yatmasından istifade ile masanın üzerindeki resimlere bir göz attım. Nedick'in dediği doğruydu; şantaj yapıyordu bu namussuz.

Bir müddet kendisine dokunulmadığını görünce parmaklarının arasından etrafı gözetledi ve sonra yüzünü açıp ayağa kalkmaya yeltendi. Fakat ben ona doğru dönünce kendisini tekrar yere attı.

Başucuna dikildim ve, «Benny'yi neden öldürdün, aşağılık herif?» diye sordum, «Çabuk söyle bana.»

Korkudan nefes almakta bile güçlük çekiyordu hergele. Küçücük gözlerini tekrar kapamıştı. Bir müddet sonra güç duyulan bir sesle, «Ne demek istediğinizi anlamıyorum,» diye inledi, «Ne istiyorsunuz ben-

Böğrüne bir tekme atarak tekrar sordum:

— Benny'yi neden öldürdün, söyle?

Cevap vermiyor, köpekler gibi inliyordu. Kendimi tutamıyarak bir tekme daha yapıştırdım. Kerman da sabırsızlanmaya başlamıştı, kafasını sallayarak yanıma geldi ve, «Bu hıyar oyun oynadığımızı zannediyor galiba,» dedi, «Şununla biraz daha ciddi konuşalım bakalım!»

Yakasından tutup ayağa kaldırdım; bacakları sanki mumdandı köpeğin, bıraksam düşecekti. Korkulu gözlerle yüzüme bakarken, Kerman'dan yediği müthiş bir aparkütle ne olduğunu anlayamadı ve ayakları yerden kesilerek ilerdeki resim tualinin üzerine yığılıp kaldı.

Kerman yumruğunu oğuşturdu ve birden masanın altına eğildi.

— Hey, Vic! dedi. Bak ne buldum burda?

Elinde bir kaynak lâmbası tutuyordu.

— İşte bu, çok güzel, dedim. Bu, işimize yarar. Yak bakalım şunu.

Louis'i, düştüğü yerde iyice uzattım ve ayak bileklerinden tutarak kösedeki divanın yanına kadar sürükledim. Sonra Kerman'ın yardımını ile divana yatırıp göğsünün üzerine oturdum. Kerman, kaynak lâmbasını yakmış ve birkaç defa pompalayıp alevi ayarladıktan sonra yanıma gelmişti.

Louis'in gözleri korkudan büyümüş, suratı ter içinde kalmıştı.

— Bana bak, pis herif! dedim. Seninle kaybedecek fazla vaktim yok. Hemen konuşmazsan seni kızarmış tavuğa çevireceğim. Senin, Thayler'in ve Anita'nın aynı kaba tükürdüğünüzü biliyoruz. Benny'nin dün buraya geldiğinden de haberdarız. Onun için soytarılığı bırak da olanları anlat bize. Bizim en iyi arkadaşımızdı o. Konuşmazsan sen bilirsin! Neden öldürdün onu, söyle?

Derin bir nefes aldıktan sonra ağlar gibi, Benny isminde birini tanımiyorum, diye sayıkladı, yemin ederim size!

Kerman'a dönerek, «Şuna bak hele!» dedim, «Benny'yi tanımiyormuş bile!»

Kerman, elindeki kaynak lâmbasını yaklaştı-
rak, «Merak etme,» dedi, «Herhalde hatıraları donmuş
olacak. Biraz hararet onu canlandırır şimdi!»

Louis, onun ne demek istediğini anlamış, çır-
pınmaya başlamıştı.

Tekrar, «Size tanımıyorum dedim,» diye inle-
di.

Kerman dayanamadı ve, «Şimdi tanırsın pis
pezevenk!» diyerek alevi onun tabanına tuttu.

Birkaç saniye içinde ayakkabının köselesi kız-
mış, Louis yay gibi kıvrılmaya, çırpınmaya başlamış-
tı. Gözleri yuvalarından fırlamış, suratı, sıkılan ıslak
süngere dönmüştü.

Kerman'a, alevi çekmesini işaret ederek tek-
rar sordum:

— Hadi, söyle artık. Neden öldürdün Benny'yi?

Odanın içi pis, pis yanık kösele kokmaya baş-
lamıştı. Bir müddet ağlamakla, inlemek arası acaip
sesler çıkardı. Sonra yine, «Yemin ederim...» diye ke-
kelemeye başladı, «Yemin ederim ki bir şey bilmiyo-
rum.»

Kafasını sağa, sola sallayıp duruyordu.

Kerman'a işaret ettim, alev yine tabanını ya-
lamaya başladı. Birdenbire öyle şiddetli bağırmaya
başladı ki, başından beresini alıp ağzına tıkmaya mec-
bur kaldım.

Bir müddet bekledikten sonra bereyi ağzından
çekip aynı suali tekrarlardım. Bitkin bir hali vardı, ta-
hammülünün sonuna gelmişti artık. Bir müddet hiç-
kirdikten sonra, «Thayler,» diye fısıldadı, «Thayler öl-
dürdü onu!»

O kadar hafif konuşuyordu ki, söylediğini zor
anıyordum. Kerman'a döndüm ve, «Herhalde artık ko-
nuşacak,» dedim, «Yalnız sen yine her ihtimale karşı
elindekini uzaklaştırma. Belki birden herşeyi unutuve-
rir.»

Bunu söyledikten sonra üzerinden indim.

— Anlat bakalım, nasıl oldu hâdise?

Olanları öğrenmemiz oldukça uzun sürdü ve
Kerman onu yine birkaç kere tütsülemek zorunda kal-
dı, fakat sonunda herşeyi öğrenmiştik.

Benny, bir gün evvet saat beş sıralarında dükkâna gelmiş ve Louis'e Anita'nın resmini göstererek malûmat istemişti. Louis, suratındaki terleri elinin tersile silerek devam etti: «Thayler o esnada dükkândaydı ve perdenin arkasına saklanmıştı. Onun anlattıklarını duyunca tabancasını çekerek dışarı çıktı ve bana, Benny'nin üzerini aramamı söyledi. Arkadaşınızın üzerinde çıkan karttan Universal Servis'ten geldiğini anladık. Anita, Thayler'e, sizin servisten bahsetmişti. Bundan sonra Thayler onu bayılttı ve arabasına atarak bilmediğim bir yere götürdü. Ne yaptığını bilmiyorum. Bütün bildiklerim bu kadar. yemin ederim size.»

— Thayler nerde şimdi?

Bir şeyler mırıldandı, fakat yine söylediğini anlamamıştım. Kerman'a baktım, «Korkudan dili dolanıyor,» dedim, «Etrafı bir araştır bakalım, bir parça viski onu kendine getirir.»

Kerman, «Benim viskiye ondan daha çok ihtiyacım var,» dedi ve elindeki kaynak lâmbasını kameranın çelik ayağına dayayarak etrafı aramaya başladı. İşin içinde viski oldu mu, Kerman hiç yorulmaz. Bir müddet sonra küçük bir dolabın içinde dörtte üçü dolu bir viski şişesi ile birkaç bardak bulmuştu.

Doldurduğu bardaklardan birer yudum aldıktan sonra onun ağzına da biraz akıttık. Biraz toparlanırlar gibi olmuştu. Sorumu tekrarladım:

— Thayler nerde, söyle bakalım şimdi?

— Anita'yı görmeye gitti, diye mırıldandı.

— Ne zaman gitti?

— Dün akşam, on uçağı ile.

— Biraz daha konuş bakalım, dedim. Benny'yi, ellerini, ayaklarını bağlayıp İndes havuzuna attığını da biliyorsun, değil mi?

Korkulu nazarlarla yüzüme baktı.

— Hayır...

— Thayler'le, Anita evliydiler, değil mi?

Başını öne doğru salladı.

— Peki, iki ay önce Anita'nın, Cerf isminde biriyle evlendiğini duydun mu?

Bir müddet düşündükten sonra Cerf isminde

birini tanımadığını söyledi, fakat alev tekrar tabanını yalamaya başlayınca, «Evet, evet!» diye bağırmaya başladı, «Biliyorum. Thayler'in fikriydi bu. Cerf'i yapmak istiyorlardı.»

— Anita, Thayler'den korkar mıydı?

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı.

— Ondan korkması için hiçbir sebep yoktu ki.

— Birbirlerinden münakaşa ederek ayrıldılar, değil mi?

— Oh, onlar her zaman münakaşa ederlerdi. Fakat Anita herseyi anlatırdı ona. Cerf'le tanıştığı zaman da geldi ve adamın onunla evlenmek istediğini söyleyerek ne yapması icabettiğini sordu... Thayler de ona, evlenmesini ve mümkün olduğu kadar para çekmesini söyledi.

— Gail Bolus'u tanıyor musun?

Dudaklarını yaladı ve başını salladı.

— Thayler, Anita ile tanışmadan önce onunla çalışırdı. Fakat kendisini hiç görmedim.

— O da karıştı mı bu işlere?

— Bilmiyorum.

— Thayler, Ocean City'ye daha önce de gitti, değil mi?

Önce tereddüt etti, fakat Kerman'ın kıpırdandığını görünce dili açıldı.

— Evet, iki gün önce yine gitmişti. Anita ona telefon edip, birinin kendisini takip ettiğini bildirmişti. Telâş içinde onu görmeye gitti, fakat bulamadı Anita'yı.

— Tekrar buraya mı döndü?

— Evet, çok öfkeliydi. Anita'yı takip eden kadının öldürüldüğünü, bir müddet ortalarda görünmeyeceğini söyledi. Onu da bulamadığı için çok endişeliydi.

— Peki. Ocean City'ye gideceğini Anita'ya bildirmemiş miydi?

— Hayır. Önceden, işi olduğunu hemen gideceğini söyledi ona. Fakat Anita telefonu kapadıktan sonra birden fikrini değiştirdi ve gitmeye karar verdi.

— Buraya ne zaman dönecek?

— Bilmiyorum, bana bir şey söylemedi.

Bir an onun, allak, bullak olmuş suratına baktım. Sonra kelimelerin üzerine basa, basa, «Anita dün gece öldürüldü,» dedim.

İnanmıyormuş gibi yüzüme baktı:

— Ne? Ciddi mi söylüyorsunuz?

— Evet, cesedinin yanında da bir Colt 45 lik bulundu. Tayler'in tabancası ne cinsti?

— Bilmiyorum, kocaman bir şeydi işte! Tabanca markalarını pek tanımam.

Bu heriften öğreneceklerimi öğrenmiştim, fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Kerman'a baktım:

— Benim soracakların bu kadar, Jack. Sen bir şey soracaksan hemen başla.

Başını iki yana salladı, sonra, «Bu köpeği ne yapacağız peki?» diye sordu.

— Ben onun icâbına bakacağım, sen merak etme, dedim. Şu masanın üzerindeki resimleri getiriver bana.

Resimleri ondan alarak Louis'e uzattım:

— Hadi, davran biraz bakalım! dedim. Şu resimlerin arkalarına ismini yaz ve imzala.

Kerman'ın yine kaynak lâmbasına uzandığını görünce hiç itiraz etmeden istediğimi yapmaya başladı.

— Polis seni enselemek için çoktandır fırsat kolluyordu, dedim. Herhalde bu resimler işlerine yarar.

İmzaladığı resimleri alarak çekmecelerden birinde bulduğum büyük sarı bir zarfa koydum ve üzerine Komiser Dunnigan'ın ismini yazarak cebime soktum. Sonra Kerman'a, «Hadi,» dedim, «Tüyelim artık burdan, işimiz bitti.»

Kerman başını salladı ve elinde kaynak lâmbası olduğu halde Louis'e yaklaştı. Dişlerini gıcırdatacak, «Benny, benim en iyi arkadaşımdı, alçak herif!» dedi, «Onu dâima hatırlamanı istiyorum.»

Böyle dedikten sonra da alevi herifin suratına bastırırverdi.

Ocean City'ye vardığım zaman akşam olmaya başlamıştı. Doğruca büroya gittim. Paula henüz gitmemişti; beni görünce yüzünde memnun bir ifadeyle elindeki gazeteyi bıraktı.

— Merhaba Vic, hoşgeldin? Yeni haberler var mı? Başın nasıl?

— Başım fena değil, yalnız bir bardak viski olursa daha iyi olacak. Bana bir iyilik yap da şuradan bir bardak dolduruver, hadi yavrum! Ortalık şenlenmeye başladı. Benny'yi kimin öldürdüğünü öğrendik; Lee Thayler isminde bir namussuz. Şu anda ya burada, Ocean City'de yahut da Frisco'da. Kerman'ı ortalığa göz, kulak olması için orda bıraktım.

Paula viski şişesini dolaptan çıkarırken, «Thayler,» diye ismi tekrarladı, «Kim bu adam, Vic? Bu işteki rolü ne?»

Şişeyi onun elinden kaparak, «Anita'nın kocası,» diye cevap verdim, «Onu henüz bulamadım, fakat aramaya devam ediyorum. Herif kolay yutulur lokmalardan değil, çok iyi silâh kullanıyor. Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim. Sen, eline bir kâğıt kalem al da anlatacaklarımı not et bakalım. Ne olur, ne olmaz; bu herif belâlı. Başıma bir şey gelirse Mifflin'e herşeyi açıklarsın. Hiç olmazsa başladığımız işi polis bitirir. (Gözlerini faltası gibi açmış, endişeyle yüzüme bakıyordu.) «Telâşlanma yavrum,» dedim, «Bu, sadece bir tedbir. Hadi başla yazmaya bakalım: Hikâye iki sene önce haziran başlarında San Francisco'da başlar. Anita Broda isminde bir striptiz yıldızı, Hollywood ahlâk polisi tarafından, numaralarının biraz fazlaca cazip olması sebebiyle şehirden sepetlenir ve San Francisco'ya gelir. Kulüp sahipleri polisten çekindikleri için uzun müddet iş bulamaz. Nihayet birisi ona, Bayshore ve Third Street'lerin birleştiği köşede, ikinci sınıf bir kafe-konser işleten Nick Nedick'i tavsiye eder. Nedick herşeyi göze alarak onu denemeye karar verir ve Anita üç hafta içinde afişlerin en üstüne ismini yazdıracak kadar

muvaffak olur. Orada onsekiz ay kadar çalışır... Aynı yerde, yine iyi müşteri çeken bir numara daha var; bir 45 likle yapılan atış numaraları ve bunu yapan da Lee Thayler isminde bir keskin nişancı ile yardımcısı Gail Bolus isminde bir kız.

Paula birden başını kaldırıp hayretle yüzüme baktı:

— Şey, hani şu kız...

— Ta kendisi! Sen yazmaya devam et; daha ne bombalar var bak!

— Evet!...

— Bir müddet sonra Thayler, Anita ile sevişmeye başlar ve sahneden çekilerek bir fotoğrafçıyla ortak olur. Dükkânın eski sahibi Louis, geçimini fotoğrafçılıktan ziyade şantajla temin etmektedir. Tabii Thayler de işin içine dahil olur. Geçen sene sekiz kasımda Anita'yla evlenirler ve bu arada Gail Bolus da ortalıktan kaybolur. Evlendikten bir ay kadar sonra Anita, Thayler'le kavga eder ve onu bırakıp kaçar, kısa bir müddet sonra da Siméon modaevinde mankenliğe başlar. Mankenliğinin kaçınıcı gününde olduğunu bilmiyorum, fakat birkaç gün sonra Cerf'le tanışır.

Cerf, iki sene önce bir araba kazasında karısını kaybetmiş, aynı kazada sakat kalmış kızı ile yaşamaktadır. Milyonlarına rağmen mesut değildir. Anita'dan şefkat ve sevgi görünce ağa düşer ve hemen ona evlenme teklif eder. Anita, olanları Thayler'e anlatır ve ne yapması icabettiğini sorar. O da karısını bir milyonerle paylaşmanın, kendisine iyi kazanç getireceğini düşünerek Anita'ya, onunla evlenmesini söyler. Böylece Anita Santa-Rosa'ya yerleşir.

— Anita hakkında epey araştırma yaptım ve kendisini çok iyi tanıyan birkaç kişiyle konuştum. Kadında kleptomani filân yok. Odasında bulunan valiz muhakkak ki, onu Cerf'in gözünden düşürmek için başka biri tarafından oraya konmuş olacak. Bunu yapan da muhakkak Nathalie Cerf'dir. Mirası onunla paylaşmamak için böyle bir çare düşünülmüş olacak.

— Her neyse, Nathalie meselesi şu anda pek mühim değil. Anita-Barclay münasebetlerinin de prob-

lemimizle bir alâkası olmadığına eminim. Yalnız Dana'nın elbiseleri meselesi kalıyor ki. onların da Barclay'ın evine, katil tarafından konduğuna eminim. Demek Anita, kocasından pek hoşlanmıyor ve onunla gönül eğlendiriyordu. Az daha adamın başını derde sokacaktı.

Paula, kalemini ağzına götürerek sordu:

— Ya Benny meselesi, Vic?

— Tamam, oraya geliyorum zaten. Benny, Louis'in Anita'yla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Dükkâna gitti ve resmi ona göstererek sorularına başladı. Fakat Thayler orada perde arkasında onun, Anita hakkında sorular sormaya başladığını duyunca tabancasını çekip ortaya çıktı. Anita ona daha önceden, bizim servisten bahsetmiş, kendisini takip eden kadının Universal Servis ajanlarından olduğunu söylemişti. Thayler zaten Ocean City'ye gidip Anita'yı göremediği için sinirliydi; Dana'nın öldürüldüğünü de öğrenince işlerin karıştığını anlamış ve büsbütün öfkelenmişti. İşte bütün bu şartlar altında herifin gözü döndü ve Benny'yi hiç düşünmeden öldürdü. Onu öldürdükten sonra da on uçağı ile Ocean City'ye geldi. Belki de niyeti, Anita'yı ortadan kaldırmaktı, bilemiyorum. Yalnız Anita öldürüldüğü zaman Thayler'in orada olduğundan emnim, çünkü kafama vurup beni bayıltan oydu. İşte, şimdilik bütün bildiklerimiz aşağı, yukarı bunlar. Tabloyu tamamlamak için daha epey uğraşmamız lâzım.

Bardağımlı dudaklarıma götürüp bir yudum daha viski aldım, sonra kalkarak odanın içinde bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başladım.

— Dana'nın neden öldürüldüğünü ve Anita'nın kolyeyi neden onun evine bıraktığını öğrenirsek mesele çözüldü demektir. Anita Etoile'de saklanırken neden o kadar korkuyordu acaba? Orada saklanması-
nın sebebi neydi? Onu neden öldürdüler ve cesedi ne oldu? Aman Allahım! Daha bilmediğimiz o kadar çok şey var ki!

Paula gözlerimin içine bakarak, «Ya Gail Bolus?» diye sordu. «Onun rolü ne bu meselede?»

Masanın kenarına ilişerek, «Onu da bilmiyorum,» dedim, «Fakat bana öyle geliyor ki, Thayler'le ilgisi devam ediyor. Kafama cobu yiyip bayıldığımın ertesi sabahı benim eve damlaması bana hiç de tesadüfmüş gibi gelmiyor. (Bir sigara alarak yaktım.) Sonra Cesar Mills'in de bu işe karıştığına dair içimde tuhaf bir his var. Fairview'ya gidip onun evini de aramadan içim rahat etmeyecek.»

— Bak Vic, kaybedecek zamanımız kalmadı artık. Brandon, Leadbetter'in de öldürüldüğünü duyunca iyice çileden çıktı. Seni arayıp duruyor. Çok dikkatli olmalısın.

— Biliyorum ama yapılacak başka bir şey yok şu anda. Thayler'i aramaya devam ederken bir, iki saat da Mills için ayırabilirim. Thayler burada, Ocean City'de olduğu gibi, San Francisco'da da olabilir. Onu bulmam belki günler, belki de haftalar sürebilir. (Birden aklıma Finnegan geldi ve telefona sarıldım.) Finnegan, Dana'nın eski arkadaşıydı, dedim. Ve bana yardım da teklif etmişti. Bu şehirdeki bütün serserileri tanır o. Tahmin ediyorum ki Thayler'i bulmamız için yardım eder bize.

Finnegan'ın numarasını çevirip bir müddet bekledim. Telin diğer ucunda sesini duyunca kendimi tanıttım ve, «Bana bir iyilik yapar mısın, Pat?» diye sordum, «Thayler isminde bir adam arıyorum; Lee Thayler. Bir müddet önce sahnelerde tabanca numaraları yapan iyi bir atıcı. Aynı zamanda şantajcı ve katil. Onun nerede olduğunu bana bildirene helâlinden ikiyüz dolar vereceğim. Anladın mı?»

— Merak etmeyin, Mister Malloy, diye cevap verdi. Hemen faaliyete geçiyorum. Yalnız, eşkâlini verir misiniz bana?

— Ben daha iyisini yapıp resmini vereceğim sana. Bu iş çok acele; bu herifin, Dana'nın öldürülmesiyle ilgisi var. Acele etmeliyiz.

— Hiç merak etmeyin. Resmi getirin hemen. Mâdem ki bulunması lâzım, bulacağım onu. Tabii Ocean City'deyse.

Ona teşekkür ederek telefonu kapadın.

— Thayler işi şimdilik yola girdi, dedim. Ben hemen Mills'in evine gideceğim. Aldığın notları temize çek ve kasaya koy. Ha, bak az daha unutuluyordum! Anita'nın kolyesini al ve Cerf'e giderek bir makbuz mukabili teslim et. Bunu çoktan yapmamız lâzımdı, fakat ihmal ettik. Brandon kolyeyi burada bulursa dük-kânı kapamaktan başka çaremiz kalmaz. Şimdilik ey-vallah! Eğer başıma bir şey gelirse vakit geçirmeden Mifflin'e herşeyi anlat ve notları ver.

Yine bir şeyler söylemek için ağzını açtı, fakat onu dinlemeden kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

XXXIII

Beacwood Avenue, Fairview tepesini âdeta yılan gibi sarar ve sonra da San Francisco - Los Angeles yoluna bağlanır; aşağı yukarı dört kilometre uzunluğunda ağaçlı, sakın, etrafı sütunlu, balkonlu zengin villaları ile dolu güzel bir caddedir.

Mehtap ortalığı aydınlattığı için 235 numara-yı bulmakta pek güçlük çekmedim. Kapıyı gördükten sonra biraz daha ilerledim ve elli, altmış metre uzakta büyük bir köşkün kapısını hizalayarak arabayı karşı kaldırıma parkettim.

Hava çok sıcaktı ve etraf mis gibi çiçek kokuyordu. Âşıklar ve hırsızlar için ideal bir yerdi burası.

Arabadan çıktım ve yatmadan önce akşam yürüyüşünü yapan namuslu bir vatandaş gibi sakın adımlarla Mills'in evine doğru ilerlemeye başladım. Saat onu yirmi geçiyordu. Sıcaktan ve yorgunluktan yürüyecek halim bile kalmamıştı. Buraya gelmekle belki de hata etmiştim. Gidip yatsaydım çok daha iyi olacaktı. Fakat inadım tutmuştu bir kere.

Bahçe kapısını haffice itip içeri süzöldüm ve etrafı dinledim. Hiçbir ses duyulmuyordu. Bina iki katlıydı ve verandayı altı tane tahta sütun süslüyordu. Verandaya açılan dört tane camlı kapıdan ışık görünüyordu. Demek ki Mills dostum evdeydi.

Ayaklarımın ucuna basarak verandaya çıktım ve camlı kapılardan birinin kenarından içeriye baktım. Salon şahane döşenmişti; geniş koltuklar ve iki kanape gayet zevkle yerleştirilmişti, yerde büyük bir Acem halısı vardı ve duvarın kenarındaki büfenin üzerinde çeşitli içki şişeleri diziliydi.

Mills, dudaklarında bir sigara, elinde de kristal bir viski bardağı olduğu halde koltuklardan birine kurulmuş, mecmua okuyordu. Üzerinde beyaz ipek bir pijama, lâcivert robdöşambr ve ayaklarında da gayet sık deri terlikler vardı.

O yatmadan içeri girip etrafı karıştırmaya kalkmam düpedüz budalalık olacaktı. Onun için yarım saat kadar beklemeye karar verdim ve kendime verandanın kenarında onu görebilecek bir yer seçerek oturdum. Oturduğum yere ağaçların gölgesi düştüğü için, mehtap olmasına rağmen beni görmesi imkânsızdı. Fakat ben, onun her hareketini rahatça görebiliyordum.

Yirmi dakika kadar bekledim, hiçbir şey olmuyordu. O, elinde viski bardağı ile rahat koltukta otururken, burada pineklemek bana koymaya başlamıştı. Ne yapmam icabettiğini düşünüyordum ki, Mills elindeki mecmuayı bırakarak yerinden kalktı. Yatması için dua ediyordum, fakat ne gezer! Hergele boşalan bardağını tekrar doldurdu ve koltuğuna yöneldi.

Oturmak üzereydi ki, birden durdu ve başını hafifçe eğerek etrafı dinlemeye başladı. Ben de merakla kulak kabartmıştım. Yolda bir otomobil gürültüsü duyulmuştu.

Çok geçmeden bahçe kapısının önünde bir araba durdu ve kapısının açılıp, kapandığı işitildi. Hemen oturduğum yerden kalktım ve duvarın dibinde en karanlık yeri seçerek sırtımı dayadım.

Birkaç saniye sonra bahçe yolunda acele ettiğini tahmin ettiğim birinin ayak sesi duyuldu; kısa adımlı ve hafif bir kadın yürüyüşüydü bu.

Durduğum yerden bahçe yolunu gayet güzel görebiliyordum. Kadın biraz daha yaklaştı; başı açıktı ve kovu kırmızı bir pantolonla, yeşilimsi bir spor göm-

lek giymişti. Elinde de yine koyu renkli bir çanta sallanıyordu.

O kadar yakınımdan geçti ki, parfümünün kokusu burnuma kadar geldi. Çevik adımlarla verandayı geçti ve içeri girdi. O kaybolunca mendilimi çıkarıp terlerimi sildim. Yorgunluğum da, baş ağrım da birdenbire kaybolmuştu sanki. Herşeye rağmen buraya gelip beklediğim için kendi, kendimi tebrik etmekten kendimi alamadım. Çünkü müthiş bir şey daha öğrenmiştim: Gelen kadın Nathalie Cerf'in ta kendisiydi.

XXXIV

Nathalie Cerf'in, otomobil kazasından sonra sakat kaldığını ve babasının harcadığı binlerce dolara rağmen, hiçbir doktorun onu yürütemediğini bilmiyen yoktu. Demek ki tıp ilmi, Cesar Mills'in şahsındaki büyük bir kuvvetten haberdar değildi. Bir sürü doktorun yapamadığını o yapmış ve genç kızı yürütmüştü işte!

Birden Mills'in sert bir sesle konuştuğunu duydum:

— Geleceğini söylemedin, diyordu. Seni hiç beklemiyordum, telefon edebilirdin, değil mi?

Onları daha iyi görebilmek için pencereye sokuldum. Mills, içeri yeni girmiş gibi kapının eşiğinde duruyordu ve gözlerinden öfkeli olduğu belliydi.

Nathalie, nazik bir ifadeyle, «Seni rahatsız mı ettim?» dedi.

Kanapenin koluna dindik oturmuş, ellerini de çantasının üzerine çapraz olarak koymuştu; gayet sâkin olduğu görülüyordu.

— Neredeyse yatacaktım.

— Sahi mi? Vakit çok erken henüz. Onun için mi suratını astın öyle?

Mills içeri girdi ve kapıyı kapadı.

— Hayır, onun için asmadım. Böyle habersiz gelmen doğru mu? Bir arkadaşım filân clabilirdi.

Genç kızın yüzü bir manken gibi hareketsizdi.

Sakin bir sesle, «Kendi evime gelirken de müsaadeye ihtiyacım olacağını düşünememiştim,» dedi, «Bundan sonra izin isterim!»

Mills, onun bu tarz konuşmasından hoşlanmamıştı, fakat sesini çıkarmadı. Viski bardağını alarak koltuğuna oturdu ve bekledi.

Nathalie, yerinden hiç kımıldamıyordu. Onun oturduğunu görünce sordu:

— Bana bir içki ikram etmiyecek misin?

Mills onun yüzüne bakmadı bile, «Kendi evinde değil misin?» dedi, «İşte herşey orada, istediğini iç!»

Genç kız, hiç sesini çıkarmadan yerinden kalktı ve büfeye giderek bir bardağa üç parmak viski ile iki parça buz koydu. Kendinden emin bir hali vardı, fakat dikkat edince dudaklarının titrediği görülüyordu.

İşini bitirince yüzünü ona dönmeden, «Neyin var senin, Cesar?» dedi.

— Bu işin ne kadar devam edeceğini zannediyorsun sen?

Nathalie birden yüzünü döndü ve, «Devam edecek olan nedir?» diye sordu.

Mills elile salonun içini göstererek, «İşte, bütün bunlar!» dedi, «Daha ne kadar ona, buna eğilerek selâm vermeye devam edeceğim. Franklin'e belli etmeden odana çıkacağım diye iflâhım kesiliyor her seferinde. Sanki o herif senin odana girdiğimi ve ne haltlar karıştırdığımı bilmiyor mu?»

Nathalie kaşlarını çattı.

— Pekâlâ, başka ne yapabiliriz ki?

— Evlenemez miyiz yani? Gelir burada beraberce yaşarız işte. Senin kendi paran var nasıl olsa. Baban hiçbir şeye karışamaz.

— Bu, imkânsız!

— İmkânsız hiçbir şey olmaz! Artık babana hakikatı söylemelisin. Ona hâlâ işkence ettiğini zannediyorsan aldaniyorsun. İki senedir seni o halde göre, göre alıştı artık. Çektiği vicdan azabı bitti artık, alıştı herşeye, anlamıyor musun?

— Hayır.

Mills ayağı kalktı ve ellerini robdöşambrının

ceplerine sokarak hafif alaylı bir tebessümle onun yüzüne baktı.

— Artık aldırıyor diyorum sana!

İkisi de sakin olmaya gayret ediyorlardı, fakat her an için patlamaya hazır gibiydiler. Birbirlerine ihtiyaçları olduğu için herşeye rağmen vaziyeti idare etmeye çalıştıkları gözden kaçmıyordu.

Mills, «Hareketlerine dikkat etsene,» diye devam etti, «Seni kaç kere görüyor günde. Ancak bir veya iki defa.» Genç kızın, sabırsızlık ifade eden bir hareket yaptığını görünce birden durdu ve sonra, «Ne düşündüğünü biliyorum,» dedi.

— Ne düşündüğümü mü?

— Evet, seni gördüğü zaman vicdan azâbından kıvrandığını, tekerlekli sandalyende oturduğunu görmeye tahammül edemediğini, gidip odasında ağladığını zannediyorsun, değil mi?

— Tabii, onun vicdan azâbından kıvrandığını düşündükçe zevkleniyorum, anlıyor musun?

— Yanılıyorsun yavrum! O sarışınla evlendiği gün senin işin bitti artık. Seni bir saniye bile düşünmüyor. Kendine gelmenin zamanı geldi de geçiyor.

Nathalie bağırmaya başlamıştı:

— Yeter Cesar! Bu bahsi bırakalım artık. Sonra bana yavrum filân diye de hitap etme! Nefret ediyorum bu âdi kelimelerden.

— Eğer bu meseleyi bu akşam bitirmezsek bir daha da bitiremeyiz. (Büfeye gitti ve gümüş tabakadan bir sigara alarak yaktı.). Seçme hakkını sana bırakıyorum.

— Ne demek istiyorsun?

— Ne demek istediğim gayet açık. Yarın botları ve kasketi bırakıyorum. Kapının önünde oyuncak askerler gibi beklemekten bıktım. Odana çıkmak için ayakkabılarımı çıkarmak istemiyorum artık. Şimdi anladın mı ne demek istediğimi?

Nathalie birdenbire acı, acı gülmeye başladı.

— Bütün bunları bırakacak mısın yani?

— Bunlar benim için hiçbir mânâ ifade etmez. (Sigaradan derin bir nefes çekerek dumanı burun de-

liklerinden çıkardı.) Ya evleniriz yahut da herşeyi bırakırım!

— O hayatta oldukça seninle evlenmem imkânsız.

— O öldüğü zaman seninle evlenecek bulunur mu zannediyorsun?

— Neden bu şekilde devam etmek istemiyorsun? Her istediğin oluyor, işlerine karışmıyorum senin. Tamamen serbestsin.

Mills, onun yanına yaklaştı ve bileğinden tutarak kendine çekti.

— Uşak rolü oynamaktan bıktım diyorum sana!

Nathalie an şaşırmış gibi onun yüzüne baktı, sonra diğer elile müthiş bir tokat patlattı. Mills hiçbir şey yapmamış, şeytanca bir tebessümle bileğini bırakarak geri çekilmişti. Nathalie, ne yapacağını şaşırmış gibi etrafına bakındı ve en yakındaki koltuğa çöktü.

— İstemiyerek yaptım bunu, özür dilerim!

— Demek bu tokatın bana hiçbir şey yapmadığını zannediyorsun, ha? Yanılıyorsun yavrum. Yeter artık! Bunun, günün birinde olacağını düşünüyordum zaten. Herşeyden bıktım artık!

— Böyle konuşma Cesar. Öfkелisin şimdi, ben gidiyorum. Yarın konuşuruz.

— Yarın, kendi kendine konuşursun artık. Ben burada olmayacağım.

Uzun bir sükût oldu. Sonra Nathalie, «Bütün bunları bırakacaksın demek? Senin için yaptıklarımı bu kadar çabuk mu unutacaksın?» dedi.

— Sen, memlekette zengin genç kız olarak yalnız kendini zannediyorsun galiba. Yanılıyorsun yavrum!

— Bırakalım artık bu mevzuu, Cesar!

Yumruklarını durmadan açıp, kapıyordu.

Mills, «Seni sevdiğimi filân zannediyorsan aldanıyorsun,» diye devam etti, «Senin gibi paralı kızlardan kaç tanesi benim peşimden koştu ve bundan sonra da koşacak. Eğer benimle evlenmeyi kabul edersen,

senin yanında kalmaya razı olurum. Bunu da paran için yapacağımı unutma. Aksi takdirde beni bir daha ancak rüyalarında görebilirsin.»

Genç kızın yüzü sapsarı olmuş, arkasına yaslanmıştı, fakat Mills onun halini görmemiş gibi viskisini bitirdi ve elini saçlarının arasından geçirerek, «Bu hikâyeler hoşuma gitmiyor, yoruyor beni,» dedi, «Ben yatmaya gidiyorum. Sen de eve dönsen iyi olur.»

— Peki, yarın?

— Yarını, marını yok artık! Yarın bu Allahın belâsı yerden çok uzaklarda olacağım.

Genç kız yavaşca yerinden kalktı.

— Hakikaten mi gitmek istiyorsun, Cesar?

— Sağır mısın sen yahu? Söylediklerimi duymuyor musun? Herşeyden bıktım diyorum. Bu örimcek yuvasından kurtulmak istiyorum artık. Uzaklara gidip biraz kafa dinleyeceğim, anlıyor musnu?

Nathalie bir müddet hiç kımıldamadan durdu, gözlerinde müthiş bir öfkenin parıltıları belirmişti. Birden, onun gözlerinin içine bakarak sordu:

— Peki, bunları Anita'ya da söyledin mi?

Mills birden şaşırdı, fakat hiç bozuntuya vermeden gülmeye başladı:

— Vay canına, be! dedi. Senin gözünden de hiçbir şey kaçmıyor. Ama merak etme çabuk sepetledim onu. Sendeki aşk ateşi onda yok!

Sonra büfeye dönerek bardağını doldurdu ve gülmesine devam ederek:

— Neden Franklin'i denemiyorsun? dedi. Adamcağız biraz yaşlı sayılır ama, hiç olmazsa tecrübe sahibidir, bir şeyler çıkarır yine!

Nathalie'nin tahammülü tükenmişti galiba. Dişlerini sıktı, sonra sırtını ona dönerek çantasını açtı ve pırıl, pırıl bir 25 lik otomatik çıkardı. Mills ancak emniyet mandalının metalik sesini duyduktan sonra işin farkına varmış, fakat çok geç kalmıştı.

Nathalie silâhı ona doğrultarak, buz gibi bir sesle, «Hiçbir yere gidemiyeceksin, Cesar!» dedi.

Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Fakat Mills'in korkudan büyümüş gözleri tam

karşımdaydı. Yüzündeki alaylı sırıtış donup kalmış, ecel terleri dökmeye başlamıştı hergele. Kendini zorlayarak biraz toparlandı ve sakın konuşmaya gayret ederek, «İndir şu oyuncağı!» dedi. «Bir kaza çıkaracaksın.»

— Evet, iyi bildin canikom! Bir kaza olacak. (Tabancayı indirmeden veranda kapısına doğru birkaç adım geriledi.) Hem de kurbanı sen olacaksın! Sakın kımıldayım deme, elimdekini iyi kullandığımı bilirsin. Zengin kızlar birçok şey gibi tabanca kullanmasını da bilirler, öyle değil mi? Benim iyi bir nişancı olduğumu da sen söylemistin.

— Dinle beni, yavrum...

— Sana bu kelimeyi sevmediğimi söyledim. Kımıldama ve beni dinle şimdi bakalım. Konuşma sırası benim.

Üç adım ilerimde, camlı kapının önünde duruyordum. Parfüm kokusunu yine duyuyordum. Fakat silâh kullanmaktaki maharetini bilmediğim için kımıldamıyordum. Eğer dediği gibi elindekini kullanmasını biliyorsa beni farkederek, etmez dönüp ateş edebilirdi. Pisi, pisine gitmek istemezdim doğrusu.

Nathaile, «Günün birinde benden bıkaacağını biliyordum,» diye devam etti, «Bana param için geldiğini, Anita ile de yatıp kalktığını, hersevi biliyorum, merak etme. Fakat senden hoşlandığım için herşeye göz yumdum. Yanımda uzanıp eski sevgililerine neler yaptığını anlatırken zevk duyuyordun, değil mi? Herhalde benden sonraki sevgiline de benden bahsedecek, senin için nasıl yanıp tutuştuğumu gülerek anlatacaksın. Ama, hayır! Müsaade etmiyeceğim buna, Cesar! Yapamıyacaksın bunu! Artık hiçbir kadın hakkında, hiçbir kadına bir şey anlatamıyacaksın...»

Mills, «Delirmişsin sen!» diye bağırdı.

— Hayır, deli filân değilim. Bilâkis kendimi şu anda her zamankinden çok daha iyi hissediyorum. Deli olsaydım, seni bırakır, gitmene göz yumardım. Yarın gelip cesedini buldukları zaman belki de hemen bir kadın tarafından öldürüldüğünü anlayacaklardır. Ama hangi kadın tarafından acaba? Hayâtında kim-

bilir kaç kadın var, değil mi, Cesar? Evin bana ait olduğunu öğrenince belki benden de şüpheleneceklerdir, fakat Doktor Mac Kindley'in, onları ikna edeceğinden eminim. Aylardan beri yürüdüğümü kendi de bilmediği için, böyle bir şeyin imkânsız olduğuna polisleri muhakkak inandıracaktır...

Buraya geldiğimi yalnız sadık Franklin biliyor, fakat senden nasıl nefret ettiğini bilirsin onun. Öldüğünü öğrenince kimbilir nasıl sevinecektir. Onun için, beni ele vermiyeceğinden eminim.

Mills'in suratı bembeyaz olmuştu; kolunu ileri doğru uzatarak bağırdı:

— Bırak şu silâhı, aptal! Bırak diyorum sana!

Tabancanın namlusu ağır, ağır Mills'in başı hizâsına yükseldi.

— Elveda Cesar!

Mills sonunun geldiğini anlamış, iki elini de uzatarak çılgınlar gibi, «Çekme! Çekme, Nat!» diye bağırmaya başlamıştı.

Harekete geçmenin zamanı gelmişti. Tam tetiği çekerken ileri atılıp bileğine bir yumruk vurdum; kurşun büfenin üst kısmına saplandı. Nathalie tabancayı düşürmüştü, fakat birdenbire dönerek suratıma saldırmıştı. Tırnaklarının yanağımı yarıdığını hissettim ve elimi yüzüme götürdüm. Bundan istifade etti ve verandaya fırlayarak bahçe kapısına doğru koşmaya başladı. Arkasından koşmam bir fayda temin etmeyecekti. Mendilimi çıkararak yüzümü sildim.

Birkaç saniye sonra da bir arabanın tam gaz uzaklaştığını duyduk.

XXXV

Mills, «Tam zamanında yetiştin, arkadaş,» dedi, «Hoşgeldin! Bazan gelecek zamanı çok iyi seçiyorsun. Of be! {Suratı ter içindeydi; bacakları vücuduna tahammül edemiyormuş gibi yanındaki koltuğa çöktü.} Bir şeyler içmez misin?»

Birkaç dakika önce Nathalie Cerf'in oturduğu koltuğun kenarına ilişerek, «Seni epey korkuttu, değil mi?» dedim, «Herhalde kendini hiçbir zaman mezara bu kadar yakın hissetmemişsindir.»

— Doğru, haklısın.

Bardağına viski koymak istedi, fakat elleri öyle titriyordu ki, ickiyi halının üzerine döktü.

Şişeyi elinden alarak, «Bırak ben yapayım,» dedim ve onun bardağından sonra kendime de kristal bir bardak alarak ağzına kadar doldurdum.

Koca bardağı, içinde sanki süt varmış gibi birkaç yudumda bitirdi ve tekrar bana uzattı:

— Sunu bir daha dolduruver. Aman Yarabbi! Kaltak beni feci korkuttu. Eğer sen yetişmeseydin...

Yeniden doldurduğum bardağı ona uzatırken, «Bunu haketmiştin,» diye sözünü kestim, «Senin gibi pis jigoloların yaşamaları zâten câiz değil. Sana soracaklarım olmasaydı, asla mâni olmazdım ona.»

Kendini zorlayarak pis, pis sırttı.

— Ağır konuşuyorsun arkadaş, dedi. Fakat istediğini söyleyebilirsin. Sana hayatımı borçluyum. Fakat o kız delidir! Farkına varmadan kuyruğuna bastığın bir çingiraklı yılandan daha tehlikelidir. Görmedin mi, beni hakikaten öldürecekti.

— Viskini biraz ağır iç bakalım. Seninle konuşacaklarım var. Sızıp kalmanı istemiyorum.

— Şurdan bana bir sigara versene. Biliyor musun? Bu kız kafasına koyduğunu vapor. Şimdi eve gidip başka bir silâh alarak buraya gelmeyeceğini kimse temin edemez. Burdan hemen tüymeliyim.

Ona bir sigara uzatıp yaktım. Elleri hâlâ titriyordu.

— Toparlan biraz, dedim. Merak etme gelmez artık.

Koltuğa iyice büzüldü ve dalgın gözlerle yerdeki halıyı sevretmeye başladı. Müthiş korkmuş olduğu belliydi. Birkaç dakika bu vaziyette kaldıktan sonra biraz kendine gelebildi.

— Peki, ama, orda ne yapıyordun sen Allah-aşkına? diye sordu. Eğer istemiyorsan cevap verme,

merak ettiğim için sordum. Orda bulunmuş olmana çok memnunum tabii! Eğer orda olmasaydın şu anda çoktan dünyamı değiştirmiştin.

— Seninle konuşmaya gelmişim, diye cevap verdim. Çözmek istediğim bir problemde bana yardım edebilirsin.

Hafif bir tebessümle yüzüme baktı.

— Benim için yaptığını unutmama imkân yok. İsteddiğini sorabilirsin bana. Geçen gün sana vurduğum için özür dilerim, bunu vazife icabı yaptığımı anlamışsındır tabii.

— Zararı yok, sırası gelince acısı çıkar onun da! Ben bu kızın yürüyemediğini zannediyordum. Neden rol yapıyor öyle?

— Babasının hayatını zehirlemek, ona vicdan azabı çektirmek istiyor. Onun deli olduğunu sana söyledim ya!

— Peki ama, bunun sebebi ne? Cerf ona ne yapmış?

Mills içkisinden bir yudum daha aldı ve koltuğa biraz daha yerleşerek, «Merak ediyorsan kısaca anlatayım,» dedi, «Nathalie annesini çok severmiş, fakat babasına pek bağlı değilmiş. Buna mukabil Cerf kızı için hiçbir fedakârlıktan çekinmezmiş. Bir gün üçü beraber arabayla gezmeye çıkıyorlar ve bir otelde öğle yemeği yiyorlar. Cerf alkolü fazla kaçırıyor ve karısı ile kızının ısrarlarına rağmen, yemekten sonra arabayı kullanmakta inat ediyor...

Bir müddet yol aldıktan sonra Cerf iyice sızmaya başlıyor ve büyük bir kamyonla çarpışıyorlar. Cerf hafif yaralarla kurtuluyor, fakat karısı, boynu koparak feci şekilde ölüyor. Nathalie de ağır yaralı olarak hastahaneye gidiyor. Fakat annesinin feci halini gördüğü için biraz anormalleşiyor galiba.

Cerf de uzun müddet vicdan azabı içinde kıvrıyor. Nathalie babasının azabını arttırmak için elinden geleni yapıyor, uzun müddet onunla konuşmuyor. Sonradan da sakat olarak hastahanedan çıkıyor. Cerf aylarca kızının o halini gördükçe çıldıracak gibi oluyor, fakat harcanan binlerce dolara rağmen kız yürü-

yemiyor. Birkaç ay önce geceleri, yaptığı kültür fiziğin tesirile yürümeğe başlamasına rağmen babasına bunu belli etmiyor; sırf onu sevindirmemek için. İki senedir böyle yatakta veya tekerlekli sandalyede pinekleyip duruyor. Yalnız geceleri babası yokken veya uzak bir yere gittiği zaman kalkıp dışarı çıkıyor. Fakat benim görüşüme göre Cerf artık kızının bu durumuna alışmış, pek aldırış etmiyor. Fakat deli kız buna inanmıyor.»

— Sen nasıl girdin onların arasına?

— Ev için bir muhafız ve kapıcı arıyorlardı. Ben de o sıralarda biraz yolsuzdum, işe tâlip oldım. İki gün sonra bana pas vermeye başladı. Herhalde yalnızlık canına tak etmişti, benim gibi birile gönül eğlendirmek hoşuna gidiyordu. İşte böylece numaramıza başladık.

— Anita'nın dolabında içi çalınmış eşya dolu bir valiz bulunduğundan haberin var mı?

— Evet. Bu, Nathalie'nin mayyakça fikirlerinden biriydi. Böyle bir şeyin, hem babasına, hem de Anita'ya büyük bir darbe olacağını düşünerek yaptı bunu. Valizdeki şeyleri de ben araklamıştım onun için.

— Sana birini daha soracağım. Gail Bolus'u tanıyorsun tabii, değil mi?

Birden şaşırmıştı; meraklı nazarlarla yüzüme baktı.

— Bu kadar şeyi nerden öğrendin arkadaş? dedi. Gail'i nerden tanıyorsun yahu?

— Gargarayı bırak da, sorduğuma cevap ver. Başını salladı.

— Tabii, iyi tanırım onu. Buraya birkaç ay evvel gelmişti. Boksa meraklı, garip bir kızdı. Kruger'in spor salonunda tanıştık cnunla; o zamanlar biraz boks yapardım. Bir müddet beraberce vaziyeti idare ettik işte. Fakat boksu bırakınca kaçtı benden, bir daha da görmedim. Yalnız sana bir şey söyleyeyim; müthiş poker oynar ve hile yapar. Geçimini de ekseriya bu yoldan temin eder.

— Sana hiç Lee Thayler'den bahsetti mi?

— Kim bu?

— Tanımıyorsan boşver. Şimdi şuna cevap ver bakalım: İki gün önce Barclay'ın evinde ne arıyordun?

Bu sorunun onu şaşkına çevireceğini biliyordum. Gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Vay canına! dedi. Bu kadar yere nasıl yetişiyorsun be? Orada ne işin vardı?

— Sualleri soran benim şimdi. Söyle, ne arıyordun orda?

— Oh, bu da Nathalie'den çıktı. Anita'nın, Barclay'la kırıştırdığını ispat edecek bir şeyler bulmam için gönderdi beni oraya. Fakat hiçbir şey bulamadım.

Bardağımdaki viskiyi bitirip ayağa kalktım.

— Dana Lewis cinayetile ilgili bir şeyler biliyor musun?

Başını salladı.

— Gazetelerin yazdığı kadar. Nathalie, bu işi Anita'nın yaptığını söylüyor, fakat inanmıyorum ona. (O da beni taklit ederek viskisini bitirdi ve ayağa kalktı.) Başka soracakların yoksa bana müsaade et, arkadaş, dedi. Hemen valizimi toplayıp kışı kırmam lâzım. Bu deli kızıdan ne kadar uzakta olursam, o kadar rahatlıyacağım.

— Pekâlâ, dedim. Soracaklarım bu kadardı.

XXXVI

Mills'in anlattıkları da dahil, şimdiye kadar öğrendiklerim neticeye hic tesir etmemişti ve Dana'nın katili hâlâ ortalıkta dolaşıp duruyordu.

Cinayetin sebebini ve kolyenin, neden Dana'nın evinde bulunduğunu öğrenmeden bu işin içinden çıkamıyacaktım. Şu anda şüpheliler listesinin başında Thayler ve Bannister vardı. Fakat Bannister'in, bir kolye için cinayet işleyeceğini hiç zannetmiyordum. Dana'yı, Nathalie de öldürmüş olamazdı. Bir kere ortada sebep yoktu, sonra Nathalie gibi nârin yapılı bir kızın 45 lik kullanabileceğini tahayyül edemiyordum.

Evin önüne gelene kadar kafamı yordum, fakat nafile!

Kapının kapalı, içersinin de karanlık olduğunu görünce birden tuhaf oldum. Birkaç gündür, her gelişimde bir sürprizle karşılaşmaya o kadar alışmıştım ki, evi normal durumda bulmayı yadırgamıştım.

İçeri girip ışığı yaktım. Şöminenin üzerindeki saate baktım; biri çeyrek geçiyordu. O kadar yorgundum ki elbiseyle yatmaya karar verdim.

Esniyerek yatağa doğru ilerlerken telefon acı, acı çalmaya başladı. Bu gece de rahat yoktu bize. Küfrederek âhizeyi kaldırdım. Pat Finnegan'dı ve sesinden epey heyecanlı olduğu anlaşılıyordu.

— Onu buldum. Mister Maloy, dedi. Joe Betillo'nun evinde kalıyor. Şu anda da orada olduğunu öğrendim.

— Kim? Thayler mi?

— Evet. Ben de sizinle geleyim mi?

— Hayır, sen yatıp uyumana bak. (Mahzun gözlerle yatağıma baktım.) Yalnız senden bir ricam var; hemen San Francisco'yu ara, vereceğimi numaramda Kerman'ı bul ve ilk uçakla buraya gelmesini söyle. Thayler'in nerede olduğunu da bildir ona.

— Fakat Joe Betillo çok tehlikeli bir adamdır, Mister Malloy. Yalnız gitmeniz bence hiç doğru değil.

— Merak etme, Pat, ben de tehlikeliyimdir. Sen onları bana bırak. Dediğim gibi Kerman'a. telefon et ve sonra da yat, uyu. İyi geceler.

Kafamı sallayarak tekrar yatağıma baktım ve dışarı çıkarak arabama doğru yürüdüm.

XXXVII

Joe Betillo'yu iyi tanırdım. Cenâze levazımatçılığı yapar, ölüleri tahnit ve dezenfekte eder, çocuk düşürtür, bıçak ve tabanca yaralarını hiç sual sormadan tedâvi ederdi. Ocean City'nin en belâlı semti olan Coral Gables'de, iki girişli bir deposu vardı. Depo, ha-

fif dönemeçli bir çıkmaz sokağın sonundaydı ve sokağın girişinde de Delmonico isimli bir meyhane vardı.

Semt sakinlerinden, kirli işlere burun sokmak istemeyenler balıkçılık yaparak geçinmeye çalışırlardı. Burası, polislerin dahi tek başlarına dolaşamadıkları berbat bir mahalleydi. Her gece muhakkak bir veya birkaç kavga olur, bıçakla yaralamalar, şişeyle kafa kırmalar gırla giderdi.

Arabayı, meyhanenin birkaç metre ilerisinde, karanlık bir köşeye park ettim. Saat ikiye çeyrek vardı. Meyhanede birkaç sarhoşla, müşteri bekleyen iki kaldırım yosmasından başka kimse yoktu.

Sessiz adımlarla sokağa daldım ve dirseği dönerek Betillo'nun deposu önüne geldim. Bina iki katlıydı ve yıkılan binalardan ucuza alınmış malzemeye inşa edildiği belliydi. Etrafı dinledikten sonra alçak duvarı bir hamlede aştım ve kereste yığınları, talaş döküntüleri ile dolu olan avluya girdim. Binanın ön tarafında pencere yoktu. Yavaşça arka tarafa dolandım ve gördüğüm ilk pencereye yanaştım.

Pencereyi, çakımın ucu ile kaldırıp açmam ve içeri süzülmem birkaç dakikamı almıştı. Girdiğim yer küçük boş bir odaydı, yerde yine tahta parçaları, talaş yığınları göze çarpıyordu.

Cep fenerimi fasılalı olarak yaktım ve etrafı tetkik ettim. Girdiğim pencerenin yanındaki kapı küçük bir kulvara açılıyordu ve kulvarın sonundaki birkaç basamağın nihayetinde yine bir başka kapı vardı.

Yavaşça ilerledim ve merdiven başındaki kapıyı açtım. Burnuma bir ilâç kokusu gelmişti; demek ki cesetleri burada dezenfekte ediyorlardı. Fenerimi karşı tarafa tutunca duvara dayanmış bir sürü boş tabut gördüm. Yan tarafta da cevizden yapılmış, gümüş saplı pahalı cins üç tabut vardı. Odanın ortasındaki mermer masa ve hemen yanındaki banyoya benzer küçük bir havuz da herhalde cesetlerin tahnit edilmesinde, mumyalanmasında kullanılıyordu. Havuzun arka tarafında da yine yere yatırılmış birkaç tabut vardı. Velhasıl hiç de iç açıcı bir yere gelmemiştim.

Ayakkabılarımın uçlarına basarak etrafta dolaş-

maya ve yerdeki kapalı tabutların kapaklarını açıp, kapamaya başladım. Sıkıntıdan ter içinde kalmıştım. Fakat araştırmam semeresini vermekte gecikmedi.

Son açtığım tabutun içinde, Anita'nın cesediyle burun, buruna geldim. Onu olduğu gibi ilâçlamıştı hergele; yüzünü bile silmeye üşenmişlerdi. Surat hâlâ, ilk gördüğüm gibi kan içindeydi. El fenerimin çiy ışığında o kadar korkunç bir görünüşü vardı ki, bağır-mamak için kendimi güç tuttum ve böyle bir manzara beklememe rağmen kendime hâkim olamayarak kapığı büyük bir gürültüyle yerine bıraktım.

Gecenin sessizliğinde gürültüyü muhakkak duymuşlardı. Hiç kımıldamadan bir müddet etrafı dinledim, fakat bir şey yoktu henüz. Birden, yanımda silâh bile olmadığını hatırladım. Betillo beni burada yakalarsa muhakkak karnımı deşerek limanın sularına fırlatır veya cesedimin bulunmasını istemiyorsa mumyalayarak gizli köşelerinden birinde senelerce saklayabilirdi.

Bunları düşününce sırtımdan aşağı buz gibi terlerin süzüldüğünü hissettim. Hemen burdan tüymeli ve Kerman'ın gelişini dışarda beklemeliydim. Hiç olmazsa yanında silâh vardı ve Betillo'yu tanıdığı için de doldurmadan gelmezdi bu sefer.

Bu kararı verdikten sonra hiç beklemedim ve ayaklarımın ucuna basarak kapıya gittim. El yordamıyla tokmağı bulup tutmuştum ki, elimin altında yavaşça döndüğünü hissettim. Şimdi hapi yutmuştum işte! Dışarda biri vardı ve sessizce kapıyı açmaya çalışıyordu. Çenemden terler damlamaya başlamıştı.

Hemen üç adım vana çekildim ve nefes dahi almaya korkarak beklemeye başladım. Kalbimin vuruşlarından başka ses duymuyordum. İçersi zifiri karanlıktı ve ölüm sessizliği insanın sinirlerini harap ediyordu.

Kısa bir müddet sonra kapının açıldığını ve döşeme tahtalarından birinin, çok yakınımda gıcırda-dığını duydum. İçeri giren hergelede muhakkak ki kendi gözleri vardı; dosdoğru üzerime geliyordu galiba. Birdenbire önümde, gecenin karanlığından daha koyu

bir gölge belirdi ve nerden çıktığını anlamadığım buz gibi iki el boğazıma sarıldı.

Paniğe kapılmamak için kendimi zorladım, fakat nafile! Namussuzun, boğazıma öldürmek kastile sarıldığı belliydi, iki baş parmağıyla de gırtlığıma basıp nefesimi iyice kesiyordu. Gözlerim kararmaya, ciğerlerimdeki hava tükenmeye başlamıştı. Postu burada bırakacaktık galiba.

Bileklerine sarılıp boğazımı kurtarmaya çalıştım, fakat çelik gibi bileklerdi bunlar, bu şekilde uğraşmam zaman kaybından başka hiçbir işe yaramıyacaktı. Halbuki neredeyse kendimden geçecektim, kaybedecek saniyem dahi yoktu. Vücudumu hafifçe kıvrarak omuzuna dokundum ve aramızdaki mesafeyi ölçtüm, sonra kalan bütün gücümü sağ yumruğumda toplayarak kaburgalarının yan tarafına indirdim.

Bir hırıltı duydum; boynumu biraz gevşetmiş ve benden açılmıştı. Toparlamasına fırsat vermeden müthiş bir kroşeyle suratını buldum. Boynumu bırakmış ve karanlıkta görmediğim bir yere yuvarlanmıştı.

Henien yan cebimdeki el fenerimi çıkarıp yak-tım ve sendeleyerek üzerime geldiğini gördüm; Betillo'nun kendisiydi. Salladığı svingi, eğilerek savdım ve kulağının üstüne bir sağ daha indirdim. Tekrar yıkılmıştı, bu sefer doğrulmasını beklemeden üzerine atıldım ve saçlarından kavrayarak kafasını döşemeye vurmaya başladım. Nihayet debelenmesi kesildi; kendinden geçmişti köpek.

Vahşi hayvanların döğüşüne benzeyen bu mücadele ancak bir dakika kadar sürmüştü. İyice bayılıp bayılmadığını anlamak için üzerine eğildim; birkaç saat kendine gelemezdi. Üzerini aradım, tabanca, bıçak yoktu; kendine bu kadar güveniyordu demek hergele!

Orada daha fazla durmadım ve kapıyı açarak dışarı çıktım. Küçük kulvarın sonuna henüz gelmiştim ki, çok yakınımnda üç el silâh patladı. Bana ateş edildiğini zannederek hemen duvara yapıştım, fakat tabanca burada ateşlenseydi namludan çıkan alevi de görürdüm muhakkak. Birdenbire yukarda gürültüler duydum; bir kapı açılıp kapandı, birinin koştuğu du-

yuldu ve sonra bir kapı daha açılıp kapandı. Birkaç saniye süren bu kargaşalıktan sonra ortalık tekrar eski mezar sessizliğine büründü.

XXXVIII

Silâhsızdım; burada daha fazla durmam delilik olacaktı. Fakat şu anda belki de birisi yukarda can çekişiyordu; belki gidersem birini ölüme terkedecektim. Aniden geri döndüm ve basamakları dörder, dörder fakat sessizce çıkmağa başladım. Gözlerim karanlığa iyice alışmıştı. Merdiveni henüz yarılamıştım ki burnuma keskin bir barut kokusu geldi. Bir an tereddüt ettikten sonra yoluma devam ettim.

Merdiveni bittiği zaman, aşağıdakine benzeyen küçük bir kulvarda bulunuyordum. Hemen yanıbaşım da aralık bir kapı vardı ve fenerin ışığında. aralıktan dışarı sızan duman bulutunu görünce tekrar tereddüt ettim. Bir müddet kulak kabartarak etrafı dinledim.

Odanın içinde, can çekişmekte olan birinin nefes seslerine benzeyen bir ses vardı; bir de, sanki açık unutulmuş bir musluk varmış gibi yere bir şeyler akıyordu. Aklıma müthiş şeyler geliyordu; yeniden terlemeye başlamıştım.

Bir müddet bekledikten sonra bütün cesaretimi topladım ve kapıyı iterek yavaşça içeri süzüldüm. Duyduğum ses şimdi hırıltıya dönmüştü. Bu sesi çıkaran kimsenin, ölmek üzere olduğu gün gibi aşikârdı. Küçük cep fenerimi yakarak sesin geldiği istikamete çevirdim ve aynı anda vücudumdaki bütün tüylerin dimdik olduğunu hissettim. Gördüğüm manzarayı en aşağı on sene unutamıyacağımdan eminim. Fenerin yardımile elektrik düğmesini buldum ve ışığı yaktım.

Burası küçücük bir odaydı ve tam karşımda da yatak bulunuyordu. Yatağın üzerinde pijama pantolonu giymiş bir adam yatıyordu, üst kısmı tamamen çıplaktı ve göğsünün kolları arasında iki tane kurşun deliği görölüyordu. Bu deliklerin bir 45 likle açıldığını

hemen anlamıştım. Yaralardan akan kanlar yatağın yarısını kıpkırmızı yapmıştı. Üçüncü kurşun ise şah damarını parçalamıştı ve su sesine benzettiğim ses burdan fışkıran kanın sesiydi.

Asabımın harap olmasına aldırmadan karyolaya yaklaştım; tahminimde yanılmamıştım, adam Thayer'in ta kendisiydi. Fakat onun için yapabileceğim bir şey yoktu artık, ölmemişse bile birkaç dakikalık bir ömrü kalmıştı.

Gözlerinin hafifçe kımıldadığını görünce üzerine eğildim, henüz ölmemişti.

— Kim yaptı bunu? diye sordum. Henüz konuşabilirsin, çabuk söyle. Kim?

Dudakları hafifçe kımıldadı, fakat söylemek istediğini anlayamıyordum. Bu kadarcık bir gayret bile onu ter içinde bırakmaya kâfi gelmişti. Yüzünde biriken terler yanaklarından ve çenesinden akarak kanına karıştı. Anlamadığımı görünce kolunu hafifçe kımıldattı ve parmağı ile bir şeyler göstermek istedi. İşaret ettiği tarafa baktım, orada bir dolaptan başka bir şey yoktu.

— Dolapta bir şey mi var? diye sordum.

Göz kapaklarını oynattı; hemen gidip dolabı açtım. İçinde bir elbise, bir şapka ve bir de valiz vardı. Dönerek tekrar ona baktım, gözleriyle bir şeyler anlatmak istediği muhakkaktı.

— Elbisede mi?

Elbiseyi, şapkayı ve sonra da valizi dolaptan çıkardım. İçerde başka bir şey kalmamıştı, fakat Thayer hâlâ dolabı işaret ediyordu.

— Burda bir şey mi gizli?

Tekrar gözlerini kapadı. Nefes alması gittikçe zorlaşıyordu. Göğsündeki kurşun deliklerinde hava kabarcıkları belirmeye başlamıştı.

Tekrar dolaba döndüm ve çakımın ucu ile döşeme tahtasını kaldırdım; fakat hiçbir şey yoktu. Bir de üst kısmı denemeye karar verdim. Dolabın yanındaki sandalyeyi çektim ve üzerine çıktım. Tam bu sırada hırıltının kesildiğini hissettim. Başımı çevirip bakınca onun donuk gözleriyle karşılaştım; çenesi sark-

miş, teninin rengi sarıyla gri arası garip bir renk almıştı.

Kafamı salladım ve işime devam ettim; rafın üzerinde hiçbir şey görünmüyordu. Arka panonun bir şey gizleyebileceğini düşündüm ve tekrar çakımı çıkarıp dolabın arka kısmını teşkil eden tahta parçasını oynatmayı denedim. Tahta yerinden oynamıyordu. Çakının büyük yüzünü açtım ve kırılmasını göze alarak iyice abandım. Pano nihayet yerinden hafifçe oynamıştı.

Tam bu sırada aşağıda ayak seslerine benzer sesler duydum. Hemen sandalyeden inip ışığı söndürdüm ve kapının arkasına giderek dışarıyı dinledim. Sesler kesilmişti. Kapıyı sessizce araladım ve dışarıya çıkarak merdiven başında durdum.

Aşağıda duvar birdenbire aydınlandı ve bir ses, «Burada kimse yok, herhalde yukarda olacak,» dediğini duydum.

Kafamı biraz uzatınca aşağıda, merdivenin dibindeki üniformalı polisi gördüm. Vakit kaybetmeden tekrar içeri girdim ve kapının üzerindeki sürgüyü sürdüm. Sonra tekrar sandalyenin üzerine çıkarak yarım bıraktığım işime devam ettim. Birkaç saniye sonra tahta parçasını yerinden çıkarmıştım. Fenerimi yak-tım; küçük bölmede bir 45 likle, deri kaplı bir defter görölüyordu. Tabancanın üzerinde minyatür bir teleskobu andıran küçük bir âlet takılıydı, fakat bunun ne olduğunu anlayamamıştım.

Onları almak için elimi uzattığım an, kapıya vurulmaya başladı ve bir ses, «Kanun namına açın! Polis!» diye seslendi.

Tabancayı pantolonumun arka cebine, defteri de ceketimin iç cebine soktuktan sonra pencereye fırladım. Birisi kapıya yüklemeye başlamıştı, fakat sürgünün, onları bir müddet oyalayacağından emindim.

Birisi, «Hemen aşağı in, arka tarafa geç,» dedi, «Pencereden kaçmaya çalışıyor it!»

Pencerenin pervazında bir an durdum; bahçe on metre kadar aşağıdaydı. Atlamam imkânsızdı. Zaten polislerden biri nerdeyse pencerenin altına gelecek-

ti. Elimi yukarı uzatarak yağmur oluğunu denedim; oldukça sağlamdı. Burada kaldığım takdirde nasıl ol-
sa kurtulamıyacaktım, başka çarem kalmamıştı. Oluğa
yapışarak birkaç saniye havada sallandım. Sonra kol-
larımda kalan son kuvveti kullanarak kendimi yukarı
doğru çektim ve sağ bacağımı damın kenarına attım.
Kiremitlerin üzerine yüzükoyun uzandığım zaman bir
tabanca sesi duydum ve birkaç metre ilerimdeki bir
kiremitin küçük parçaları yüzüme kadar geldi. Bir kur-
şun yememek için hemen en yakındaki bacanın arka-
sına saklandım.

Kaybedecek zamanım yoktu; çok geçmeden ar-
kamdan dama çıkacaklardı. Etrafıma bakındım. Meh-
tap ortalığı âdeta gündüz gibi aydınlatıyordu. Birkaç
metre ilerde, dar bir sokakla ayrılmış olan Delmonico'-
nun düz bir teras halindeki damını görünce rahat bir
nefes aldım.

Aşağıdaki aynasız, «Damın üzerinde, Jack,»
diye bağırdı, «Çıkıyorum ben.»

Bacanın arkasından çıktım ve damın kenarı-
na geldim, bir an tereddüt ettikten sonra karşı tarafa
fırladım. Boşluğa uçmama ramak kalmıştı. Mesafe tah-
minimden daha fazlaydı ve düz damın kenarını zor ya-
kalamıştım. Can havlile nefes, nefese kendimi yukarı
çektim.

Burada baca filân yoktu, fakat biraz ilerde
dama açılan kapağı gördüm ve hemen koşarak açtım.
İçerisi kapkaranlıktı ve hiçbir şey görünmüyordu. Fa-
kat düşünmek zamanım yoktu. İçeri sarktım ve ken-
dimi boşluğa bıraktım.

Bir müddet düştüğüm yerde kımıldamadan
durdum, bir tarafım kırılmamıştı. Buradan kaçmanın
çaresini bulmalıyım. Neredeyse gelirlerdi. Ayağa kalk-
maya çalışırken birden yan tarafta bir kapı açıldı ve
içerisi aydınlandı. Hemen ayağa fırladım ve gelenin
üzerine atılmaya hazırlandım. Fakat içeri giren, şeffaf,
siyah gecelik giymiş güzelce bir sarışındı. Yüzünde yor-
gun bir ifade vardı. Hafif bir tebessümle bana baka-
rak, «İyi akşamlar, şekerim!» dedi, «Başın dertte ga-
liba!»

— Böyle bir yerde insanın başı dertte olur mu hayâtım? diye cevap verdim.

Kaşlarını kaldırarak sordu:

— Aynasızlardan mı kaçıyorsun?

— Evet.

— Gel buraya. Birazdan damlarlar buraya da.

Sarışının odasına girmiştik. Burası, Delmonico'nun kiralık odalarından biri olacaktı; belki de yanındaki yosmayla beraber kiralanıyordu. İçerde bir yatak, bir gece masası, bir dolap ve iki sandalyeden başka bir şey yoktu.

Yosmanın biraz fazlaca boyanmış dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi ve yatağın kenarına oturarak, «Ne yaptın böyle, şekerim?» diye sordu. «Silâh sesleri de duydum. Ateş eden sen miydin yoksa?»

— Hayır, benim üzerime ateş edildi. Aynasızlar peşimde, hemen tüymen lâzım.

Tam bu sırada koridorda ayak sesleri duyuldu.

— Geldiler bile namussuzlar! diyerek dişlerimi sıktım.

Sarışın hiç telâş etmeden kapıya gidip sürgüyü sürdü ve duvardaki bir zile bastıktan sonra, «Merak etme,» dedi, «Kurtulacaksın.»

Kapıyı vurmaya başlamışlardı.

— Açın kapıyı! Yoksa kıracağım.

O esnada merdivende başka ayak sesleri duyuldu ve birisi, «Hey! Aynasızlar var burda! Kapıyı zorluyorlar,» diye bağırdı.

— Geri çekilin! Karışmayın bu işe, yoksa ateş ederim!

Birden, bir tabanca patladı ve bir çığlık sesi duyuldu. Merdivende gürültü artmıştı. Dışarda şenlik vardı galiba, ortalık iyice karışmıştı. Hemen kızın yatak ve battaniye çarşaflarını ikiye ayırdım ve ucuca ekleyerek, açtığım pencereden aşağı sarkıttım. Çok geçmeden polis arabalarının sokağı dolduracağından emin dim.

Cüzdanımı çıkarıp içindeki son birkaç doları avuçladım ve kızın eline sıkıştırdım.

— Sağol şekerim, dedim. Yaptığını unutmaya-
cağım. Şimdilik eyvallah!

Çarşafın içerde kalan ucunu büyükçe bir dü-
ğüm yaptım ve pencerenin pervazına çıkararak, «Pence-
reyi kapa, düğüm içerde kalsın,» dedim, «Birkaç gün
sonra buralardan geçersen seninle aşağıda iki tek ata-
rız.»

Gülerek pencereyi kapadı ve camın arkasın-
dan el salladı. Binanın içinde silâh sesleri ve bağırış-
malar gittikçe artıyordu.

Aşağıya kaymam birkaç saniye ancak sürmüş-
tü. Fakat ayaklarımı yere koyar, koymaz birisi üzeri-
me çullandı ve, «Hey, bi dakika bakalım!» diye bağırdı.
Oyun oynayacak zamanım yoktu. O daha elini omuzu-
ma atarken, topuğumun üzerinde döndüm ve bir sağ
aparkütle çenesini buldum; üzerime kapanırken bir
kroşe daha yiyince yere kapaklandı ve emeklemeye baş-
ladı.

Hiç düşünmedim ve bütün kuvvetimi bacakla-
rıma vererek arabamı bıraktığım yere doğru koşmaya
başladım.

XXXIX

Jefferson Avenue'deki blok apartmanlardan bi-
rinin önünde durduğum zaman saat herhalde üçü ye-
ni geçiyordu. Miss Bolus'un evi karşımdaki blok'un ze-
min katındaydı. Daha önce onu evine bıraktığım için
biliyordum burasını.

Bu saatte genç bir kızın evine ön kapıdan gi-
rebilmek için kapıcıyı uyandırıp uzun, uzun izahat ver-
mek icabedecekti. Onun için geniş bahçedeki fıskiye-
li havuzun yanından geçip, Gail Bolus'un balkonuna gi-
den çimento yola çıktım.

Apartmanın içi kapkaranlıktı. Bir an düşün-
düm, sonra balkon kapısının yanındaki pencerenin, ya-
tak odasına ait olabileceğini düşünerek cama hafifçe
vurmaya başladım. Herhalde uykusu çok hafifti, çün-

kü üçüncü v uruşumda içerde hafif bir ışık yandı ve sonra pencerenin perdesi hafifçe aralandı.

Biraz geriye çekildim ve dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırarak yaktım. Kibritin alevinde yüzümü göreceğini bildiğim için hafifçe sııttım. Yorgunluk ve sıcaktan harap durumdaydım, dizlerim titriyordu. İnşallah içerde soğuk bir şeyler ikram ederdi bana.

Beni tanıyınca, balkon kapısına gitmemi işaret etti ve perdeyi kapayarak çekildi.

Balkon kapısının önüne geldiğim zaman, yüzüme birkaç yağmur damlasının düştüğünü hissettim. Yağmurun gelmesine sevinmişim, hiç olmazsa ortalık biraz serinlerdi. O kapıyı açtığı an, sağnak da başlamıştı.

Gülerek, «Merhaba.» dedim. «Yağmur başladı.»

— Bunu demek için mi beni uyandırdın?

Kapının yanında durmus. garip nazarlarla beni tetkik ediyordu.

— Seninle konuşmam lâzım. diye cevap verdim, İşim çok acele, onun için sabahı bekleyemedim.

Hafifçe geri çekildi.

— Camın vurulduğunu duyunca hırsız zannettim, dedi. Herhalde kâbus görüyordum.

Modern döşenmiş salona girerek S şeklindeki koltuklardan birine çöktüm ve şapkamı da yan taraftaki divanın üzerine attım.

Üzerine mavi bir sabahlık giymiş, saçlarını arkaya atıp yine mavi bir kurdeleyle bağlamıştı. Hiç de yeni uyanmışa benzemiyordu; makyaşı bile silinmemişti. Gözlerinde öfkeyle, endişe karışımı garip bir ifade vardı.

— Kötü rüyalar iyi bir şey değildir. dedim. Herneyse bırakalım bunu şimdi, içecek bir şeyin var mı?

Önünden geçerek büfeye gitti.

— Sana kızmaya başlıyorum artık, dedi. Ben öfkelendiğim zaman fena olurum, bunu da bil!

— Neden kıızıyorsun, anlamadım?

Bir bardağa viski ve soda koyarak uzattı.

— Böyle ani uyanmalar asəbımı bozar benim.

Aramızdaki samimiyeti biraz azaltsak daha iyi olacak galiba.

Viskiden bir yudum aldım; fena değildi. Hafifçe içimi çekerek bardağı yanımdaki masanın üzerine bıraktım.

— Nasıl istersen, güzelim! dedim. Fakat bu, bir nezâket ziyareti değil, bunu da bilmiş ol. Buraya iş için geldim. Dediğim gibi acele bir iş. Sabahı dahi bekleyemedim.

Divanın kenarına ilişerek bacak, bacak üstüne attı ve meraklı nazarlarla yüzüme baktı.

— Ne işi bu?

— Lee Thayler bir saat önce öldürüldü. Göğsünde iki kurşun yarası vardı, üçüncü bir kurşun da şah damarını parçalamıştı.

Uzun süren bir sükût oldu. Mutfaktaki buzdolabının tıkırtısı kulağıma kadar geliyordu. Gail Bolus gayet sakindi; yüzünden bir mânâ çıkarınak imkânsızdı. Şimdi onun, pokerde neden o kadar muvaffak olduğunu daha iyi anlıyordum.

Nihayet, «Kim öldürdü onu?» diye sordu.

— Dana'yı, Leadbetter'i ve Anita'yı öldüren kimse. Oldukça sıkı ağızlı bir kızsın sen. Anita'yla arkadaş olduğunuzu ve Thayler'le sahnede beraber çalıştığınızı hiç söylemedin bize.

— Bunlar eski hikâyeler, Vic. (Omuzlarını silk-ti.) Nasıl öğrendin bunları?

— Nick Nedick'den. Bana, sahnede beraber çekilmiş resminizi gösterdi.

Oturduğu yerden kalkarak, «Biraz kahve yapayım, bari,» dedi, «Herhalde bana bir sürü şeyler soracaksın.

— Evet, iyi olur. Şey, Thayler'in ölümü seni pek üzmedi galiba.

— Neden üzsün? Onunla aramızda herşey çok zaman evvel bitti. Varlığını bile unuttum onun.

Kahve yapmak üzere mutağa gidince, oturduğum koltuğa biraz daha yayıldım. Fakat arka cebimdeki tabanca beni rahatsız ediyordu. Onu çıkarıp tekrar tetkik ettim; üzerindeki küçük teleskop gibi nesne

ne işe yarıyordu acaba? Bayağı meraklanmıştım. Söminenin üzerindeki vazolardan birine nişan aldım ve aletin deliğinden baktım. Hiçbir şey görünmüyordu. Sabahleyin Clegg'e gidip göstermeyi düşündüm. Clegg tabancalar hakkında herşeyi bilirdi. Onu yanımdaki masanın üzerine koydum ve şapkamı alarak üzerine kapadım.

Birdeıı garip, iç çekişine benzer bir ses duyarak irkildim. Bir kadın ağlamasına benziyordu bu. Yavaşça yerimden kalktım ve mutfağın kapısına giderek içeri bir göz attım.

Gail elektrik ocağının yanında, başını ellerinin arasına almış, sessizce ağlıyordu.

İçeri girdim ve, «Git şuraya otur,» dedim, «Kahveyi ben hazırlarım.»

Elinin tersile gözyaşlarını sildi ve sırtını bana döndü.

— Hayır, bırak beni. Bir şeyim yok! Yaparım ben.

Sesi boğuk hırıltı şeklinde çıkıyordu .

Onu kollarından tutarak salona götürdüm ve bir koltuğa oturttum. İki dakika sonra kahveyi hazırlayıp salona döndüm. Söminenin önünde ayakta durmuş, sigara içiyordu. Yüzünü göremiyordum.

— Sütü mü içersin, sâde mi? diye sordum.

— Sâde.

Fincanını doldurarak söminenin üzerine koydum, sonra kendine de bir fincan hazırladım.

— Hadi artık, dedim. Kartları masanın üzerine açmanın zamanı geldi. Sen, bu hadise hakkında benden çok daha fazla şey biliyorsun. Söyleyeceklerinin bana pek faydası olmayacak ama hiç olmazsa neticeyi alarak rahatlıyacağım. Thayer'le beraber çalışıyordunuz, değil mi?

— Sana neden faydası olmayacakmış, anlamadım?

— Ne olursa olsun, Cerf'in ismini açıklayamam da ondan. Katili yakalayıp Brandon'a bildirsem, neden daha önce haber vermedim diye beni yine içeri atacak. Yani zor durumdayım. Thayer, Benny'yi öl-

öldürmüştü, kendisi de öldürüldü o mesele kapandı. Fakat Dana'yı öldüren o değildi. Onu tanıdığından eminim. Dana'nın katilini bana sen söyleyebilirsin.

Yüzüme bakmadan, «Ben bir şey bilmiyorum,» dedi, «Düşün, bul!»

Başımı yine iki yana salladım.

— Düşünmek için vaktim yok, dedim. Thayler katili tanıyordu... Bunun için ortadan kaldırıldı. Leadbetter de aynı sebepten ve ona şantaj yapmak istediği için öldürüldü. Senin de onu tanıdığından eminim. Sıra sana gelmeden söyle onun kim olduğunu.

Fincanını alarak masanın diğer tarafına yüzü bana dönük olarak oturdu.

— Katili tanıdığımı sana kim söyledi?

— Kimse söylemedi, ben öyle zannediyorum; hislerim beni pek aldatmaz. Bana öyle geliyor ki, Anita'nın ölümünden sonra Thayler'le barıştın. Anita'dan öğrendiklerini sana muhakkak anlatmıştır. Yanlış mı düşünüyorum?

— Pekalâ. Haklısın; sana onunla aramızda herşeyin çoktan bittiğini söylediğim zaman doğru söylememiştim. Onu hâlâ seviyordum. O zamanlar da sırf onu sevdiğim için sahnede o korkunç numaralara katlanıyordum. Onun alkışlanması hoşuma gidiyordu. Fakat o namussuz karı ortaya çıkarak herşeyi berbat etti! (Bir sigara alarak yaktı. Aramızı bozduktan sonra da onu yüzüstü bırakıp, Cerf'le evlendi, diye devam etti,) Cerf onu Ocean City'ye getirdiği zaman ben de tesadüfen buradaydım. Ondan intikam almak istiyordum. Kısa bir araştırmadan sonra onun, Lee'den boşanmadan Cerf'le evlenmiş olduğunu öğrendim. Madem ki o benim hayatımı zehirlemişti, ben de aynı şeyi ona yapacaktım. Bunun için Cerf'e imzasız bir mektup yazarak durumu anlattım...

Boşalan fincanına tekrar kahve koyup biraz viski ilâve ettim ve yeniden bir sigara yaktım.

— Hayret, senin imzasız mektuplar yazabileceğini asla düşünemezdim.

— Bana bunları yaptıktan sonra ben neden yapmıyayım? Mektubu gönderdikten sonra Lee'ye de

söyledim. O da Anita'yı görmek için Ocean City'ye geldi. O sıralarda Anita, Barclay'la kırıştırmaya başlamıştı. Lee'nin Ocean City'ye geldiğini öğrenince Banister'in kulübüne sığındı. Evet, dediğin gibi Lee, Anita'nın ölmeden önce kendisine anlattıklarını bana aynen nakletti. Bana söylediğine göre, Dana Lewis bir yanlışlığa kurban gitmiş. Cerf, benim yazdığım mektubu Anita'ya gösterip, yazılanın doğru olup olmadığını öğrenmek isteyince Anita yalan söylemeye kalkmış, fakat Cerf ona inanmamış ve bağırıp, çağırmaya başlamış. O zaman Anita da korkarak evden kaçmış. O gece, Barclay'la olan ilgisinin, Cerf tarafından bilinip bilinmediğini öğrenmek için de sana gitmiş... Senden ayrılınca Cerf'in peşinde olduğunu görmüş ve paniğe kapılarak Dana'dan yardım istemiş. Beraberce Dana'nın evine gitmişler, fakat Cerf peşlerindeymiş. O zaman Anita kolyesini Dana'ya verip, elbiselerini değiştirmelerini istemiş. Dana, Cerf'i oradan uzaklaştıracak, o da Etoile'e kaçacakmış. Dana, kıymetli kolyeyi görünce teklifi kabul etmiş ve kolyeyi yatağının altına saklamış. Netice malûm. Cerf onun evden çıktığını görünce, Anita zannederek peşine takılmış ve sahile gidince de öfkesini yenemiyerek öldürmüştü. Leadbetter'i de öldüren Cerf... Leadbetter onu, Dana'nın üzerindeki elbiseyi çıkarırken görmüş ve şantaj yapmaya kalkmış...

— Peki, ama sen bütün bunları nasıl öğrendin?

Oturduğum yerden doğruldum ve onun gözlerine baktım.

— Anita bütün bunları Etoile'de saklanırken bir mektupla Lee'ye bildirmiş. Maksadı, Lee'nin yardımını ile Cerf'e şantaj yapmakmış.

— Thayler bu teklifi kabul etmiş tabii, değil mi?

— Gayet tabii, onun her zaman paraya ihtiyacı vardı. Dana'nın elbiselerinin, Barclay'ın evine nasıl gittiğini merak ediyordun. Bu da Anita'nın marifeti; Etoile'e kaçmadan önce oraya uğrayıp onları bırakmış ve kendi elbiselerini giymiş, çünkü Barclay'ın evinde ekseriya birkaç eşyası bulunurmuş. O esnada Barc-

lay da seyahatte olduğundan bundan habersiz kalmış-
tabiî. Bannister onu kulüpten kovunca da başka gide-
cek yer bulamadığı için senin evine gitti. Sen de her-
halde aynı saatlerde Cerf'i ziyarete gitmiştin. Cerf, se-
nin ortalığı karıştırmaya başladığını ve sonunda foya-
sını meydana çıkaracağını anlayınca senden önce evi-
ne gitti; niyeti seni temizlemektir. Fakat Anita'ya ora-
da bulunca, eline geçen bu fırsatı kaçırmadı ve onu
oracıkta temizledi... O sırada Lee de Anita'yı arıyordu
ve o da senden bir şeyler öğrenebileceğini düşünerek
senin evine gitmiş ve Cerf'le karşılaşmış. Cerf cinaye-
ti işlemiş, kaçmak üzereymiş. Bir müddet boğuşmuşlar,
fakat Cerf kaçmaya muvaffak olmuş, yalnız kaçarken
silâhını orada düşürmüştü. Lee, onun arkasından gitmek
için evin dışına çıkmak üzereyken sen gelmişsin. O za-
man, Cerf'in üzerinde isminin baş harfleri yazılı olan
tabancasını saklayıp, ona şantaj yapmaya karar ver-
miş ve seni bayıltmış. Anita'nın cesedini de alıp Be-
tillo'nun evine götürmüştü. Sabahleyin bana telefon et-
ti ve senin evine gidip, durumun ne olduğunu öğren-
memi istedi. Onun için gelmiştim o sabah senin evine...
(Sustu ve sigarasını kül tablasına bastırarak söndür-
dü. Dudaklarında alaylı bir tebessüm belirmişti.) İlâ-
ve edilecek fazla bir şey yok, diye devam etti. Fakat
belki neticeyi de merak ediyorsundur. Lee, Cerf'e te-
lefon ederek, tabancasının ve Anita'nın cesedinin ken-
dinde olduğunu ve polise ihbar yapacağını söyleyerek
ondan yarım milyon dolar istedi...

— Demek ki Cerf de mukabil harekete geç-
ti; bu akşam, Betillo'nun evine gitti ve onu temizledi,
öyle mi?

Başını salladı ve boş gözlerle karşıya bakına-
ya başladı. Sonra gözlerinde biriken yaşları elinin ter-
sile silerek, «Ona, Cerf'in çok tehlikeli bir adam oldu-
ğunu söylemiştim,» diye devam etti, «Fakat kendinden
o kadar emindi ki, bunu söylediğim zaman gülerek
alay etti benimle.»

O sözünü bitirir, bitirmez birden ayağa fırla-
dım ve yatak odasına koştum. Hemen arkamdan gel-
di ve öfkeli bir sesle, «Ne arıyorsun?» diye sordu.

Odayı gözden geçirdim, elimi saçlarımın arasından geçirdim ve başımı salladım.

— Bak yavrum, dedim. Belki de çok sinirli olduğum için bana öyle geliyor, fakat biraz evvel burada birinin olduğundan eminim. Sessizce yürümeye çalışan birisi vardı burada. Hiçbir şey duymadın mı?

Endişeli nazarlarla etrafına bakındı. Pencereye giderek perdeleri açtım; hiçkimse yoktu, cama vuran yağmur damlalarından başka bir şey görünmüyordu.

Yüzüme ters, ters bakarak, «Beni korkutmaya mı çalışıyorsun sen?» dedi.

Yanına yaklaşıp, yeşil gözlerinin içine baktım ve, «Cerf'in katil olduğunu yalnız ikimiz biliyoruz şu anda,» dedim, «Fakat ikimiz de buna inanmıyoruz, değil mi?»

Zayıf, beyaz elini omuzuma koydu.

— Haklısın, dedi. Hakikaten inanılması güç bir şey bu. Eğer Lee söylemeseydi ben de inanamazdım.

Gülerek onun yüzüne baktım.

— Lee'nin sana söylemiş olması benim inanam amı icabettirmez, yavrum. Belki birinci sınıf bir dedektif değilim, fakat bazı şeylerin de gözümünden kaçması imkânsız. Meselâ yatağın daha bozulmamış bile, acele soyunup elbiselerini şuraya fırlattığın belli. Öyle zannediyorum ki, ben camı vurduğum zaman henüz soyunmuştun, değil mi? Onun şah damarını da parçaladın, fışkıran kanların bir yerine sıçramaması için mûcize lâzım. (Eğilerek yerdeki ayakkabılarından birini elime aldım ve her tarafına baktım,) Tabîî, işte ayakkabının yan tarafında bir kan lekesi var.

Diliyle, kuruyan dudaklarını yaladı ve, kuru bir sesle, «Ne demek istediğini anlamıyorum,» dedi. Sonra yavaş, yavaş salona doğru yürümeye başladı. Elimdeki ayakkabıyı ona doğru sallayarak arkasından gittim.

— Anlaşılmayacak bir şey yok bunda! Anlattığın güzel hikâyede, Jay Franklin Cerf'in yerine Gail Bolus'u koy herşey tamam olacak. Anita zannederek

Dana'yı öldüren sensin! Leabetter'i de, Dana'yı soyarken gördüğü ve sana şantaj yapmak istediği için sen öldürdün! Anita'dan, Thayler'i elinden aldığı gündenbergi nefret ediyor, onu öldürmek istiyordun zaten. Bu akşam Betillo'nun evine giderek Thayler'i temizleyen de sensin, çünkü...

Birden durakladım ve sordum:

— Sahi, onu neden öldürdün?

XXXX

Bir müddet salonda, buzdolabının tıkırtısı ve şöminenin üzerindeki saatin tik-tak'larından başka ses duyulmadı.

Gail Bolus gayet sakindi; göğsü normal ritmik hareketlerle inip kalkıyor, boşalan fincana kahve koyan elleri titremiyordu bile. Yüzünden bir mânâ çıkarabilmek tamamen imkânsızdı.

Kahvesine şeker koyup karıştırdıktan sonra sordu:

— Ciddi mi konuşuyorsun sen?

Tam karşısına oturdum ve elimi şapkamın yakınına koydum.

— Şu ana kadar rolünü fevkalâde oynadın, tebrik ederim seni! Mutfakta ağlayışın, hikâyeni anlatışın, yatağını göreceğimi bildiğin halde hiç aldırma-dan yanıma gelişin takdire şayan. Şimdi herşeyi berbat etme, yine aynı şekilde devam edelim. Söyle, Thayler'i neden öldürdün?

Hiç çekinmeden yüzüme baktı ve, «Ben öldürmedim onu,» dedi, «Seviyordum onu ben. Lee'yi öldüren Cerf'tir, söyledim ya sana!»

— Bana söylediklerini biliyorum. Fakat senin bilmediğin bir şey var. Eski dostun Thayler, bir hatıra defteri tutuvormuş, ölmeden evvel o defteri bana hediye etti ve defterde okuduklarım, senin anlattıklarına hiç uymuyor şekerim! Anita'nın, senden müthiş korktuğunu yazmış. Kadın, senin kendisini ergeç öl-

düreceğini biliyormuş. İşte bunun için hemen buraya geldim, bunun için odanı tetkik ettim. Coral Gables'-dan yeni geldiğini biliyordım. Üzerindeki elbisede veya başka bir yerinde kan lekeleri bulunacağından emin dim... Söyle, Thayler'i neden öldürdün?

Uzun, uzun yüzüme baktı, sonra birden gülmeye başladı. Fakat gülüşü hiç de normal değildi.

— Demek o serseri bir de hatıra defteri tutuyormuş, ha? Ne garip!

Kahvesinden bir yudum aldı, dilini hafifçe şaklattı ve fincanı masanın üzerine bıraktı.

Sakin bir sesle, «Kahve de buz gibi olmuş,» dedi.

— Kahveyi bir tarafa bırakalın da Thayler'-den bahsedelim şimdi.

Hiç tereddüt etmedi, «Kendisi aradı bunu, koca öküz!» dedi, «Beni yüzüstü bırakmanın cezasını çekti, böyle bir fırsatı kaçıramazdım. Diğer cinayetler için hiç kimse benden şüphelenmiyordu, onu da öldürmem bir şey farketmezdi. Dana için üzüldüm, onu öldürmek istemezdim. Fakat benim yerimde sen olsaydın aynı hatayı işler, Anita zannedebilirdin onu.

— Dana'yı öldürdüğüne hiç de iyi etmedin, dedim. Diğerleri zaten pek işe yarayan kimseler değildi ve Dana ölmeseydi bu işe de karışmazdım. Fakat senin yüzünden iki arkadaşımı kaybettim. Bunun cezasını çekmen lâzım.

Yüzüme bakarak omuzlarını silkti.

— Bana pek bir şey yapamazsın!

— Yapıp yapamıyacağımı göreceksin. Yalnız iki şık üzerinde duruyorum; cezayı kendim de verebilirim, seni polise de teslim edebilirim. Fakat öyle zannediyorum ki, Dana, benim insan öldürmemi istemezdi. Onun için en iyisi cezalandırılmanı polise bırakmak. Belki Brandon'un iyi tarafına rastlar paçayı kurtarırım. Aksi takdirde, polise bilgi vermemekten kısa bir müddet içeri girer yine çıkarım. Şans!

Kaşlarını çatarak, «Cerf'in, böyle bir şey yapmandan hoşlanacağını hiç zannetmiyorum,» dedi.

— Evet, biliyorum fakat başka çârem de yok.

Onun da biraz makul olması lâzım. İşin bu kadar uzaması onun yüzünden oldu zâten. Brandon'a telefon edeceğim, hazırlansan iyi olur. Çünkü seni nasıl bulursa öyle götürecektir. Çok iyi tanırım onu. Beklemeyi hiç sevmez.

— Şaka yapıyorsun galiba!

— Çok ciddi konuşuyorum, yavrum! Güzel gözlerinin hatırı için belki onbeş seneye yakayı kurtarır-sın.

— Pekalâ, öyle olsun! Ne yapalım, başa gelen çekilir, giyineyim bari.

Uzanarak fincanı aldı ve, «Bana bir viski verir misin?» dedi, «Belki inanınyacaksın ama ,birdenbire fenalaştım.»

Gözlerimi ondan ayırmıyor. en küçük hareketini takip ediyordum.

— Kendin al viskini, diye cevap verdim.

Bir şeyler yapmasını bekliyordum ama, bu kadar çabuk hareket edebileceğini hiç düşünmemiştim. Birden, kahve fincanını suratıma doğru salladı ve ben elimi yüzüme götürüp gözlerimi silmek isterken şapkanın altındaki 45 liği kaptı.

Gözlerime giren kahveyi silerken, sakın görünmeye çalışıyordum, fakat durumum hiç de iyi değildi.

— Allah kahretsin! diye homurdandım. Hak ettim bunu! Senin katil olduğunu bir an bile unutmamam lâzımdı.

Gözleri parlıyordu kaltağın.

— Evet, dedi. Şimdi biraz geriye git ve hiç kı-mıldama. Ben de en az Lee kadar iyi atıcıyım.

Geri, geri gittim ve yatak odasına girdim.

— Duvara doğru, tamam! Şimdi yüzünü duvara dön ve oynama. En ufak hareketinde çekerim tetiği, şakam olmadığını bilirsin. Biraz bekleteceğim seni, giyinmem lâzım.

Yanımdaki tuvalet masasını aynasından onu rahatça görebiliyordum. Belki bir fırsat yakalayabilirdim, fakat yatak aramızdaydı ve benden mesafesi de altı metre kadar vardı. Dört kişiyi öldürdükten sonra

beni de haklamakta fazla bir mahzur görmezdi herhalde.

Bir şeyler söylemiş olmak için, «İşler tersine gidiyor» dedim. «Böyle hikâyelerde dedektifler pek ölmez!»

Güldü, «Ne yapalım,» dedi, «Bu sefer netice değişik olacak. Araban dışarda değil mi?»

— Evet, anahtarı istiyor musun?

Bir sandalyeye oturmuş, çoraplarını giyiyordu. Tabanca hemen yanında duruyordu. Arada yatak olmasa şansımı deneyecektim, fakat yatak geniş bir mâni teşkil ediyordu.

— Sonra alırım, kımıldama sen!

Ayağa kalktı ve çekmecelerde bir şey aramaya başladı. Tabanca yine elindeydi.

— Nereye gitmeyi düşünüyorsun? diye sordun.

— New York'a, dedi. Polis benden hiçbir zaman şüphelenmiyecektir. Bunu biraz da sana borçluyum. New York'ta yeni bir hayat kurabilirim herhalde, pek çirkin sayılmam, değil mi?

Feci şekilde terlemeye başladığının farkındaydım. Durumum hiç de iç açıcı değildi doğrusu.

Yeşil bir eteklik alarak ayaklarını içine soktu ve etekliği, sabahlığının altından kalçalarına doğru çekti. Sabahlığını çıkarırken üzerine atılacaktım; başka şansım kalmamıştı. Fakat sabahlığın göğsünü açtı ve omuzlarını teker teker kaydırarak vere doğru kaydırıldı. Bu ümidim de gitmişti, bir an ne yapacağımı şaşırarak düşündüm.

Düşündüğüm şeyi yapmakla, intihar etmek arasında pek fazla bir fark yoktu ama, son çaremdi bu. Beni birkaç dakika sonra soğukkanlılıkla öldürmesini beklemektense, milyonda bir bile olsa şansımı denemeliydim.

Sabahlığı ayaklarından çıkarmak için ayağının birini kaldırıncaya aniden döndüm ve yatağın üzerinden yere paralel olarak ona doğru fırlattım kendimi.

Gözlerini bile kırpmadı; başını kaldırdı, dudaklarında şeytanî bir tebessüm gördüm. Tabancanın

namlusu, içine yuvarlandığım karanlık bir kuyu gibi göründü gözlerime. Kollarım ümitsizlik içinde ileri doğru uzamış, ona yaklaşıyor, fakat çok geç kalmış olduğumu da idrak edebiliyordum; aramızda sanki hâlâ kilometrelerce mesafe vardı. Parmağının, tetik üzerinde gerilerek bembeyaz olduğunu farkettim; otomatik patladı, barut dumanı gözlerimi yaktı.

Fakat, hayret! Birinci kurşun beni bulmamıştı. İkinci, üçüncü kurşunlar... Yakaladım onu, silâhı çekip aldım elinden. Sonra şaşkınlıktan donup kaldım orda!

Yerde yatıyordu; gözlerinde müthiş bir korku ve dehşet ifâdesi, dudaklarında gayri insanî bir tebessüm vardı. Göğsündeki koca bir delikten oluk gibi kan akıyordu. Ne yapacağımı şaşırmış, onu seyrediyordum.

Birkaç saniye sonra gözleri kaydı, eli yanına düştü. Yanında duran tabancaya baktım; teleskop gibi aletten ince bir duman çıkıyordu. Birden herşeyi anladım; bu, hileli bir tabancaydı, tetiği çeken öldüren, ters tarafa ateş eden bir tabanca. Thayler'in son numarasıydı bu. Onu bana, kullanırın diye vermişti; ölürlen dahi beni öldürmeyi düşünüyordu.

Üzerime kan sıçramaması için hemen yanından uzaklaştım. Bloktaki bütün dairelerin ses geçirmez duvarlı olduğunu Gail Bolus bana söylemişti, fakat yine de dikkatli olmalıydım.

Kahve içtiğim fincanı, viski bardağımı ve şapkamı aldım. Kül tablasındaki izmaritleri cebime attım. Mendilimle masanın üzerini ve dokunduğum yerleri güzelce sildim.

Işığı söndürdüm, kapıyı açtım ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında çılgınlar gibi arabama doğru koşmaya başladım. Günün ilk ışıkları simsiyah bulutları grileştirmeye başlamıştı.

76

Fiat,

7,50

Liradır.